

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378-7079

C 255

32e jaargang

9 oktober 1989

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	Europees Parlement	
	<i>Schriftelijke vragen met antwoord:</i>	
89/C 255/01	nr. 2258/86 van de heer Pieter Dankert aan de Commissie Betreft: De niet-vervolg van een fraude van zo'n 5,3 miljoen gulden ten laste van de communautaire begroting in verband met een gebrek aan zittingsruimte bij de rechtbank te Den Haag (aanvullend antwoord)	1
89/C 255/02	nr. 2939/87 van de heer Geoffrey Hoon aan de Commissie Betreft: Aan financiële steun van de EGKS gegeven publiciteit	2
89/C 255/03	nr. 687/88 van de heer José Vázquez Fouz aan de Commissie Betreft: Invloed van de door de Gemeenschap te nemen braakleggingsmaatregelen op de werkgelegenheid in de landbouw	2
89/C 255/04	nr. 1098/88 van de heer François Roelants du Vivier aan de Commissie Betreft: Verzekering tegen ernstige chemische ongevallen	3
89/C 255/05	nr. 1211/88 van de heer Jakob von Uexküll aan de Commissie Betreft: Arresten van het Hof van Justitie over conflicten tussen vrije handel en milieuoverwegingen	3
89/C 255/06	nr. 1339/88 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Wetenschappelijke basis voor TAC's	4
89/C 255/07	nr. 1469/88 van de heer Luc Beyer de Ryke aan de Commissie Betreft: Suikerbieten — genetische manipulatie — bescherming tegen herbiciden — communautaire steun	5
89/C 255/08	nr. 1523/88 van mevrouw Lydie Wurth-Polfer aan de Commissie Betreft: Functionering van de kerncentrale te Cattenom	5
89/C 255/09	nr. 1549/88 van de leden José Alvarez de Paz en Jesús Cabezón Alonso aan de Commissie Betreft: Ontwikkeling van lonen en salarissen	6

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
89/C 255/10	nr. 1579/88 van de heer Carlos Robles Piquer aan de Commissie Betreft: Problemen als gevolg van de verplichting op te treden als „common carrier” in de energiesector	6
89/C 255/11	nr. 1598/88 van de heer Mauro Chiabrando aan de Commissie Betreft: Handel in produkten van de leerindustrie met Japan	7
89/C 255/12	nr. 1628/88 van de heer José Alvarez de Eulate Peñaranda aan de Commissie Betreft: Tenuitvoerlegging van Verordening (EEG) nr. 1118/88	7
89/C 255/13	nr. 1634/88 van de heer José Alvarez de Eulate Peñaranda aan de Commissie Betreft: Vaststelling van eenvormige criteria voor pensionering	8
89/C 255/14	nr. 1639/88 van de heer Kyriakos Gerontopoulos aan de Commissie Betreft: Definitieve stopzetting van wijnbouw in Griekenland	8
89/C 255/15	nr. 1673/88 van de heer Willy Kuijpers aan de Commissie Betreft: Toepassing resolutie talen en culturen van regionale en etnische minderheden in de Gemeenschap	9
89/C 255/16	nr. 1688/88 van de heer Richard Cottrell aan de Commissie Betreft: Vertragingen bij betalingen uit het Sociaal Fonds	9
89/C 255/17	nr. 1699/88 van de leden Ettore Andenna en Giuseppe Amadei aan de Commissie Betreft: Ontvangst van RAI-televisie-uitzendingen	10
89/C 255/18	nr. 1747/88 van de heer José Alvarez de Eulate Peñaranda aan de Commissie Betreft: Steun van de Gemeenschap voor politieke vluchtelingen	10
89/C 255/19	nr. 1757/88 van de heer Carlos Robles Piquer aan de Commissie Betreft: Traditionele stookinstallaties	11
89/C 255/20	nr. 1759/88 van de heer Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: Binnenvaartinfrastructuur in Frankrijk	11
89/C 255/21	nr. 1772/88 van de heer Karel De Gucht aan de Commissie Betreft: Heffing zwaar wegverkeer in de Bondsrepubliek Duitsland	12
89/C 255/22	nr. 1799/88 van de heer Hemmo Muntingh aan de Commissie Betreft: Alternatieven gebruik tropisch hout	12
89/C 255/23	nr. 1814/88 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Inspectie van slachthuizen	13
89/C 255/24	nr. 1818/88 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Definitie van „in het binnenland geproduceerde” auto's	13
89/C 255/25	nr. 1864/88 van de heer Gerhard Schmid aan de Commissie Betreft: Personenvervoer in omnibussen	14
89/C 255/26	nr. 1906/88 van de heer John McCartin aan de Commissie Betreft: Herziening van de steunregeling voor de rundvleesmarkt	14
89/C 255/27	nr. 1909/88 van de heer Andrew Pearce aan de Commissie Betreft: Financiële betrekkingen tussen havenbedrijf en overheid	15

<u>Numer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
89/C 255/28	nr. 1936/88 van de heer Axel Zarges aan de Commissie Betreft: Verplichting tot het merken van huiden van dieren die in klemmen gevangen zijn	15
89/C 255/29	nr. 1938/88 van de heer Fernand Herman aan de Commissie Betreft: Conformiteit van nationale wetten met het Verdrag van Rome	16
89/C 255/30	nr. 1953/88 van de heer Marcel Remacle aan de Commissie Betreft: Normale maximumsnelheden van vrachtwagens	16
89/C 255/31	nr. 1956/88 van de heer Hans-Gert Poettering aan de Commissie Betreft: Lozing van gevaarlijke stoffen in de Noordzee	17
89/C 255/32	nr. 1963/88 van de heer Thomas Raftery aan de Commissie Betreft: Erasmus-criteria voor de toekenning van beurzen	17
89/C 255/33	nr. 1969/88 van de heer Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: Erkenning van het doctoraat van het Europees Universitair Instituut te Florence	17
89/C 255/34	nr. 1977/88 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Stand van uitvoering van project 84/14 (artikel 930 van de begroting van de Gemeenschappen), doc. VIII/1101/84, ter ondersteuning van de reactivering van het midden- en kleinbedrijf in Midden-Amerika	18
89/C 255/35	nr. 2036/88 van de heer Stephen Hughes aan de Commissie Betreft: Vrije beroepsmobiliteit voor mannelijke verloskundigen en vrije aanwerving van mannelijke leerling-verloskundigen in de Gemeenschap	19
89/C 255/36	nr. 2056/88 van de heer Jim Fitzsimons aan de Commissie Betreft: Smog en de noodzaak van alternatieve energiebronnen	20
89/C 255/37	nr. 2057/88 van de heer Jim Fitzsimons aan de Commissie Betreft: Gevolgen harmonisering BTW voor toerisme	20
89/C 255/38	nr. 2059/88 van de heer Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: Verblijfsomstandigheden bij gecombineerd vervoer	21
89/C 255/39	nr. 2075/88 van de heer Llewellyn Smith aan de Commissie Betreft: Bijlagen voor de nucleaire bedrijven	21
89/C 255/40	nr. 2080/88 van de heer Llewellyn Smith aan de Commissie Betreft: Bepalingen veiligheidscontrole	21
89/C 255/41	nr. 2093/88 van de heer Joan Colom i Naval aan de Commissie Betreft: Harmonisatie van de posttarieven	22
89/C 255/42	nr. 2152/88 van de heer Michael Welsh aan de Commissie Betreft: De Structuurfondsen en de toeristische infrastructuur	22
89/C 255/43	nr. 2160/88 van de heer James Ford aan de Commissie Betreft: Arrestaties van terroristen en drugshandelaren per Lid-Staat	23
89/C 255/44	nr. 2172/88 van de heer Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: Ingrid-tarieven	23
89/C 255/45	nr. 2173/88 van mevrouw Jessica Larive aan de Commissie Betreft: Vrij verkeer van personen	23

(Vervolg z.o.z.)

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
89/C 255/46	nr. 2179/88 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Technologieprogramma's en gehandicapten	24
89/C 255/47	nr. 2185/88 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Bevindingen van de Ices	25
89/C 255/48	nr. 2195/88 van mevrouw Jessica Larive aan de Commissie Betreft: Computerondersteund onderwijs aan langdurig zieke kinderen in ziekenhuis en verpleeginrichtingen	25
89/C 255/49	nr. 2196/88 van mevrouw Jessica Larive aan de Commissie Betreft: Uitkeringen van pensioengelden aan in België woonachtige Nederlanders	26
89/C 255/50	nr. 2219/88 van de heer François Roelants du Vivier aan de Commissie Betreft: Steun voor het selectief inzamelen van afval	26
89/C 255/51	nr. 2245/88 van de heer Lambert Croux aan de Commissie Betreft: Discriminatie van Belgische werkloze grensarbeiders inzake de Nederlandse subsidiëringpolitiek	27
89/C 255/52	nr. 2249/88 van de heer Carlos Aboim Inglez aan de Commissie Betreft: Deelneming van de lokale besluitvormingsorganen bij de opstelling van het ROP 1989—1992 in Portugal	27
89/C 255/53	nr. 2259/88 van de heer Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: Douanecontroles van hulpgoederen naar Frankrijk	28
89/C 255/54	nr. 2265/88 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Pensioen van personen die een andere Lid-Staat hebben gewerkt	29
89/C 255/55	nr. 2279/88 van de heer Alonso Puerta Gutiérrez aan de Commissie Betreft: Het afstempelen van paspoorten in Spanje	29
89/C 255/56	nr. 2303/88 van de heer Derek Prag aan de Commissie Betreft: Orthopedisten	30
89/C 255/57	nr. 2312/88 van de heer José Barros Moura aan de Commissie Betreft: Inbreuk op het vrije verkeer van werknemers wat betreft personeel van consulaten en ambassades	30
89/C 255/58	nr. 2331/88 van mevrouw Barbara Castle aan de Commissie Betreft: Communautaire subsidies voor geprivatiseerde openbare nutsbedrijven	31
89/C 255/59	nr. 2338/88 van de heer Dieter Rogalla aan de Commissie Betreft: Toegang van de functionarissen van de Instellingen tot de gebouwen van de Commissie	31
89/C 255/60	nr. 2344/88 van de heer Andrew Pearce aan de Commissie Betreft: Eieren	32
89/C 255/61	nr. 2356/88 van de heer Leen van der Waal aan de Commissie Betreft: Vaarbewijzen binnenvaart	32
89/C 255/62	nr. 2360/88 van de heer Christopher Jackson aan de Commissie Betreft: Het communautaire koolwaterstofprogramma	33
89/C 255/63	nr. 2382/88 van de heer Dieter Rogalla aan de Commissie Betreft: Europese paspoorten	33

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
89/C 255/64	nr. 2383/88 van mevrouw Raymonde Dury aan de Commissie Betreft: Het in de handel brengen van generieke medicijnen	34
89/C 255/65	nr. 2393/88 van de heer Carlos Aboim Inglez aan de Commissie Betreft: Situatie van naar Israël geëmigreerde Portugese werknemers	34
89/C 255/66	nr. 2396/88 van de heer Alfred Lomas aan de Commissie Betreft: Overstromingen in Bangladesh	35
89/C 255/67	nr. 2439/88 van de heer Patrick Lalor aan de Commissie Betreft: Overstroming Grand Canal	35
89/C 255/68	nr. 2440/88 van de heer André Fourçans aan de Commissie Betreft: Erkenning medische specialismen in de Gemeenschap	35
89/C 255/69	nr. 2443/88 van mevrouw Ien van den Heuvel aan de Commissie Betreft: Toepassing Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) ..	36
89/C 255/70	nr. 2445/88 van de heer Louis Eyraud aan de Commissie Betreft: Verenigingen	37
89/C 255/71	nr. 2448/88 van de heer Gustavo Selva aan de Commissie Betreft: Stopzetting van de RAI-televisie-uitzendingen in België	37
89/C 255/72	nr. 2714/88 van de leden Vincenzo Mattina, Mario Didò, Anselmo Guarraci en Jiri Pelikan aan de Commissie Betreft: Voortzetting van de RAI-televisie-uitzending in België	37
	Gecombineerd antwoord op de schriftelijke vragen nr. 2448/88 en nr. 2714/88	38
89/C 255/73	nr. 2478/88 van de heer André Fourçans aan de Commissie Betreft: Belastingovereenkomsten en Europese concerns	38
89/C 255/74	nr. 2483/88 van de heer Gijs de Vries aan de Commissie Betreft: Fraudebestrijding bij overheidsopdrachten	38
89/C 255/75	nr. 2491/88 van de heer Alfeo Mizzau aan de Commissie Betreft: Wijnhandel met Oostenrijk	39
89/C 255/76	nr. 2496/88 van mevrouw Maria Cinciari Rodano aan de Commissie Betreft: Bijdrage voor de European Parents Association (EPA)	40
89/C 255/77	nr. 2542/88 van de heer Dieter Rogalla aan de Commissie Betreft: Deelneming van de Commissie aan een congres over asielrecht in Weingarten (Bondsrepubliek Duitsland)	40
89/C 255/78	nr. 2550/88 van de heer José Lafuente López aan de Commissie Betreft: Communautair statuut voor organisaties ter bevordering van de Europese eenheid	41
89/C 255/79	nr. 2604/88 van de heer Richard Simmonds aan de Commissie Betreft: Stage-aanvragen	41
89/C 255/80	nr. 2632/88 van de heer Richard Cottrell aan de Commissie Betreft: Cocom	42
89/C 255/81	nr. 2638/88 van de heer Peter Beazley aan de Commissie Betreft: Berichten in de Britse pers dat de richtlijn inzake het behoud van de vogelstand in bepaalde Italiaanse streken wordt genegeerd	42

(Vervolg z.o.z.)

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
89/C 255/82	nr. 2648/88 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Vuurtorens in de Gemeenschap	43
89/C 255/83	nr. 2649/88 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Maximale kustlijnlengthe voor elke kustwachtpost	43
89/C 255/84	nr. 2653/88 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Kustwachtposten in de Gemeenschap	43
89/C 255/85	nr. 2658/88 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Het belang van de kustwachtposten in de Gemeenschap	43
	Gecombineerd antwoord op de schriftelijke vragen nr. 2648/88, nr. 2649/88, nr. 2653/88 en nr. 2658/88	43
89/C 255/86	nr. 2676/88 van de heer Andrew Pearce aan de Commissie Betreft: Gebruik van 9-16zits voertuigen voor personen	44
89/C 255/87	nr. 2677/88 van de heer Andrew Pearce aan de Commissie Betreft: Vergunning voor het besturen van 9-16zits voertuigen	44
89/C 255/88	nr. 2678/88 van de heer Andrew Pearce aan de Commissie Betreft: Aantal 9-16zits personenvoertuigen in elke Lid-Staat	44
	Gecombineerd antwoord op de schriftelijke vragen nr. 2676/88, nr. 2677/88 en nr. 2678/88	44
89/C 255/89	nr. 2704/88 van de heer Luc Beyer de Ryke aan de Commissie Betreft: Régie Renault (Frankrijk) — steun van de Franse staat — houding van de Gemeenschap	44
89/C 255/90	nr. 2707/88 van de heer Luc Beyer de Ryke aan de Commissie Betreft: Filmkopiëring met het PAN- & SCAN-systeem — uitzending via de tv — verdraaiing van de oorspronkelijke opnamen	45
89/C 255/91	nr. 2729/88 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Programma voor mariene wetenschap en technologie (Mast)	45
89/C 255/92	nr. 2740/88 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Schuld van de Oostbloklanden en van de Sowjetunie	46
89/C 255/93	nr. 38/89 van de heer Mauro Chiabrande aan de Commissie Betreft: Stand van de verwezenlijking van de verenigde grote binnenmarkt voor 1992	46
89/C 255/94	nr. 39/89 van de heer Andrew Pearce aan de Commissie Betreft: VN-troepen in Namibië	47
89/C 255/95	nr. 41/89 van de heer Andrew Pearce aan de Commissie Betreft: Subsidies voor dierentuinen	47
89/C 255/96	nr. 58/89 van de heer Thomas Megahy aan de Commissie Betreft: Onreglementaire subsidies aan Turkse textielbedrijven die vezels en polyesterdraad naar de Gemeenschap exporteren	47
89/C 255/97	nr. 59/89 van de heer Thomas Megahy aan de Commissie Betreft: Subsidies aan de Wakefield Metropolitan District Council	48
89/C 255/98	nr. 62/89 van Sir James Scott-Hopkins aan de Commissie Betreft: Subsidies aan binnenlandse industrie	48
89/C 255/99	nr. 92/89 van de heer Luis Perinat Elio aan de Commissie Betreft: Wijziging van het aantal vice-voorzitters van de Commissie	49

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2258/86

van de heer Pieter Dankert (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(12 januari 1987)

(89/C 255/01)

Aanvullend antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie

(17 maart 1989)

Betreft: De niet-vervolg van een fraude van zo'n 5,3 miljoen gulden ten laste van de communautaire begroting in verband met een gebrek aan zittingsruimte bij de rechtbank te Den Haag

De daders van een miljoenenfraude ten laste van de communautaire begroting die in 1984 aan het licht kwam, kunnen niet meer worden berecht in verband met een gebrek aan zittingsruimte bij de rechtbank te Den Haag. Dit blijkt uit een nog niet gepubliceerd rapport van het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum van het Nederlandse Ministerie van Justitie.

1. Heeft de Commissie kennis genomen van het artikel van A.J. Grotenhuis, getiteld: „Fraudeurs hebben vrij spel” in het *NRC-Handelsblad* van 15 november 1986?
2. Is het juist dat de schade die wordt becijferd op zo'n 5 miljoen gulden niet op de fraudeurs is verhaald en dat alle betrokken fraudeurs niet voor de rechter zijn gekomen omdat de rechtbank te Den Haag een gebrek aan zittingsruimte had, waardoor deze zaak niet binnen de vereiste „redelijke termijn” kon worden afgedaan?
3. Hebben de Nederlandse autoriteiten voldaan aan hun verplichtingen om inzake de fraude van Delta Meat Trading de ten onrechte ten laste van de communautaire begroting uitbetaalde gelden terug te vorderen? Hoeveel geld is derhalve achterhaald en verrekend met de ten laste van de communautaire begroting gebrachte uitgaven?
4. Is er aanleiding om de Nederlandse Regering aan te spreken op het in deze gevoerde beleid? Zo ja, wat zijn hiervan de financiële consequenties?

Ter aanvulling op haar antwoord van 30 maart 1987 ⁽¹⁾ kan de Commissie thans de nodige informatie verstrekken.

1. De Commissie heeft kennis genomen van het door het geachte Parlements lid vermelde persartikel. Het betreft hier de frauduleuze handel in rundvlees waarvan de Commissie reeds in 1984 door de Nederlandse autoriteiten in kennis was gesteld.
2. In het artikel van A.J. Grotenhuis wordt gezegd dat de beschuldigen in deze zaak wegens gebrek aan lokalen niet binnen redelijke termijnen door de rechtbank van Den Haag konden worden berecht. Uit de gegevens die de Nederlandse autoriteiten hebben verstrekt over het verloop van de hierboven vermelde strafvervolg blijkt dit onjuist te zijn.

In deze zaak verschenen vijf beschuldigen, in het kader van een strafprocedure, voor de strafkamer van de rechtbank te Den Haag. Vier van de vijf beschuldigen verschenen in eerste instantie voor de rechtbank en werden veroordeeld bij de vonnissen van 25 september 1984 en 25 oktober 1984. Drie beschuldigen hebben beroep aangetekend; het vierde vonnis is in kracht van gewijsde gegaan. De vijfde beschuldigde is niet tegelijk met de vier anderen veroordeeld omdat hij bij de Hoge Raad tegen zijn dagvaarding in beroep is gegaan. De strafvervolg tegen een zesde beschuldigde werd wegens gebrek aan bewijs niet voortgezet. Het in het artikel van A.J. Grotenhuis bedoelde bedrag van ongeveer 5 miljoen gulden bestaat uit een post „economische schade” en een post „fraude op het gebied van heffingen, MCB, invoerrechten en BTW” en werd door de Nederlandse onderzoeksdiensten (FIOD) op grond van voorlopige gegevens berekend.

3. Nadat de uitvoerformaliteiten in de respectieve landen werden vervuld werd het rundvlees onder dekking van

documenten voor communautair douanevervoer T1 vervoerd. Tijdens het vervoer van het vlees werd de douanecontrole op frauduleuze wijze ontdukt.

Voor deze goederen werd in Nederland geen enkele restitutie betaald. De betrokken Lid-Statens hebben de nodige maatregelen genomen om de ten onrechte betaalde restituties te recupereren.

In de gevallen waarin kon worden bewezen dat de goederen op frauduleuze wijze in Nederland werden ingevoerd, werden de verschuldigde monetair compenserende bedragen door de Nederlandse autoriteiten geheven.

4. Gezien de door de Nederlandse autoriteiten verstrekte informatie dienen in deze zaak geen stappen te worden ondernomen tegen Nederland.

(¹) PB nr. C 198 van 27. 7. 1987.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2939/87

van de heer Geoffrey Hoon (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 april 1988)

(89/C 255/02)

Betreft: Aan financiële steun van de EGKS gegeven publiciteit

Kan de Commissie, naar aanleiding van het door de heer Matutes namens haar gegeven antwoord op schriftelijke vraag nr. 1596/87 betreffende publiciteit inzake subleningen uit hoofde van artikel 56 van het EGKS-Verdrag (¹) mededelen of zij bereid is om de gevraagde informatie in vertrouwen aan de leden van het Europese Parlement te verstrekken?

Kan zij, aangezien dergelijke subleningen beschikbaar worden gesteld uit openbare gelden, uitleggen op welke manier er voor een democratisch, streng toezicht op dit onderdeel van de openbare bestedingen wordt gezorgd?

(¹) PB nr. C 195 van 31. 7. 1989, blz. 1.

Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie

(17 februari 1989)

De lijst van bemiddelende financiële instellingen waaraan globale leningen zijn verstrekt, is in het jaarverslag van de EGKS gepubliceerd.

Om de in het antwoord op vraag nr. 1596/87 van het geachte Parlementslid vermelde redenen (de bijzonderheden van de individuele financieringsovereenkomsten mogen wegens het bankgeheim niet worden bekendgemaakt)

kunnen geen inlichtingen worden gegeven over de subleningen die de bemiddelende financiële instellingen uit de hun door de EGKS verstrekte globale leningen hebben toegekend.

Alle gegevens omtrent de subleningen die aan het bedrijfsleven zijn verstrekt door de financiële instellingen welke een globale lening van de EGKS hebben aangegaan, worden aan de Rekenkamer toegezonden. Deze laatste stelt ten behoeve van het Parlement een jaarverslag op, dat deel uitmaakt van het kwijtingsproces.

Dit proces omvat: de aanstelling van een rapporteur die bij de diensten inlichtingen kan inwinnen, de besprekingen in de bevoegde commissies van het Parlement en de debatten tijdens de plenaire vergaderingen.

De door de EGKS krachtens artikel 56, lid 2, onder a) omschakeling, verstrekte middelen zijn op de kapitaalmarkten opgenomen. Alleen de rentesubsidies worden uit de EGKS-begrotingsmiddelen toegekend.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 687/88

van de heer José Vázquez Fouz (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(30 juni 1988)

(89/C 255/03)

Betreft: Invloed van de door de Gemeenschap te nemen braakleggingsmaatregelen op de werkgelegenheid in de landbouw

Wat is volgens de Commissie de invloed van de braakleggingsmaatregelen op de werkgelegenheid in de landbouw?

Kan de invloed per land worden gespecificeerd?

Welke maatregelen worden overwogen om de eventuele negatieve gevolgen te verzachten?

Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie

(14 september 1988)

Op dit ogenblik kan moeilijk worden voorspeld of de braakleggingsregeling invloed zal hebben op de werkgelegenheid in de landbouw en hoe groot die eventuele invloed zal zijn.

Braaklegging van gronden is een volledig nieuwe maatregel. In Europa is zo'n maatregel nog nooit toegepast en de ervaring die met dergelijke regelingen in Amerika is opgedaan, is in feite niet bruikbaar voor Europa omdat de

landbouwstructuur er zeer verschillend is en de regelingen zelf erg in opzet verschillen. Een andere zaak die precieze prognoses bemoeilijkt, is het feit dat de landbouwer in Europa vrij kan beslissen om de regeling toe te passen of niet.

In Verordening (EEG) nr. 1094/88 van de Raad ⁽¹⁾ is reeds een bepaling opgenomen om, indien nodig, eventueel uit de regeling voortvloeiende problemen op het stuk van de werkgelegenheid in de landbouw te kunnen oplossen. Op grond van die bepaling kan de Commissie een Lid-Staat machtigen om de regeling niet toe te passen in gebieden of zones waar op grond van de natuurlijke omstandigheden of het gevaar voor ontvolking beperking van de produktie niet verantwoord zou zijn. Voor Spanje kan de Commissie bovendien rekening houden met de specifieke sociaal-economische situatie in bepaalde gebieden of zones.

Omdat de regeling volledig nieuw is, heeft de Commissie in de uitvoeringsbepalingen vastgesteld dat de Lid-Staten jaarlijks een gedetailleerd verslag over de tenuitvoerlegging van de regeling moeten indienen, zodat zij het effect ervan op verschillende economische factoren nauwkeurig kan beoordelen.

Wat de maatregelen ter bevordering van de ontwikkeling van het platteland in het algemeen betreft, wijst de Commissie erop dat de Europese Raad in zijn vergadering van februari jongstleden in Brussel niet alleen overeenstemming heeft bereikt over de invoering van de regeling om bouwland uit produktie te nemen, maar ook over een verdubbeling van de middelen van de Structuurfondsen. Bij de hervorming van de Structuurfondsen is met name bepaald dat de aanpassing van de landbouwstructuur en de ontwikkeling van het platteland een van de vijf prioritaire doelstellingen van het structuurbeleid van de Gemeenschap zal zijn (doelstelling nr. 5). Een en ander moet het nieuwe, stringenter landbouwbeleid draaglijker maken voor de landbouwers voor wie dat beleid het hardst aankomt, met name door hen te helpen om op alternatieve activiteiten over te schakelen en, in ruime zin, door het economische leven op het platteland te stimuleren.

⁽¹⁾ PB nr. L 106 van 27. 4. 1988, blz. 28.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1098/88

van de heer François Roelants du Vivier (ARC)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(25 augustus 1988)
(89/C 255/04)

Betreft: Verzekering tegen ernstige chemische ongevallen

In december 1986 verklaarde de Europese Raad van de bonden van de chemische nijverheid (CEFIC) dat hij voor de bedrijven in deze sector een eigen maatschappij voor de verzekering tegen ernstige chemische ongevallen in het leven wilde roepen.

1. Kan de Commissie mededelen of naar haar weten enig gevolg is gegeven aan deze verklaring?
2. Kan zij mededelen welke maatregelen zij momenteel zelf op het oog heeft om vergoeding van schade als gevolg van ernstige chemische ongevallen te garanderen?

**Antwoord van Sir Leon Brittan
namens de Commissie**

(26 mei 1989)

1. Met betrekking tot de verklaring van de CEFIC, wijzen de gegevens waarover de Commissie beschikt erop dat er tot dusverre geen verzekeringsorganisme werd opgericht dat specifiek ten doel heeft de risico's van grote chemische ongevallen van de verzekeringnemers te dekken. De stappen welke de CEFIC onderneemt volstaan over het algemeen genomen nog steeds om van de verzekerings- en herverzekeringsmaatschappijen de nodige garanties te verkrijgen.
2. In 1982 werd Richtlijn 82/501/EEG ⁽¹⁾ inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten door de Raad aangenomen.

In deze richtlijn worden de maatregelen vastgelegd die ter voorkoming van ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten moeten worden genomen.

De Commissie ziet toe op de algehele toepassing van de richtlijn. Zij heeft de mogelijkheid de inbreukprocedure van artikel 169 van het Verdrag in te leiden tegen iedere Lid-Staat waarvan de nationale voorschriften niet in overeenstemming zijn met de bepalingen van de richtlijn.

De Commissie is zich bewust van het probleem van de vergoeding van slachtoffers van chemische ongevallen; omdat het recht op vergoeding met de huidige stand van zaken echter hoofdzakelijk onder het nationale recht valt, is voor een eventuele actie op communautair niveau een zorgvuldig onderzoek van de problemen noodzakelijk. De Commissie heeft nog geen besluit genomen aangaande een eventuele, op communautair niveau te ondernemen actie.

⁽¹⁾ PB nr. L 230 van 5. 8. 1982, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1211/88

van de heer Jakob von Uexküll (ARC)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(3 oktober 1988)
(89/C 255/05)

Betreft: Arresten van het Hof van Justitie over conflicten tussen vrije handel en milieuoverwegingen

Kan de Commissie een overzicht verstrekken van de zaken die voor het Hof van Justitie zijn gebracht naar aanleiding van een conflict tussen het beginsel van vrije handel in de Gemeenschap en milieuoverwegingen van Lid-

Staten (als motief om bepaalde invoer tegen te gaan of te discrimineren)?

In welke gevallen sprak het Hof zich uit voor vrije handel en in welke gevallen achtte het de milieuoverwegingen gegrond, bij voorbeeld wegens gezondheidsoverwegingen als bedoeld in artikel 36 van het EEG-Verdrag?

**Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie**

(5 januari 1989)

Het Hof van Justitie heeft twee arresten gewezen waarin het zich diende uit te spreken over de verenigbaarheid met het Gemeenschapsrecht, inzonderheid met de artikelen 30 tot en met 36 van het EEG-Verdrag, van nationale maatregelen waarbij belemmeringen voor het handelsverkeer tussen Lid-Staten in het leven worden geroepen, welke door de betrokken Lid-Staten worden gemotiveerd met een beroep op de bescherming van het milieu. Het betreft het arrest van 20 september 1988 in zaak 302/86 (Commissie/Denemarken) (nog niet gepubliceerd) en het arrest van 7 februari 1985 in zaak 240/83 (Association de défense des brûleurs d'huiles usagées) ⁽¹⁾.

In die arresten bevestigt het Hof dat de bescherming van het milieu moet worden beschouwd als een van de wezenlijke doelstellingen van de Gemeenschap, die als zodanig bepaalde beperkingen op het beginsel van het vrije verkeer van goederen rechtvaardigen. Het Hof aanvaardt dat zulks het geval is wanneer de maatregel die de belemmering tot stand brengt niet onevenredig is met het nagestreefde legitieme doel.

Zo heeft het Hof in het arrest van 7 februari 1985 beslist dat de omstreden maatregel gerechtvaardigd was, terwijl het in het andere arrest sommige aspecten van de gewraakte regeling als gerechtvaardigd, doch andere als onevenredig beschouwde.

⁽¹⁾ Jurispr. 1985, blz. 531.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1339/88
van mevrouw Winifred Ewing (RDE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(10 oktober 1988)
(89/C 255/06)

Betreft: Wetenschappelijke basis voor TAC's

Wil de Commissie een verslag over de afgelopen drie jaar publiceren betreffende de gevallen waarin de voorspellin-

gen van visserijdeskundigen, waarop de Commissie de TAC's baseert, in feite verkeerd bleken te zijn, en wil zij opgeven in welke gevallen de quota moesten worden gewijzigd?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**
(8 november 1988)

De Commissie is niet voornemens een verslag te publiceren over de nauwkeurigheid van de voorspellingen van de visserijdeskundigen. Op het ogenblik dat een voorspelling over vangstmogelijkheden wordt gemaakt, is die voorspelling de beste die aan de hand van de beschikbare gegevens kan worden gedaan.

De raming van de visbestanden is een voortdurend proces waarbij de visserijdeskundigen gebruik maken van de meest recente gegevens. Bij de huidige situatie van de visbestanden zouden herzieningen van de wetenschappelijke adviezen in de loop van het kalenderjaar waarop de TAC's en de quotaregeling betrekking hebben als normaal moeten worden beschouwd en zelfs op prijs moeten worden gesteld.

De werkzaamheden van de visserijdeskundigen worden steeds meer gehinderd door het ontbreken van nauwkeurigere gegevens. Dit is niet alleen een gevolg van het feit dat er minder middelen beschikbaar zijn voor wetenschappelijk onderzoek en dat voor een steeds groter wordend aantal visbestanden schattingen moeten worden opgesteld, maar ook een directe consequentie van de te grote vangstcapaciteit in de meeste takken van visserij.

De grote vangstcapaciteit heeft geleid tot uitputting van veel visbestanden, waardoor verschillende taken van visserij bijna geheel afhankelijk zijn van de vangst van jonge vangstrijp wordende vis. Om voorspellingen te kunnen doen, moeten de visserijdeskundigen de omvang van de laatste jaarklasse van een soort in een zeer vroeg levensstadium schatten. Dergelijke schattingen zijn uiterst moeilijk te maken en fouten zijn hierbij derhalve onvermijdelijk.

Om de visserijdeskundigen in staat te stellen nauwkeurigere voorspellingen te maken zou jaarlijks een kleinere hoeveelheid vis uit de zee moeten worden gevangen. Dit kan worden bereikt door de visserij-inspanning te verminderen. Bovendien zou met het vangen van kleine vis moeten worden gestopt. Hiervoor zou moeten worden gevestigd met netten met een kleinere maaswijdte.

Het resultaat van dergelijke maatregelen zou zijn dat de voorspellingen op langere termijn zouden kunnen worden gemaakt dan nu mogelijk is en dat zij bovendien betrouwbaarder zouden zijn. Dit zou bovendien aanzienlijke economische voordelen hebben voor de visserijsector, daar de gemiddelde vangstmogelijkheden ruimer zouden zijn, de vangsten van jaar tot jaar niet zo sterk zouden variëren en zouden bestaan uit grotere vis met een hogere waarde.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1469/88van de heer **Luc Beyer de Ryke (LDR)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(28 oktober 1988)

(89/C 255/07)

Betreft: Suikerbieten — genetische manipulatie — bescherming tegen herbiciden — communautaire steun

Het Belgische bedrijf „Plant Genetic Systems” te Gent is erin geslaagd genetisch veranderde suikerbietplanten te kweken die zodanig zijn dat zij resistent zijn tegen sommige ziekten.

De suikerbietteelt die in Europa wijdverbreid is, beslaat meer dan 1,5 miljoen ha.

Deze ontdekking maakt het mogelijk de produktiekosten te verlagen, doordat niet hoeft te worden gestrooid met herbiciden tegen de voornaamste suikerbietziekten (aantasting van de wortels en geel suikerbietvirus).

Is de Commissie op de hoogte van dit onderzoek en overweegt zij de betrokken bedrijven aan te moedigen met het oog op het spoedig in de handel brengen van nieuwe soorten genetisch beschermde zaden?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(18 april 1989)

De Commissie steunt het Programma voor de genetische modificatie van bieten. Volgens de gegevens waarover zij beschikt, is het specifieke programma waarop wordt getoeld, er vooral op gericht de resistentie tegen onkruidbestrijdingsmiddelen en niet zozeer de ziekteresistentie te verbeteren.

De Commissie is van mening dat dergelijke initiatieven moeten worden gestimuleerd op voorwaarde dat de nodige maatregelen worden getroffen om gezondheid en milieu te beschermen. Zij wijst in dit verband op haar voorstel van 4 mei 1988⁽¹⁾ voor een richtlijn van de Raad betreffende het uitzetten van genetisch gemodificeerde organismen in het milieu. Voorts wil zij te zijner tijd in Richtlijn 70/457/EEG van de Raad inzake de gemeenschappelijke rassenlijst van landbouwgewassen⁽²⁾ de nodige wijzigingen aanbrengen om ervoor te zorgen dat wordt onderzocht welke risico's er zijn verbonden aan door genetische modificatie verkregen rassen die onder de communautaire regelingen voor het in de handel brengen van zaaizaad en pootgoed vallen.

De Commissie is bereid de bestaande juridische procedures te gebruiken om de periode tussen de officiële registratie van een ras in de Lid-Staat van toelating en de datum waarop de overige Lid-Staten alle handelsbeperkingen voor dit ras moeten opheffen, verder te bekorten, zodat zaaizaad en pootgoed van nieuwe rassen van landbouwgewassen sneller in de handel kunnen worden ge-

bracht. Voor rassen van bieten (en aardappelen) kan deze periode nu al tot vier maanden beperkt blijven. Voor rassen van andere landbouwgewassen bedraagt deze periode ongeveer twee jaar.

Onlangs heeft de Commissie ook twee initiatieven genomen om kwekers een betere wettelijke bescherming te bieden. Zij heeft een voorstel gedaan voor een richtlijn van de Raad inzake de wettelijke bescherming van biotechnologische vindingen⁽³⁾ en zij werkt aan een wettelijke regeling voor communautaire kwekersrechten, maar op dit laatste gebied heeft zij nog geen formeel voorstel gedaan. Deze twee initiatieven zullen ook bijdragen tot het bevorderen van de kweekarbeid waarop het geachte Parlements lid de aandacht vestigt.

⁽¹⁾ Doc. COM(88) 160 def.

⁽²⁾ PB nr. L 225 van 12. 10. 1970, blz. 1.

⁽³⁾ PB nr. C 10 van 13. 1. 1989, blz. 3.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1523/88van mevrouw **Lydie Wurth-Polfer (LDR)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(28 oktober 1988)

(89/C 255/08)

Betreft: Functionering van de kerncentrale te Cattenom

Is de Commissie van mening dat het blijven werken van de kernreactoren 1 en 2 van de kerncentrale te Cattenom verenigbaar is met de door het Hof van Justitie op 22 september 1988 gegeven interpretatie van artikel 37 van het Euratom-Verdrag?

Welke praktische maatregelen dienen de Lid-Staten, volgens haar, te nemen op grond van voornoemd arrest?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(26 mei 1989)

Hoewel de door de Franse Regering bij de toezending van algemene gegevens over de tranches 1 en 2 van de kerncentrale te Cattenom aan de Commissie gevolgde procedure strookte met aanbeveling 82/181/Euratom van de Commissie van 3 februari 1982, bleek deze onregelmatig te zijn in het licht van de interpretatie die op 22 september 1988 door het Hof van Justitie aan artikel 37 van het Euratom-Verdrag is gegeven.

Nadat de Franse autoriteiten deze onregelmatigheid hadden geconstateerd, hebben zij bij besluit van 21 oktober 1988 de bepalingen van het besluit van 21 februari 1986 waarbij vergunning werd verleend voor de lozing van gasvormige radioactieve afvalstoffen door het nucleaire productiecentrum te Cattenom (tranches 1 tot en met 4) herroepen wat betreft de tranches 1 en 2. Bij besluit van

dezelfde datum werd de lozing van gasvormige radioactieve afvalstoffen van de tranches 1 en 2 toegestaan.

Het Hof stelde in zijn arrest dat artikel 37, om zijn volledige uitwerking te hebben, „aldus moet worden uitgelegd dat de algemene gegevens van een plan voor de lozing van radioactieve afvalstoffen aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen moeten worden verstrekt voordat de bevoegde autoriteiten van de betrokken Lid-Staat een vergunning voor die lozingen afgeven” (¹).

Deze beslissing van het Hof vormt een nadere precisering welke de in artikel 37 van het Euratom-Verdrag beschreven procedure aanvult en bij de administratieve praktijken die door de Lid-Staten bij het overleg met de Commissie worden gevolgd dient derhalve met dit nieuwe element rekening te worden gehouden.

(¹) PB nr. C 271 van 20. 10. 1988, blz. 6.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1549/88

van de leden José Alvarez de Paz en Jesús Cabezón Alonso
(S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(8 november 1988)

(89/C 255/09)

Betreft: Ontwikkeling van lonen en salarissen

Wat is de ontwikkeling van lonen en salarissen in de Gemeenschap in de twee afgelopen jaar vergeleken met die van gemengde inkomens en rente uit kapitaal?

**Antwoord van de heer Christophersen
namens de Commissie**

(17 mei 1989)

Informatie over de verschillende soorten inkomens is beschikbaar in het kader van de gegevens van de nationale rekeningen alsmede overeenkomstig de criteria die zijn vastgesteld in het Europees stelsel van economische rekeningen. Aangezien een vergelijking over een periode van twee jaar wellicht niet voldoende informatie oplevert werd gekozen voor een analyse op basis van meer gegevens over een periode beginnende in 1980.

Uit een onderzoek van deze gegevens blijkt dat de inkomsten uit kapitaal sneller stijgen dan de twee andere categorieën inkomens. Er zij evenwel op gewezen dat het totaalbedragen betreft die een „prijs effect” (bij voorbeeld schommeling van de lonen of van de rentepercentages) en een „hoeveelheidseffect” (bij voorbeeld schommeling van het aantal loontrekkenden of van het kapitaalvolume) omvatten die moeten worden uitgesplitst.

Deze uitsplitsing kan helaas niet worden uitgevoerd voor de gemengde inkomens en de inkomsten uit kapitaal (volumecijfers, in de vorm van het aantal loontrekkenden,

zijn alleen beschikbaar voor de bezoldiging van de loontrekkenden) zodat het niet mogelijk is significante vergelijkingen te maken tussen de drie categorieën inkomens. Wat de lonen betreft blijkt evenwel uit de gegevens per loontrekkende dat voor een groot aantal landen de ontwikkeling niet aanzienlijk verschilt wanneer men zich baseert op cijfers per loontrekkende in plaats van op de loonsom.

De tabellen met gedetailleerde toelichting worden rechtstreeks aan de geachte Parlementsleden en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement toegezonden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1579/88

van de heer Carlos Robles Piquer (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(8 november 1988)

(89/C 255/10)

Betreft: Problemen als gevolg van de verplichting op te treden als „common carrier” in de energiesector

De aankondiging door de Commissie van de toepassing van communautaire regels die het optreden als „common carrier” bij het transport van energie van een ander verplicht stellen, is gestuit op verzet en vijandige reacties van bedrijven die vaak zwaar hebben geïnvesteerd in het opzetten van distributienetten. Bovendien is algemeen bekend dat hierover conflicten zijn gerezen tijdens de Raad van Ministers van Energie van juni in Luxemburg en tijdens de informele Raad van september in Athene. De omstreden kwestie lijkt echter te ontbreken op de agenda voor de vergadering van de Raad in november dit jaar.

Kan de Commissie aangeven welke fiscale, economische en financiële problemen zij op dit moment aan het afwegen is?

Wanneer zal zij kunnen beschikken over de aanbevelingen van de groep van deskundigen, aan wie zij heeft opgedragen te zoeken naar middelen om de liberalisering van het intracommunautaire elektriciteitsverkeer te versnellen?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(17 maart 1989)

De Commissie heeft geen aankondiging gedaan van de toepassing van enig communautair voorschrift waardoor het optreden als „common carrier” bij het transport van energie ten behoeve van een ander verplicht wordt gesteld. Wel heeft de Raad van Ministers van Energie op 8 november 1988 algemene overeenstemming bereikt over het door de Commissie opgestelde overzicht van belemmeringen voor de verwezenlijking van de interne energiemarkt (¹). Hij gaf daarbij de mening te kennen dat de

oprichting van een interne energiemarkt onder meer de weg moest openstellen voor meer handel in energieproducten tussen de Lid-Staten. In dit verband nam de Commissie in het bovenvermelde document als een van de prioritaire gebieden de noodzaak op om de voor- en nadelen van gemeenschappelijk transport in de gas- en elektriciteitssector te bestuderen.

Het is nu dus aan de Commissie om alle relevante aspecten van het energieverkeer te onderzoeken, met het oog op het formuleren van voorstellen voor de voltooiing van de interne energiemarkt op dit terrein. Daartoe heeft de Commissie opdracht gegeven tot twee studies over de voor- en nadelen van een stelsel van gemeenschappelijk transport in respectievelijk de elektriciteits- en de gassector. De Commissie is zich zeer goed bewust van het effect dat deze kwestie op de betrokken sectoren kan hebben en betracht bij de behandeling van deze zaak dan ook de grootste zorgvuldigheid en duidelijkheid.

Ten aanzien van de elektriciteitssector heeft de Raad de Commissie verzocht in de loop van 1989 voorstellen in te dienen inzake de opheffing van belemmeringen voor een intensiever — ook grensoverschrijdend — elektriciteitsverkeer. De Commissie hoopt deze voorstellen in de eerste helft van 1989 te kunnen afronden en wordt bij het bestuderen van de technische kwesties geholpen door een groep deskundigen en consultants.

Wat de gassector betreft, is de Commissie voornemens om in de loop van 1989 bij de Raad verslag uit te brengen over het probleem van het gemeenschappelijk transport.

(¹) Doc. COM(88) 238.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1598/88

van de heer Mauro Chiabrandi (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 november 1988)

(89/C 255/11)

Betreft: Handel in producten van de leerindustrie met Japan

Kan de Commissie mededelen

1. welke invoerrechten en quota van kracht zijn bij het handelsverkeer in producten van de leerindustrie van Europa naar Japan;
2. of het waar is dat deze vaak worden omzeild door onduidelijke praktijken om te voorkomen dat onze uitvoerquota ten volle worden benut; is het met name waar dat er geen enkele wederkerigheid bestaat aangezien onze invoerrechten bijzonder laag maar de Japanse rechten daarentegen zeer hoog zijn;
3. of zij van mening is dat deze situatie, indien juist weergegeven, kan worden aanvaard of dat initiatieven moeten worden genomen om de belangen van de Europese industrie beter te behartigen?

Antwoord van de heer De Clercq namens de Commissie

(5 januari 1989)

1. De Commissie deelde het Parlement reeds mede dat zij weet heeft van de bezorgdheid van de communautaire leerindustrie over het van oudsher restrictieve beleid van Japan ten aanzien van de invoer van dit produkt.

Voor de basisinformatie in verband met de overeenkomsten met Japan verwijst de Commissie naar het antwoord op schriftelijke vraag nr. 490/87 van de heer Jackson (¹).

Kwantitatief ziet de toestand er als volgt uit: de quota voor koeie- en paardehuiden voor 1988 bedragen 495 200 vierkante meter; voor schape-, lams- en geitehuiden bedragen zij 425 000 vierkante meter. Op de invoer in het kader van deze contingenten wordt een tarief van 15 à 20% toegepast. Op de invoer die de contingenten overschrijdt wordt een tarief van 60% toegepast.

2. In verband met de toepassing van de overeenkomst doet zich naast de problemen waarvan in bovenvermeld antwoord sprake is ook nog het probleem voor dat de individuele vergunningen dermate klein zijn dat zij slechts een geringe economische waarde vertegenwoordigen. In september 1987 en januari 1988 hadden nieuwe besprekingen met Japan plaats. Sedertdien schijnt er langzaam verbetering in de toestand te zijn gekomen. De Commissie zal verder oplettend toezien en met Japan maatregelen bespreken om de werking van de overeenkomst te verbeteren.

Op de Japanse uitvoer van leder naar de Gemeenschap worden rechten geheven die niet meer bedragen dan 7%. Deze kunnen niet worden verhoogd zonder compensaties aan Japan en op andere gebieden betrokken derde landen.

3. De Gemeenschap en Japan zijn gebonden door de bilaterale overeenkomst die tot 1991 loopt. De Commissie is van plan de kwestie van de tarieven op dit gebied tijdens de handelsbesprekingen in het kader van de Uruguay-Ronde grondiger te onderzoeken.

(¹) PB nr. C 42 van 15. 2. 1988.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1628/88

van de heer José Alvarez de Eulate Peñaranda (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 november 1988)

(89/C 255/12)

Betreft: Tenuitvoerlegging van Verordening (EEG) nr. 1118/88

De goedkeuring door de Raad van Verordening (EEG) nr. 1118/88, waarbij een specifieke gemeenschappelijke actie wordt vastgesteld voor de bevordering van de landbouwtontwikkeling in bepaalde Spaanse regio's, bood belangrijke vooruitzichten voor de Spaanse landbouw, die

daarin een verwezenlijking zag van het communautaire streven om bij de uitwerking van het gemeenschappelijk landbouwbeleid rekening te houden met de sociale structuur van de landbouw en de structurele en natuurlijke verschillen tussen de diverse landbouwgebieden.

In bovenbedoelde verordening wordt een gemeenschappelijke actie vastgesteld die Spanje moet uitvoeren, ten einde op grote schaal de landbouwstructuren te verbeteren middels de maatregelen die zijn opgenomen in een of meer door de Spaanse Regering opgestelde programma's.

Kan de Commissie mededelen hoe het momenteel gesteld is met de uitvoering van deze verordening en met de gemeenschappelijke actie die daarin is vastgesteld?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**
(22 februari 1989)

Nadat de Raad op 25 april 1988 zijn goedkeuring had gegeven aan Verordening (EEG) nr. 1118/88 inzake een specifieke gemeenschappelijke actie ter bevordering van de ontwikkeling van de landbouw in bepaalde gebieden van Spanje ⁽¹⁾, hebben de Spaanse autoriteiten overeenkomstig artikel 3 van die verordening een uitvoeringsprogramma opgesteld. Daarover is, in overeenstemming met artikel 10 van de verordening, op 15 oktober 1988 een gunstig advies uitgebracht door het Permanent Comité voor de landbouwstructuur.

De Spaanse autoriteiten zijn thans bezig met de uitvoering van dat programma.

⁽¹⁾ PB nr. L 107 van 28. 4. 1988, blz. 3.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1634/88
van de heer José Alvarez de Eulate Peñaranda (ED)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(15 november 1988)
(89/C 255/13)

Betreft: Vaststelling van eenvormige criteria voor pensioenering

In verschillende Lid-Staten komt het steeds opnieuw tot min of meer heftige polemieken tussen de overheid en de sociale partners wanneer het erom gaat de pensioenleeftijd vast te stellen of te wijzigen.

Aangezien in het vooruitzicht van 1992 wordt gestreefd naar eenmaking op Europees sociaal gebied, zouden de criteria voor de vaststelling van de pensioenleeftijd in alle Lid-Staten moeten worden geharmoniseerd, rekening houdend met zowel het recht van de werknemers om na hun pensionering te genieten van een welverdiende rust, alsook met de situatie van de miljoenen werklozen, inzonderheid de jongeren, die wachten op een kans om werk te vinden.

Acht de Commissie het derhalve wenselijk om middels het daartoe geëigende communautaire rechtsinstrument een zodanige regeling voor de pensioenleeftijd vast te stellen dat er sprake is van geharmoniseerde en eenvormige communautaire criteria voor alle Lid-Staten?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**
(4 april 1989)

De Raad heeft in 1982 een aanbeveling aangenomen betreffende de beginselen van een communautair beleid inzake de pensioenleeftijd ⁽¹⁾. Daarin wordt gepleit voor een flexibele uittreding.

De Commissie heeft overigens op 27 oktober 1987 een voorstel voor een richtlijn ingediend tot voltooiing van de tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen in de wettelijke en de beroepsregelingen inzake sociale zekerheid ⁽²⁾ dat voorziet in:

- hetzij de vaststelling van een gelijke pensioenleeftijd voor mannen en vrouwen;
- hetzij dezelfde voorwaarden voor de toegang tot de stelsels inzake flexibele pensionering voor mannen en vrouwen.

In dit stadium is de Commissie niet voornemens om andere wetgevende initiatieven op het door het geachte Parlementslid bedoelde terrein te nemen.

⁽¹⁾ Aanbeveling 82/857/EEG (PB nr. L 357 van 18. 12. 1982, blz. 27).

⁽²⁾ PB nr. C 309 van 19. 11. 1987, blz. 10.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1639/88
van de heer Kyriakos Gerontopoulos (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(15 november 1988)
(89/C 255/14)

Betreft: Definitieve stopzetting van wijnbouw in Griekenland

1. In hoeverre is Beschikking nr. 436881 van 5 december 1985 van het Ministerie van Landbouw betreffende de definitieve stopzetting van wijnbouw in overeenstemming met de fundamentele communautaire bepalingen zoals Verordening (EEG) nr. 777/85 ⁽¹⁾, Verordening (EEG) nr. 2475/85 ⁽²⁾, enz.?

2. In hoeverre is Beschikking nr. 2305 van 9 maart 1988 van het departement Messina — waarin de uitvoeringsbepalingen voor Beschikking nr. 436881 van 5 december 1985 zijn vastgelegd en de vaststelling op korte termijn

van bepaalde sociale selectiecriteria wordt aangekondigd, omdat het aantal aanvragen zeer groot is — in overeenstemming met de communautaire verordeningen?

(¹) PB nr. L 88 van 28. 3. 1985, blz. 8.

(²) PB nr. L 234 van 31. 8. 1985, blz. 80.

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(26 mei 1989)

De bevoegde diensten van de Commissie onderzoeken momenteel of sommige bepalingen van Beschikking nr. 436881 van 5 december 1985 van het Griekse Ministerie van Landbouw alsmede Beschikking nr. 2305 van 9 maart 1988 van de prefectuur Messina inzake de toekenning van premies voor definitieve stopzetting van de wijnbouw op bepaalde met wijnstokken beplante oppervlakten verenigbaar zijn met de communautaire wetgeving (¹).

De Commissie zal alle nodige maatregelen nemen waarin het Verdrag voorziet om te waarborgen dat de betrokken Lid-Staat voldoet aan zijn uit het ter zake geldende communautaire recht voortvloeiende verplichtingen.

(¹) Verordening (EEG) nr. 777/85 van de Raad van 26 maart 1985 inzake de toekenning van premies voor definitieve stopzetting van de wijnbouw op bepaalde met wijnstokken beplante oppervlakten in de wijnbouwjaren 1985/1986 tot en met 1989/1990, gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1442/88 (PB nr. L 132 van 28. 5. 1988, blz. 3). Verordening (EEG) nr. 2475/85 van de Commissie van 29 augustus 1985 tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen van Verordening (EEG) nr. 777/85, gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 2729/88 (PB nr. L 241 van 1. 9. 1988, blz. 108).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1673/88

van de heer Willy Kuijpers (ARC)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(18 november 1988)

(89/C 255/15)

Betreft: Toepassing resolutie talen en culturen van regionale en etnische minderheden in de Gemeenschap

Op 30 oktober 1987 werd in het Parlement de resolutie over de talen en culturen van regionale en etnische minderheden in de Gemeenschap (doc. A2-150/87) aangenomen en overgebracht aan de Europese Raad van Ministers. Op 16 december 1987 heeft de Interfractiele commissie van het Europese Parlement overwogen om permanent te waken over de toepassing van dit verslag met resolutie in de parlementen van de Lid-Staten.

Mogen we dan ook van de Commissie vernemen:

- a) of reeds bepaalde aanbevelingen uit deze resolutie werden opgenomen in de wetgeving van de verschillende Lid-Staten;
- b) of de Commissie — in bevestigend geval — per Lid-Staat kan aanduiden welke aanbevelingen reeds werden opgevolgd en opgenomen in de wetgeving van de verschillende Lid-Staten?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(11 april 1989)

De Commissie houdt, bij het beheer van de kredieten die haar werden verleend voor het behoud en de bevordering van regionale talen en culturen, rekening met de aanbevelingen in de verschillende resoluties van het Europese Parlement.

Het is de Commissie niet bekend in hoeverre Lid-Staten met de aanbevelingen van het Parlement rekening houden. Zij is van mening dat deze vraag aan de Raad moet worden gesteld.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1688/88

van de heer Richard Cottrell (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(18 november 1988)

(89/C 255/16)

Betreft: Vertragingen bij betalingen uit het Sociaal Fonds

De Bath Womens' Workshop beklaagt zich erover dat in het lopende begrotingsjaar betalingen uit het ESF een aanzienlijke vertraging hebben waardoor de betaling van het personeel in moeilijkheden komt. De aangegane verplichtingen werden slechts tot oktober nagekomen. Kan de Commissie, toegegeven dat de begrotingssituatie gedeeltelijk verantwoordelijk is voor deze vertraging, de betalingsregeling in die zin aanpassen dat het verschuldigde geld ten spoedigste wordt uitgekeerd in het belang van de begunstigden?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(17 maart 1989)

Over beide dossiers betreffende de Cutting and Face Edge Workshops is in mei en juni 1988 door de Commissie een besluit genomen. Wat dossier nr. 880114 UK 2 (jongeren)

betreft heeft de Commissie haar bankiers in Londen opdracht gegeven om het voorschot op 1 juni aan het Departement van Werkgelegenheid uit te betalen. De opdracht om het voorschot betreffende dossier nr. 880114 UK 4 (volwassenen) te betalen is op 30 juni verzonden.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat van de zijde van de Commissie geen vertraging is ontstaan. De Commissie kan het geachte Parlements lid evenwel verzekeren dat zij alles in het werk zal stellen om de betalingen sneller te doen verlopen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1699/88

van de leden **Ettore Andenna** en **Guiseppe Amadei (S)**
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 december 1988)

(89/C 255/17)

Betreft: Ontvangst van RAI-televisie-uitzendingen

In België, Luxemburg, Frankrijk, de Bondsrepubliek Duitsland en Zwitserland wonen honderdduizenden burgers die Italiaans als moedertaal hebben. Om tegemoet te komen aan de behoeften van deze burgers om voeling te houden met hun vaderland, cultuur en moedertaal heeft de RAI door middel van verschillende technische systemen de ontvangst van de uitzendingen van het eerste Italiaanse televisienet mogelijk gemaakt. Enkele maanden geleden is de uitzending van de programma's in grote gebieden om onduidelijke technische redenen onverwacht stopgezet.

Is deze onaangename gebeurtenis de Commissie bekend?

Erkent de Commissie dat radio en televisie een onvervangbaar instrument vormen voor voorlichting en culturele vorming, en dat het uiterst verwerpelijk is dat grote aantallen gebruikers die in bijzonder gevoelige sociale omstandigheden verkeren, hiervan beroofd worden?

Welke stappen denkt de Commissie bij de Italiaanse ter zake bevoegde autoriteiten te ondernemen om te bewerkstelligen dat de onderbroken televisie-uitzendingen zo spoedig mogelijk worden hervat?

Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie

(18 mei 1989)

Sinds medio september 1988 verspreidt de RAI om specifieke technische redenen de programma's van haar eerste televisienet — RAI 1 — via de satelliet ECS F-4 in plaats van via de satelliet ECS F-1. Als gevolg hiervan moeten de

betrokken omroeporganisaties, om deze programma's te kunnen doorgeven, een kleine uitgave doen voor de aanschaf van een nieuwe antenne. Blijkens de inlichtingen die de Commissie heeft ingewonnen, heeft dit in Frankrijk, Luxemburg, Zwitserland en een groot gedeelte van België geen problemen voor de ontvangst en doorgifte van de programma's van de RAI met zich gebracht. In Duitsland zijn de programma's van RAI 1 nooit doorgegeven. Slechts een beperkt aantal kabelbedrijven, met name in het Nederlandstalige gedeelte van België, heeft besloten de doorgifte van de programma's van RAI 1 te onderbreken om redenen die verband houden met de voor de nieuwe antenne noodzakelijke technische investeringen. Deze investeringen zouden inmiddels hebben plaatsgevonden.

Er is evenwel een ander probleem aan het licht gekomen, ditmaal met betrekking tot de auteursrechten.

Er zijn in België namelijk onderhandelingen aan de gang over de verlenging van een overeenkomst die ertoe strekt het vraagstuk van de auteursrechten voor de doorgifte via de kabel van de programma's van bepaalde netten te regelen.

Vanwege moeilijkheden bij de onderhandelingen tussen de RAI en de filmproducenten heeft een groep producenten geëist dat in geheel België vanaf 1 februari 1989 de doorgifte van hun door RAI 1 uitgezonden films werd stopgezet. Dit zou om praktische redenen de doorgifte van alle programma's van RAI 1 onmogelijk hebben gemaakt. Ofschoon nog geen definitieve oplossing is bereikt, is overeengekomen dat de doorgifte van de programma's van RAI 1 voorlopig verzekerd blijft. Het vraagstuk van de auteursrechten moet door de betrokkenen (de RAI, de filmproducenten, Sabam — de maatschappij voor het collectieve beheer van de auteursrechten — en de kabelbedrijven) worden geregeld. Zodra dit is gebeurd, zou de doorgifte via de kabel van de programma's van RAI 1 zonder problemen moeten verlopen.

Meer in het algemeen wenst de Commissie te bevestigen dat zij zich onverminderd inzet om in de Gemeenschap op een zo ruim mogelijke schaal de ontvangst en doorgifte van omroepuitzendingen uit andere Lid-Staten te verzekeren. In deze optiek hecht zij er bijzonder veel belang aan dat de richtlijn „Televisie zonder grenzen” spoedig wordt aangenomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1747/88

van de heer **José Alvarez de Eulate Peñaranda (ED)**
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(8 december 1988)

(89/C 255/18)

Betreft: Steun van de Gemeenschap voor politieke vluchtelingen

De ongemeen grote toevloed van politieke vluchtelingen uit Polen naar de Spaanse stad Segovia, die sedert 3 augustus jl. meer dan 112 personen omvat en die dank zij de hulp van het Provinciaal Bestuur van het Rode Kruis

werden geholpen betekent een maandelijks uitgave van 2,5 miljoen peseta waarbij aan ieder gezin een maximum van 50 000 peseta per maand wordt uitbetaald.

Deze post onvoorziene uitgaven heeft voor genoemde organisatie een aanzienlijk begrotingstekort opgeleverd in de orde van 27 miljoen peseta.

Kan de Commissie, gezien de buitengewone toestand waarin ook een willekeurige andere gemeente van de Gemeenschap kan komen te verkeren, mededelen of zij de mogelijkheid heeft voorzien een buitengewone steun te verlenen in gevallen zoals het bovengenoemde, om begrotingstekorten te voorkomen en om solidair te zijn bij de bovengenoemde humanitaire steun?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(27 april 1989)

De Commissie is tot haar spijt niet bevoegd om buitengewone steun te verlenen ten einde onevenwichtige situaties te ondervangen waarmee de gemeentebegrotingen geconfronteerd kunnen worden in geval van een plotselinge en massale toevloed van asielaanvragers of vluchtelingen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1757/88

van de heer Carlos Robles Piquer (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(8 december 1988)

(89/C 255/19)

Betreft: Traditionele stookinstallaties

Volgens een bericht in het dagblad „Le Monde” heeft de Franse staatssecretaris van Milieubeheer, de heer Brice Lalonde, verklaard dat de grote traditionele stookinstallaties het mondiale probleem van het zogenoemde „broeikaseneffect” nog verergeren.

Kan de Commissie deze visie onderschrijven en mededelen of het in dit geval om kolengestookte installaties gaat?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(29 maart 1989)

De Commissie moge het geachte Parlementslid verwijzen naar haar recente mededeling getiteld „Het broeikaseneffect en de Gemeenschap” ⁽¹⁾ en met name naar blz. 13 daarvan.

⁽¹⁾ Doc. COM (88) 656 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1759/88

van de heer Florus Wijsenbeek (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(8 december 1988)

(89/C 255/20)

Betreft: Binnenvaartinfrastructuur in Frankrijk

Is de Commissie er zich van bewust dat de infrastructuur van de vaarwegen in Frankrijk snel verslechtert?

Weet de Commissie dat de vaartijd voortdurend oploopt door het slechte onderhoud aan de vele sluizen, waarvan de gemiddelde schuttijd steeds langer wordt en dat de belading eveneens afneemt door de teruglopende bevaarbaarheid van diepgang tot meer dan 1m80?

Is de Commissie niet van oordeel dat ook op de Noord-Zuid-verbinding het instandhouden van de mogelijkheden voor de binnenvaart in het belang is van het milieu, ook omdat het het goederenvervoer over de weg kan ontlasten?

Is de Commissie in staat en bereid in overleg met de Franse Regering enige verbetering in de infrastructuur van de Franse vaarwegen te bepleiten? Zo ja, hoe?

**Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie**

(3 maart 1989)

De Commissie is op de hoogte van de ontoereikende infrastructuur op het rivierennet Noord-Zuid (Nederland — België — Frankrijk) en met name van de verschillen in profiel van de vaarwegen die van dit netwerk deel uitmaken.

Daarom heeft zij deze verbinding opgenomen in de reeks prioritaire acties op het gebied van de vervoerinfrastructuur waarvan sprake is in haar voorstel voor een verordening van de Raad betreffende de tenuitvoerlegging van een actieprogramma op het gebied van de vervoerinfrastructuur met het oog op de verwezenlijking van een geïntegreerde vervoermarkt in 1992 ⁽¹⁾.

De Commissie is bereid om, wanneer dit programma door de Raad is goedgekeurd, aanpassingen van het betrokken rivierennet te bevorderen, voor zover de betrokken Lid-Staten haar projecten met het oog op het verkrijgen van communautaire steun voorleggen.

⁽¹⁾ PB nr. C 276 van 19. 10. 1988.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1772/88
van de heer Karel De Gucht (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(8 december 1988)
(89/C 255/21)

Betreft: Heffing zwaar wegverkeer in de Bondsrepubliek Duitsland

Kan de Commissie mededelen welke concrete maatregelen zij overweegt tegen de heffing die met ingang van 1 januari 1990 zal worden geheven op het zware wegverkeer dat gebruik maakt van de Duitse autowegen?

Deze maatregel druist duidelijk in tegen de doelstelling van een interne markt, te meer daar er gelijktijdig een vermindering van de verkeersbelasting voor de eigen ingezetenen zou worden ingevoerd.

Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie
(6 maart 1989)

In een persbericht van 4 november 1988 heeft de Commissie uiting gegeven aan haar ernstige ontgoocheling en voorbehoud met betrekking tot het voornemen van de Bondsrepubliek Duitsland om een belasting te heffen op vrachtwagens welke van de Duitse autosnelwegen gebruik maken, alsook aan haar vrees dat het tot stand komen van een grote Europese markt voor het wegvervoer tegen 1992 daardoor zal worden gehinderd. Na verschillende persoonlijke contacten tussen de voor het vervoer verantwoordelijke commissaris en de Duitse minister van Vervoer heeft de Commissie op 23 november 1988 een schrijven met een bevestiging van haar standpunt gestuurd. De Duitse Regering werd bovendien herinnerd aan haar verplichting de Commissie te raadplegen zodra aan een wetsvoorstel de laatste hand is gelegd. De Commissie zal een dergelijk voorstel met betrekking tot zijn verenigbaarheid met het communautair recht nauwlettend onderzoeken.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1799/88
van de heer Hemmo Muntingh (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(8 december 1988)
(89/C 255/22)

Betreft: Alternatieven gebruik tropisch hout

De internationale handel in tropisch hout in het huidige volume is niet houdbaar:

- vanwege de belangrijke katalyserende rol die commerciële houtkap speelt bij ontbossing in gesloten tropische bossen en
- omdat de meeste exploitabele tropische bossen, met name in Zuidoost-Azië en Afrika, binnen enkele decennia uitgeput zullen zijn.

Het gebruik van tropisch hardhout in de Gemeenschap zal daardoor, al dan niet actief gestimuleerd, verminderen. Onder de alternatieven voor tropisch hardhout zijn materialen die vanuit milieukundig opzicht ongewenst zijn. Voorkomen moet worden dat deze ongewenste materialen op aanzienlijke schaal hun intrede gaan doen.

Is de Commissie op de hoogte van het rapport „Gebruik van en alternatieven voor tropisch hout”, uitgegeven in de reeks Milieubeheer, nr. 24, Ministerie van Volkshuisvesting, ruimtelijke ordening en milieubeheer, Nederland?

Is de Commissie niet van mening dat voor alle Lid-Staten een inventarisatie van de toepassing van tropisch hout en van alternatieven noodzakelijk lijkt, gezien in het licht van het bovenstaande en gezien de conclusies in het genoemde rapport?

Zou de Commissie een dergelijk onderzoek willen initiëren en ondersteunen?

Zou de Commissie ook praktisch gericht onderzoek naar vanuit milieukundig oogpunt aantrekkelijke alternatieven voor tropisch hardhout willen aanmoedigen en ondersteunen?

Zou de Commissie praktisch gericht onderzoek naar duurzame exploitatievormen van tropische bossen, anders dan van hout, en vooral gericht op de lokale bevolking, willen stimuleren?

Antwoord van de heer Marin
namens de Commissie
(26 mei 1989)

De Commissie memoreert dat zij de bezorgdheid van het geachte Parlements lid over de vernietiging van de tropische bossen deelt. Er dient echter gewezen te worden op het feit dat het verbruik van tropisch hout binnen de Gemeenschap tamelijk beperkt is. Het geachte Parlements lid zij in dit verband verwezen naar het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag nr. 2141/87 van Lord O'Hagan (1).

Voordat zij de vraag van het geachte Parlements lid ontving, was de Commissie niet op de hoogte van het rapport „Gebruik van en alternatieven voor tropisch hout”.

De Commissie is van mening dat een beter inzicht in de markt voor tropisch hout en de uiteindelijke toepassing van tropische houtsoorten zeer nuttig zou zijn. Met het oog hierop steunt de Gemeenschap dan ook de uitvoering van een binnen de Internationale organisatie voor tropisch hout (OIBT/ITTO) voorgesteld project dat ten doel heeft de structuur van de markt alsmede de uiteindelijke toepassing van tropisch hardhout in bepaalde Europese landen te bestuderen.

Wat de programma's voor de toepassing van nieuwe alternatieven ter bescherming van de tropische bossen betreft,

heeft de Commissie reeds een aantal belangrijke maatregelen genomen. Het accent ligt bij deze maatregelen op het bewust maken en het inschakelen van de direct betrokken bevolkingsgroepen.

(¹) PB nr. C 207 van 8. 8. 1988.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1814/88

van mevrouw Winifred Ewing (RDE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(9 januari 1989)

(89/C 255/23)

Betreft: Inspectie van slachthuizen

In Richtlijn 88/409/EEG van de Raad (¹) is bepaald dat alle slachthuizen en gebouwen waar vlees is opgeslagen, geïnspecteerd moeten worden door officiële veeartsen.

In het Verenigd Koninkrijk is in 1980 overeengekomen dat binnenlandse slachthuizen geïnspecteerd worden door ambtenaren van het Ministerie van Volksgezondheid, terwijl deze taak voor de opslag van exportvlees berust bij officiële veeartsen.

Is de Commissie van mening dat de bepalingen van de richtlijn onnodige kosten zullen veroorzaken en zou het in dit gebied niet de voorkeur verdienen om de status quo te handhaven?

(¹) PB nr. L 194 van 22. 7. 1988, blz. 28.

Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie

(22 februari 1989)

De Commissie is zich bewust van de bijzondere situatie in het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot „Environmental Health Officers”. De Commissie heeft reeds een verslag en een voorstel bij de Raad ingediend betreffende personen die belast zijn met taken op het gebied van de volksgezondheid, zoals keuring, toezicht en controle (deze documenten worden rechtstreeks aan het geachte Parlements lid en het Secretariaat-generaal van het Parlement gezonden); zij zal overeenkomstig artikel 5 van Richtlijn 88/409/EEG een voorstel indienen voor bepalingen inzake de vakbekwaamheidseisen voor assistent-vleeskeurders die nu slechts vlees keuren voor de binnenlandse markten, maar ook inzake de eisen voor de keuring van vers vlees voor het intracommunautaire handelsverkeer; daarbij zal rekening worden gehouden met parameters, inclusief de kosten.

In het perspectief van de interne markt moeten de keuringsvoorwaarden worden geharmoniseerd en moeten de

keuringen door daartoe opgeleid personeel worden uitgevoerd.

De Commissie is van oordeel dat dergelijke keuringen onder alle omstandigheden moeten plaatsvinden. Er kan derhalve geen sprake zijn van onnodige kosten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1818/88

van mevrouw Winifred Ewing (RDE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(9 januari 1989)

(89/C 255/24)

Betreft: Definitie van „in het binnenland geproduceerde” auto's

De huidige bepalingen inzake de fabricage van Japanse auto's in Europa zijn zeer vaag en misleidend. Het enige criterium dat wordt voorgeschreven is dat goederen beschouwd worden als ter plaatse gefabriceerd, indien het „laatste belangrijke fabricage stadium” binnen de Gemeenschap heeft plaatsgevonden. Dit weerhoudt andere landen er niet van om de invoer van dergelijke auto's te verbieden op grond van de bewering dat dit Japanse auto's zijn en dat daardoor de grenzen van hun kleine quota voor Japanse auto's overschreden worden.

Hoe denkt de Commissie deze situatie op te lossen?

Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie

(26 mei 1989)

Juridisch gezien wordt de grondslag voor de bepaling van de oorsprong van auto's die worden verzonden van de ene Lid-Staat naar de andere waar kwantitatieve beperkingen of soortgelijke maatregelen bestaan, gevormd door artikel 5 van Verordening (EEG) nr. 802/68 van de Raad (¹), waarin wordt bepaald dat „goederen bij de vervaardiging waarvan twee of meer landen betrokken zijn geweest, van oorsprong zijn uit het land waar de laatste ingrijpende en economisch verantwoorde verwerking of bewerking heeft plaatsgevonden in een daartoe ingericht bedrijf en welke verwerking of bewerking hetzij heeft geleid tot de fabricage van een nieuw produkt, hetzij een belangrijke fabricagefase uitmaakt”.

De voorwaarden voor het in bovenstaand artikel 5 vermelde begrip „laatste ingrijpende verwerking of bewerking” zijn vervuld wanneer er sprake is van een belangrijke toegevoegde waarde. Ten einde de technologische realiteit van de sector in kwestie in aanmerking te nemen en een technisch element aan de economische test toe te voegen, mogen bovendien niet alle belangrijke onderdelen van oorsprong uit derde landen zijn.

In het door het geachte Parlements lid bedoelde geval behoefde de Commissie niet in te grijpen aangezien de uitvoer normaal verliep.

(¹) PB nr. L 148 van 28. 6. 1968, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1864/88
van de heer Gerhard Schmid (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(10 januari 1989)
(89/C 255/25)

Betreft: Personenvervoer in omnibussen

1. In welke landen van de Gemeenschap en Europese derde landen is het horizontale vervoer van personen in reisbussen toegestaan?
2. Is men voornemens voor de Lid-Staten een uniforme regeling ter zake vast te stellen?

Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie
(14 maart 1989)

Er bestaat geen specifieke communautaire wetgeving met betrekking tot reisbussen die de passagiers slaapfaciliteiten bieden en het is de Commissie niet bekend hoe de situatie in de verschillende Lid-Staten is.

De Commissie heeft voor het ogenblik geen plannen om voorstellen ter zake in te dienen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1906/88
van de heer John McCartin (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(16 januari 1989)
(89/C 255/26)

Betreft: Herziening van de steunregeling voor de rundvleesmarkt

Is de Commissie ook niet van mening dat de lopende onderhandelingen over de herziening van de steunregeling voor rundvlees zeer vergaande consequenties zullen hebben voor de Ierse producenten, vooral op middellange en lange termijn?

Is de Commissie overigens ook niet van oordeel dat de voorgenomen verlaging van deze marktsteun vrij ingrijpende gevolgen zal hebben, niet alleen voor de landbouwinkomens maar ook voor de werkgelegenheid in de rundvleessector in het algemeen en dat met name het voorstel om vooraf een plafond voor interventieaankopen vast te

stellen, een gevaarlijke precedent kan scheppen en kan resulteren in een opdeling van de interventiequota tussen de Lid-Staten?

Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie
(17 april 1989)

Rund- en kalfsvlees heeft een aandeel van ongeveer 38 % in de produktiewaarde van de landbouw in Ierland. De Commissie is zich daarvan terdege bewust en begrijpt ten volle dat de Ierse rundvleessector grote aandacht schenkt aan de vastgestelde wijziging van de communautaire regeling voor rundvlees (¹).

Volgens de Commissie zal deze wijziging, waarbij enerzijds de interventieaankoop doeltreffender wordt gemaakt en anderzijds verbeteringen worden aangebracht in de huidige rechtstreeks aan de rundveehouders uitgekeerde communautaire steun, geen drastische consequenties hebben voor het inkomen van de landbouwers of voor de rundvleessector in zijn geheel. Vraag en aanbod zijn en blijven de belangrijkste prijsbepalende factoren. Als gevolg van het zowel op korte als middellange termijn aanzienlijk lagere aanbod zullen de rundvleesprijzen in de toekomst aantrekken, zoals reeds in 1988 is gebeurd.

Ten aanzien van de vastgestelde maximumhoeveelheid van 220 000 ton wenst de Commissie te onderstrepen dat in de toekomstige interventieregeling „als vangnet” verschillende bepalingen zijn opgenomen om een dalende marktprijsdynamiek te voorkomen, en wel via interventie waarbij alle offertes met of onder een bepaald prijsniveau worden aanvaard.

Tegen deze voorwaarden aangekochte hoeveelheden zullen niet in mindering worden gebracht op de maximumhoeveelheid van 220 000 ton.

De bedoelde maximumhoeveelheid mag geenszins worden gezien als een eerste stap naar een verdeling van de interventieaankopen over de Lid-Staten.

In haar toelichting in het document over de hervorming van de gemeenschappelijke marktordening in de sector rundvlees met ingang van 1 januari 1989 (²) heeft de Commissie zich duidelijk uitgesproken tegen de invoering van interventiequota per Lid-Staat, wat volgens haar zou neerkomen op een „hernationalisering” van het beleid in de rundvleessector. De Commissie achtte het evenwel absoluut noodzakelijk een regeling inzake niet-permanente aankoop in te voeren, op grond waarvan de interventiebureaus, binnen een totale hoeveelheid, van tijd tot tijd in een of meer op basis van hun marktsituatie geselecteerde Lid-Staten kunnen overgaan tot aankopen tegen prijzen die, in normale omstandigheden, bij openbare inschrijving worden vastgesteld.

(¹) Verordening (EEG) nr. 571/89 van de Raad (PB nr. L 61 van 4. 3. 1989, blz. 43).

(²) Doc. COM(88) 529 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1909/88

van de heer Andrew Pearce (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 januari 1989)

(89/C 255/27)

Betreft: Financiële betrekkingen tussen havenbedrijf en overheid

Hoe verklaart de Commissie dat zij nog steeds geen verslag heeft uitgebracht over het door haar ingestelde onderzoek naar de financiële betrekkingen tussen havenbedrijf en overheid, waartoe zij in december 1986 van de Raad van Ministers van Vervoer opdracht heeft gekregen?

Kan zij voorts mededelen welke stappen zij denkt te ondernemen in het licht van de antwoorden op de vragenlijst die zij aan bepaalde havens had doen toekomen?

Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie

(3 maart 1989)

De Commissie heeft het vraagstuk betreffende de financiële betrekkingen tussen de havens en de overheid bestudeerd uit verschillende oogpunten met inbegrip van die waarvoor aan de hand van een vragenlijst bij een aantal havens informatie werd ingewonnen. Ofschoon de werkzaamheden vorderen, is de Commissie van oordeel dat, voordat tot het nemen van maatregelen kan worden besloten, verder onderzoek nodig is.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1936/88

van de heer Axel Zarges (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 januari 1989)

(89/C 255/28)

Betreft: Verplichting tot het merken van huiden van dieren die in klemmen gevangen zijn

Leden van het Parlement willen het merken van huiden van dieren die in klemmen gevangen zijn, verplicht zien gesteld. Kan de Commissie mededelen of zij deze actie ondersteunt of met ondergetekende geen principiële bezwaren heeft tegen een dergelijke regeling die ik als volgt samenvat:

1. De huidenhandelaar in Europa beschikt niet over informatie op grond waarvan hij met zekerheid kan zeggen of een dier waarvan hij de huid koopt in een val, met name een klem, werd gevangen.
2. De vangst met vallen is onderdeel van de cultuur van met name de Inuit en de indianen van Noord-Ameri-

ka, voor wier levensomstandigheden een verordening op dit gebied ernstige consequenties zou hebben. Meerdere in het wild levende diersoorten worden gevangen om als voedsel te dienen. Of de huid al dan niet commerciële waarde heeft, speelt daarbij geen rol. Bovendien is deze vorm van jagen voor veel mensen in deze gebieden een existentiële kwestie.

3. Momenteel wordt van wetenschappelijke zijde niet meer betwist, dat ter beveiliging van het voortbestaan van diverse soorten in het wild levende dieren reductie van de populatie door de mens absoluut noodzakelijk is. In vele gebieden van Canada en Noord-Amerika kan overpopulatie alleen door de jacht met vallen worden verhinderd.
4. In de Verenigde Staten van Noord-Amerika en in Canada waar de jacht met vallen een bijzondere betekenis heeft, kent de opleiding tot trapper een lange traditie. Nieuwe trappers krijgen pas een vergunning wanneer zij de opleiding tot trapper met succes hebben gevolgd. Interventie van de Gemeenschap zou ertoe kunnen bijdragen deze opleiding nog verder te intensiveren, nog meer inhoud te geven.

Is de Commissie bereid in deze zin initiatieven te ontwikkelen?

Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie

(24 april 1989)

Op 16 september 1988 heeft het Parlement aan de Commissie een door 272 Parlementsleden ondertekende verklaring doen toekomen waarin de Commissie werd opgeroepen het initiatief te nemen tot een verbod op de vervaardiging, de verkoop en het gebruik van klemmen in de gehele Gemeenschap en voorstellen te doen voor het etiketteren van de in de Gemeenschap ingevoerde bontprodukten om aan te geven of het betrokken produkt afkomstig is van een met een klem gevangen dier.

De Commissie heeft in haar voorstel voor een richtlijn van de Raad ter bescherming van natuurlijke en seminatuurlijke habitats en van wilde flora en fauna, reeds een door de Lid-Staten in te stellen verbod op de vervaardiging, de verkoop en het gebruik van klemmen opgenomen.

Bovendien onderzoekt de Commissie momenteel of het wenselijk is aanvullende maatregelen te nemen ten aanzien van de invoer van bepaalde bontsoorten uit landen waar nog steeds klemmen worden gebruikt of die zich niet houden aan internationaal aanvaarde normen voor de jacht met vallen. Ik kan het geachte Parlements lid de verzekering geven dat de punten waarover hij zijn bezorgdheid heeft geuit, bij dit onderzoek zorgvuldig zullen worden bestudeerd.

De Commissie wijst er tevens op dat de overwogen voorstellen niet tot doel hebben de Inuit in Noord-Amerika af te houden van het vangen van dieren met vallen om aan voedsel of huiden te komen, en dat zij evenmin de regule-

ring van de stand van bepaalde diersoorten in Canada en het Noorden van de Verenigde Staten onmogelijk zullen maken. Klemmen zijn wrede en niet-selectieve toestellen die in meer dan 60 landen zijn verboden. Voor sommige diersoorten bestaan er reeds „vriendelijke” vangstmethoden en er worden ook nog heel wat dergelijke methoden ontwikkeld. Onder meer op basis van deze informatie werkt de Commissie momenteel aan de betrokken voorstellen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1938/88**van de heer Fernand Herman (PPE)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(16 januari 1989)**(89/C 255/29)*

Betreft: Conformiteit van nationale wetten met het Verdrag van Rome

De door het Belgische parlement aangenomen wet van 8 augustus 1988 kent de gewesten de bevoegdheid toe op het gebied van de afzet- en exportpolitiek.

Aangezien deze wet zou kunnen worden uitgelegd als een tekst waarbij aan de gewesten een bevoegdheid op het gebied van de handelspolitiek wordt toegekend, is zij, naar mij dunkt, in strijd met artikel 113 van het EEG-Verdrag dat deze bevoegdheid aan de Gemeenschap toekent.

Kan de Commissie deze interpretatie bevestigen? Zo ja, zou zij de Belgische Regering hier dan niet op attent moeten maken en moeten verzoeken de wettekst te wijzigen, zodat deze conform het Verdrag is?

Antwoord van de heer Delors**namens de Commissie***(24 mei 1989)*

In de Belgische wet van 8 augustus 1988 wordt, zoals het geachte Parlementslid reeds aangeeft, aan de gewesten bevoegdheid toegekend op het gebied van „afzet- en exportpolitiek”. De inhoud van deze politiek wordt niet nader omschreven, maar zal waarschijnlijk alle maatregelen omvatten die zijn gericht op het zoeken van kopers in het buitenland en op exportbevordering.

De handelspolitiek van de Gemeenschap is in het Verdrag van Rome evenmin volledig omschreven, maar verschillende voorbeelden van in dit Verdrag opgenomen maatregelen, zoals „de uitvoerpolitiek”, worden genoemd in artikel 113. Bovendien wordt in artikel 112 van dit aan de handelspolitiek gewijde hoofdstuk gesproken van een geleidelijk met elkaar in overeenstemming brengen van de „steunregelingen, door de Lid-Staten bij uitvoer naar derde landen toegepast”; op dit gebied is met name voortgang gemaakt ten aanzien van de rentevoeten en de looptijd van kredieten.

Het is dus niet uitgesloten dat eenzelfde materie in het Verdrag en in de Belgische wet wordt behandeld.

In deze wet wordt evenwel bepaald dat de gewesten hun bevoegdheid slechts uitvoeren „onverminderd een nationaal beleid van coördinatie, bevordering en samenwerking ter zake, door middel van daartoe geschikte instellingen en instrumenten”. Voorts is in de wet bepaald dat de regio's hun bevoegdheden uitoefenen „met inachtneming van het algemeen normatief kader... zoals vastgesteld door of krachtens de wet of door of krachtens de internationale verdragen”. Dit geldt voor alle uit het Verdrag voortvloeiende bepalingen, met name voor de gemeenschappelijke handelspolitiek.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1953/88**van de heer Marcel Remacle (S)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(19 januari 1989)**(89/C 255/30)*

Betreft: Normale maximumsnelheden van vrachtwagens

Op de achterzijde van transportvoertuigen ziet men wel aanduidingen als 60 en 80 of 80 en 90 of nog andere combinaties daartussen.

De meeste mensen denken dat het lage cijfer de maximumsnelheid van deze voertuigen op gewone wegen aangeeft en dat het hoge cijfer betrekking heeft op de snelheid op autosnelwegen en vierbaanswegen.

Momenteel kan men evenwel vaststellen dat het merendeel van deze voertuigen op gewone wegen 80 km rijdt en op autosnelwegen 100 km.

Moet derhalve op deze voertuigen niet worden vermeld dat het om een maximumsnelheid gaat? En moeten voorts deze maxima niet worden aangepast aan de snelheden waarmee, zoals hierboven aangegeven, momenteel in werkelijkheid wordt gereden, namelijk 80 en 100 km/uur?

Antwoord van de heer Van Miert**namens de Commissie***(15 maart 1989)*

De wetgeving van bepaalde Lid-Staten schrijft voor vrachtwagens de speciale vermelding van de maximumsnelheid op de achterkant van deze voertuigen voor.

De Commissie diende onlangs een voorstel voor een richtlijn⁽¹⁾ bij de Raad in waarin de snelheidsbeperkingen voor bedrijfsvoertuigen en autobussen worden vastgesteld.

De voorziene beperkingen zijn de volgende:

- vrachtwagens tot 12 ton en autobussen: 100 km/uur op autosnelwegen en 80 km/uur op autowegen en andere wegen;
- vrachtwagens boven de 12 ton en alle voertuigen waarmee een aanhangwagen wordt getrokken: 80 km/uur op autosnelwegen en autowegen en 70 km/uur op andere wegen;
- in de bebouwde kom: 50 km/uur.

(¹) Doc. COM(88) 706 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1956/88

van de heer Hans-Gert Poettering (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 januari 1989)

(89/C 255/31)

Betreft: Lozing van gevaarlijke stoffen in de Noordzee

Beschikt de Commissie over gegevens omtrent de lozing van schadelijke stoffen in de Noordzee door Lid-Staten?

Kan de Commissie met name meedelen welke schadelijke stoffen door Nederland in de Noordzee worden geloosd?

Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie

(26 mei 1989)

In 1987 zijn in het „Quality Status Report of the North Sea” gegevens over de effecten van lozingen van verontreinigende stoffen in de Noordzee gepubliceerd. Een overzicht van de totale lozingen en de lozingen door Nederland zal het geachte Parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks worden toegezonden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1963/88

van de heer Thomas Raftery (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 januari 1989)

(89/C 255/32)

Betreft: Erasmus — criteria voor de toekenning van beurzen

Door het hanteren van het aantal studenten in een Lid-Staat als criterium voor de toekenning van beurzen worden landen als Ierland gediscrimineerd. In tegenstelling tot de situatie in landen als Frankrijk of Italië is universi-

tair onderwijs in Ierland zeer duur. Frankrijk en Italië hebben dan ook verhoudingsgewijs veel meer studenten, van wie echter velen hun studie nooit afmaken. Universitaire studenten in Ierland zijn echter in de ware zin van het woord full-time met hun studie bezig.

Hoe denkt de Commissie over deze ongelijkheid en is zij van plan om deze situatie recht te zetten in de nieuwe voorstellen die zij zal indienen voor het tweede Erasmus-programma in 1989?

Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie

(15 maart 1989)

De Commissie is op de hoogte van de problemen in verband met de toepassing van criteria voor de toekenning van studiebeurzen aan de afzonderlijke Lid-Staten overeenkomstig Besluit 87/327/EEG van de Raad (¹). Zoals zij verklaarde in haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 2034/87 (²) van mevrouw Lemass zal de Commissie, ingevolge het besluit van de Raad, vóór 31 december 1989 het programma herzien en het Parlement een verslag voorleggen over de ervaring die werd opgedaan bij de uitvoering van het programma, met zo nodig een voorstel tot aanpassing ervan.

(¹) PB nr. L 166 van 25. 6. 1987.

(²) PB nr. C 303 van 28. 11. 1988.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1969/88

van de heer Florus Wijsenbeek (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 januari 1989)

(89/C 255/33)

Betreft: Erkenning van het doctoraat van het Europees Universitair Instituut te Florence

Heeft de Commissie kennis van het feit dat verschillende Lid-Staten het doctoraat van het Europees Universitair Instituut te Florence (¹) niet automatisch erkennen en dat, al naar gelang de Lid-Staat, een onderzoek ingesteld wordt naar de in Florence behaalde titel en erkenning dan al dan niet volgt?

Heeft de Commissie tevens kennis van het feit dat zulks voor diverse onderzoekers die hun titel te Florence behaald hebben in de praktijk moeilijkheden heeft opgeleverd, met name in Frankrijk en in de Bondsrepubliek?

Acht de Commissie het niet gewenst dat op communautair niveau de erkenning van de in Florence behaalde doctorsgraad geregeld zou moeten zijn? Zo ja, hoe denkt de

Commissie zulks te bewerkstelligen, zo neen, waarom niet?

(¹) Zie jaarboek van het Europees Universitair Instituut te Florence 88/89, blz. 43 en 44.

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(11 april 1989)

De Overeenkomst houdende oprichting van het Europees Universitair Instituut voorziet niet in de automatische erkenning van het doctoraat van het instituut door de Lid-Staten. Er bestaan in feite verschillende procedures met betrekking tot de erkenning van academische diploma's, en in een aantal landen (waaronder Frankrijk) speelt de Staat hierbij geen enkele rol. In het geval van de Bondsrepubliek Duitsland is het doctoraat van het instituut officieel gelijkgesteld met een doctoraat van een Duitse universiteit.

Erkenning om beroepsredenen in de gehele Gemeenschap zal nu echter worden geregeld bij de richtlijn van de Raad betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten (¹), die in januari 1991 in werking zal treden.

Dit punt is reeds ter sprake gebracht op communautair vlak, met name door de ministers van Onderwijs op hun bijeenkomst van 3 juni 1985, toen zij overeenkwamen het doctoraat van het instituut in de gehele Gemeenschap te erkennen en zelf de nodige stappen te ondernemen in die landen waar zij het gezag uitoefenen of de bevoegde instanties, indien aanwezig, aan te moedigen dit te doen.

Problemen van voormalige studenten met betrekking tot erkenning dienen derhalve in eerste instantie aan de bestuursorganen van het instituut te worden voorgelegd.

(¹) PB nr. L 19 van 24. 1. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1977/88

van de heer Ernest Glinne (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 januari 1989)

(89/C 255/34)

Betreft: Stand van uitvoering van project 84/14 (artikel 930 van de begroting van de Gemeenschappen), doc. VIII/1101/84, ter ondersteuning van de reactivering van het midden- en kleinbedrijf in Midden-Amerika

De Europese Gemeenschap en de Centraalamerikaanse Bank voor Economische Integratie (BCIE), alsmede de Italiaanse Staat, hebben met betrekking tot bovengenoemd project een akkoord ondertekend — op 29 mei

1985 te Brussel namens de Gemeenschap en op 13 juni 1985 te Tegucigalpa namens de BCIE — in het kader waarvan het niet onaanzienlijke bedrag van 22,7 miljoen ecu werd toegekend voor de verstrekking van leningen tegen rentetarieven die drie tot tien keer zo gunstig zijn als die welke bij voorbeeld normaal voor El Salvador gelden. De respectieve aandelen van de Gemeenschap en Italië bedroegen 20 en 2,7 miljoen ecu met gescheiden contracten.

In dit verband zou ik de Commissie de volgende vragen willen stellen:

1. Welke onderneming en welke persoon hebben de basistudie ter voorbereiding van het besluit van medio 1985 verricht?
2. Wat zijn de belangrijkste statutaire bepalingen, de maatschappelijke zetel, het eigen kapitaal, de administrateurs en andere leidinggevende personen van de onderneming MPR en wanneer en onder welke voorwaarden heeft deze of een andere onderneming opdracht gekregen om het project ten uitvoer te leggen en hoe lang was de pre-operationele fase? Hoeveel ecu heeft de onderneming waaraan de opdracht werd gegund tot op heden ontvangen en voor welk bedrag aan leningen en voor welke daadwerkelijke projecten werden deze kredieten toegewezen?
3. In hoeverre heeft op serieuze wijze controle of accountantsonderzoek betreffende dit project plaatsgevonden en met welke resultaten?
4. Welke rol werd in het geheel gespeeld door de Agency Financing Agreement, waardoor de overeenkomst tussen de Gemeenschap en de BCIE werd geconcretiseerd? Zijn van dit document teksten in het Spaans en het Frans beschikbaar?
5. Wat zijn, afgezien van het feit dat de BCIE vrijwel failliet is gegaan en in oktober 1986 met de club van Londen een nieuwe schuldenregeling heeft moeten treffen, de andere oorzaken van de klaarblijkelijke mislukking van het project (verkeerde uitgangspunten, fundamentele onduidelijkheden, overdracht van de daadwerkelijke toewijzing van de leningen aan handelsbanken die — in het geval van El Salvador — door de plaatselijke oligarchie werden beheerd, enz.)?
6. Is de Commissie voornemens deze zaak te verduidelijken alvorens zich een herhaling van deze feiten voordoet ten behoeve van dezelfde begunstigden, terwijl dat duidelijk noch de bevolking noch het MKB in de regio zijn?
7. Wat zijn de klaarblijkelijk gegronde redenen die de Italiaanse Staat ertoe hebben bewogen om op de „solutie” te gaan en welke resultaten heeft dat gehad?

**Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie**

(17 mei 1989)

Het Programma ter ondersteuning van het midden- en kleinbedrijf in Midden-Amerika is een van de belangrijkste

ste projecten ten gunste van de vijf landen in deze regio (Costa Rica, El Salvador, Guatemala, Honduras en Nicaragua).

Het project beoogt het midden- en kleinbedrijf in Midden-Amerika te stimuleren en de BCIE (Banco Centroamericano de Integración Económica) als stuwkracht voor regionale integratie te ondersteunen.

Het project voorziet in de volgende maatregelen:

- Oprichting van een fonds voor leningen in deviezen ten behoeve van het midden- en kleinbedrijf. Het beheer van dit fonds is toevertrouwd aan de BCIE omdat deze instelling de meest solide is in het systeem voor regionale integratie van de landen van Midden-Amerika.
- Technische bijstand van Europa op diverse niveaus (BCIE, Middenamerikaans banksysteem) met het doel de werkmethoden van de handelsbanken te verbeteren, enerzijds, en het midden- en kleinbedrijf rechtstreeks te steunen met het oog op de voorbereiding, uitvoering en controle op het vlak van de kredietverlening.
- Een programma voor opleiding en uitwisseling in Middenamerikaans verband.

Het gaat hierbij om een met Italië gefinancierd project. De bijdrage van de Gemeenschap in de vorm van een schenking bedraagt 20 miljoen ecu (waarvan 14,55 miljoen ecu voor het deviezenfonds en 5,45 miljoen ecu voor technische bijstand en opleiding). De bijdrage van Italië, eveneens in de vorm van een gift, bedraagt 2,67 miljoen ecu (waarvan 1,2 miljoen ecu voor technische bijstand en 1,47 miljoen ecu voor het deviezenfonds).

De Commissie volgt de uitvoering van het project aan de hand van door haar delegatie in Costa Rica uitgebrachte periodieke verslagen over de technische bijstand, en door middel van bezoeken die haar centrale diensten periodiek ter plaatse brengen. Voorts heeft de BCIE, op verzoek van de Commissie, een intern accountantsonderzoek (audit) voor het project van de Gemeenschap uitgevoerd; de verslagen van dit accountantsonderzoek geven reden tot tevredenheid. Verder is de Commissie in het derde uitvoeringsjaar van het project overgegaan tot een evaluatie om na te gaan welke resultaten zijn bereikt en de nodige maatregelen met het oog op de voortzetting van het programma te nemen.

Uit het evaluatieverslag blijkt dat de doeleinden van het Programma ter ondersteuning van het midden- en kleinbedrijf in Midden-Amerika aan reële behoeften beantwoordt; het project draagt bij tot de ontwikkeling van het handelsverkeer binnen de Middenamerikaanse regio en tot de stabilisatie van de werkgelegenheid in de industrie. Het team voor technische bijstand vervult zijn taak, over het algemeen gesproken, op bevredigende wijze.

De Commissie is het niet eens met de mening van het geachte Parlements lid over de financiële situatie van de BCIE. Het is een feit dat de BCIE problemen heeft gekend als gevolg van de ernstige economische crisis van de regio.

De werkzaamheden van deze bank worden reeds enkele jaren door de Commissie gevolgd; zij is de meest solide

instelling voor regionale integratie en heeft als zodanig een kardinale rol gespeeld bij de ontwikkeling van de basisinfrastructuur van de regio (vooral op het gebied van vervoer en communicatie) en verkeert momenteel in een fase van herstructurering.

Deze instelling is in haar 28 dienstjaren zeer actief geweest; zij heeft leningen voor in totaal 2 071 miljoen US-dollar goedgekeurd. De Commissie is van oordeel dat het project zeer goed bijdraagt tot de economische ontwikkeling van de regio. Zij heeft nog geen besluit genomen ten aanzien van een tweede fase van het project; wel blijken andere financieringsinstanties voornemens te zijn steun voor dit programma te verlenen.

Het economisch communiqué van de vergadering van San Petro Sula (27 en 28 februari 1989) voorziet in de institutionele ondersteuning en de verhoging van het kapitaal van de BCIE door de Lid-Staten van de Gemeenschap.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2036/88

van de heer Stephen Hughes (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 januari 1989)

(89/C 255/35)

Betreft: Vrije beroepsmobiliteit voor mannelijke verloskundigen en vrije aanwerving van mannelijke leerling-verloskundigen in de Gemeenschap

Kan de Commissie naar aanleiding van het antwoord van Lord Cockfield van 2 augustus 1988 op mijn schriftelijke vraag nr. 2142/87 ⁽¹⁾ mededelen wanneer het verslag over de toepassing van Richtlijn 76/207/EEG van de Raad ⁽²⁾ in Spanje en Portugal waarschijnlijk beschikbaar zal zijn en kan zij verder mededelen wanneer kan worden verwacht dat er voor de opleiding en aanstelling van mannelijke verloskundigen in Spanje en Portugal voorschriften zullen komen?

⁽¹⁾ PB nr. C 1 van 2. 1. 1989, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. L 39 van 14. 2. 1976, blz. 40.

Antwoord van mevrouw Papandreou namens de Commissie

(7 april 1989)

De Commissie heeft in haar werkprogramma voor 1989 de opstelling van een verslag over de toepassing van Richtlijn 76/207/EEG in Spanje en Portugal gepland.

Op basis van een vragenlijst over de tenuitvoerlegging van voornoemde richtlijn die aan de Spaanse en Portugese autoriteiten is toegezonden, werkt de bevoegde dienst van de Commissie op dit moment aan het verslag waarop de vraag van het geachte Parlements lid betrekking heeft.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2056/88**van de heer Jim Fitzsimons (RDE)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(27 januari 1989)**(89/C 255/36)*

Betreft: Smog en de noodzaak van alternatieve energiebronnen

Onlangs in Dublin geregistreerde smogniveaus waren ruim drie keer zo hoog als de voor de Gemeenschap vastgestelde grenswaarde. In één stadsdeel werd een waarde gemeten van 896 microgram rook per kubieke meter lucht, hetgeen de voor de Gemeenschap vastgestelde grens van 250 microgram ruimschoots overschrijdt.

Is de Commissie het ermee eens dat schonere energiebronnen dienen te worden ontwikkeld en kan zij uitleggen waarom zij haar steun aan het onderzoek naar alternatieve energiebronnen in het kader van het „Joule”-programma 1989—1992 heeft besnoeid?

Antwoord van de heer Pandolfi**namens de Commissie***(21 april 1989)*

De Commissie is het ermee eens dat de ontwikkeling van schone energiebronnen en met name van duurzame vormen van energie belangrijk is. Zoals op 14 maart 1989 door de Raad is verklaard, zal het Programma „Joule” ⁽¹⁾ een kortere looptijd hebben dan oorspronkelijk gepland, maar wordt het budget gehandhaafd op 122 miljoen ecu, het bedrag waarin werd voorzien in het kaderprogramma voor 0 & 0 1987/1991 ⁽²⁾. Daarvan is 47 miljoen ecu bestemd voor 0 & 0 op het gebied van duurzame energie.

Het jaarlijkse budget voor duurzame energie kan op het peil van dat van het vorige programma worden gehandhaafd.

Aangezien 80% van de totale hoeveelheid energie die in de Gemeenschap wordt gebruikt afkomstig is van fossiele brandstoffen, zijn verbeteringen die leiden tot een schoner gebruik daarvan echter van wezenlijk belang en leveren zij een belangrijke bijdrage tot de verbetering van het milieu.

Afgezien van de zeer specifieke maatregelen waarop wordt gestudeerd in het kader van de milieuprogramma's ⁽³⁾, komt voorkoming of beperking van verontreiniging door energiewinning en andere industriële activiteiten ook aan bod binnen het Programma „Joule”, namelijk in het kader van:

- het subprogramma Rationeel energiegebruik, met name in de hoofdstukken Gebouwen, Verbrandingstechnologie en Industrie;
- het subprogramma Energie uit fossiele brandstoffen, dat voorziet in onderzoek naar specifieke niet-verontreinigende methodes met een hoog rendement voor de winning van energie uit steenkool.

In het kader van het vorige programma zijn reeds grote vorderingen gemaakt in het 0 & 0 op deze gebieden; wanneer de nieuwe processen, methodes en technologieën op industriële schaal worden toegepast, zal de belasting van het milieu dan ook verminderen.

⁽¹⁾ Doc. COM(88) 388 def. — Joint Opportunities for Unconventional or Long-Term Energy Supply.

⁽²⁾ PB nr. L 302 van 25. 11. 1987, blz. 1.

⁽³⁾ STEP (Science & Technology for Environmental Protection) en EPOCH (European Programme on Climatology and Natural Hazards), beide opgenomen in doc. COM(88) 632 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2057/88**van de heer Jim Fitzsimons (RDE)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(27 januari 1989)**(89/C 255/37)*

Betreft: Gevolgen harmonisering BTW voor toerisme

De Ierse economie is sterk afhankelijk van het toerisme. De voorstellen van de Commissie voor de invoering van het standaard BTW-tarief voor overnachtingen in hotels en maaltijden zullen een prijsstijging van 10% veroorzaken, hetgeen de betrokken bedrijfstak en de werkgelegenheid aldaar ernstig in gevaar brengt.

Kan de Commissie met spoed de situatie opnieuw bezien en haar voorstellen dienovereenkomstig aanpassen?

Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie*(17 mei 1989)*

De voorstellen van de Commissie voor de onderlinge aanpassing van de BTW-tarieven ⁽¹⁾ werden geformuleerd als onderdeel van haar programma voor de opheffing van de fiscale grenzen in de Gemeenschap. De benadering van de Commissie was gebaseerd op de wens de gangbare praktijk in de Lid-Staten weer te geven en de lijn van het gevestigde communautaire beleid aan te houden. Bij de voorgestelde indeling van goederen en diensten onder het communautaire verlaagde BTW-tarief liet de Commissie zich derhalve leiden door de belangrijke mate van overeenstemming tussen de bestaande situaties in de Lid-Staten. In dit verband deelde de Commissie de verstrekking van maaltijden of hotelaccommodatie niet onder het communautaire verlaagde BTW-tarief in.

De vraag voor welke goederen en diensten dit verlaagde BTW-tarief moet gelden, is momenteel echter in bespreking in een werkgroep van de Raad. De Commissie ver-

wacht dat de afwijkende standpunten tijdens deze besprekingen tot in details zullen worden behandeld, ten einde passende oplossingen te vinden.

(¹) PB nr. C 250 van 18. 9. 1987.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2059/88

van de heer Florus Wijsenbeek (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 januari 1989)

(89/C 255/38)

Betreft: Verblijfsomstandigheden bij gecombineerd vervoer

Is de Commissie er zich van bewust dat de accommodatie voor chauffeurs die van het gecombineerd vervoer gebruik maken, in het bijzonder op het traject tussen Milaan en de Bondsrepubliek, van dien aard is dat er bij de chauffeurs grote weerstanden tegen het gecombineerd vervoer ontstaan en dat tevens de rust die de chauffeurs nodig hebben om veilig aan het verkeer deel te kunnen nemen niet genoten kan worden?

Zou de Commissie er bij de desbetreffende vervoermaatschappijen en autoriteiten op aan willen dringen in de accommodatie van het gecombineerd vervoer verbetering te brengen, zodat er b.v. om de in het verslag van het Parlement over het gecombineerd vervoer genoemde redenen meer gebruik van gemaakt zal kunnen worden?

**Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie**

(17 maart 1989)

De Commissie zijn geen klachten ter ore gekomen over een ontoereikende accommodatie voor chauffeurs die gebruik maken van treinen voor gecombineerd vervoer. Indien het geachte Parlements lid de Commissie evenwel aanvullende informatie zou kunnen verstrekken, zou deze kwestie met de betrokken spoorwegmaatschappijen besproken kunnen worden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2075/88

van de heer Llewellyn Smith (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 januari 1989)

(89/C 255/39)

Betreft: Bijlagen voor de nucleaire bedrijven

Kan de Commissie, in aansluiting op haar antwoord van 26 juli 1988 op vraag nr. 2870/87 (¹), overwegen de ka-

derregeling voor de bijlagen voor nucleaire bedrijven voor publikatie vrij te geven, met uitsluiting van veiligheidsgevoelige gegevens, maar met inbegrip van het aantal bladzijden dat iedere bijlage voor ieder van de opgesomde bedrijven beslaat?

(¹) PB nr. C 36 van 13. 2. 1989, blz. 28.

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(5 april 1989)

De Commissie wijst erop dat in de bijlagen voor nucleaire bedrijven gedetailleerde veiligheidsvoorschriften voor individuele bedrijven zijn vastgesteld overeenkomstig de drie controleovereenkomsten die tussen de Gemeenschap, de Lid-Staten en het IAEA zijn gesloten.

Per definitie zijn deze documenten dus in hun geheel vertrouwelijk, om de redenen die de Commissie in haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 2870/87 van het geachte Parlements lid heeft opgegeven.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2080/88

van de heer Llewellyn Smith (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 januari 1989)

(89/C 255/40)

Betreft: Bepalingen veiligheidscontrole

Kan de Commissie mededelen voor hoeveel installaties binnen a) de verwerkingsfabriek van Cogema in Marcoule en b) de verwerkingsfabriek van Cogema in La Hague zij voor toepassing van de bepalingen inzake veiligheidscontrole, zoals vereist door Verordening (Euratom) nr. 3227/76 (¹), heeft gezorgd? Hoeveel daarvan verwerken alleen maar nucleair materiaal dat aan veiligheidscontroles moet worden onderworpen en hoeveel worden gebruikt voor de gezamenlijke verwerking van civiel en militair kernmateriaal?

(¹) PB nr. L 363 van 31. 12. 1976, blz. 1.

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(16 mei 1989)

Onder verwijzing naar de verschillende verklaringen van de Commissie ten overstaan van het Parlement, met name die van Commissaris Mosar op 26 oktober 1988 (¹), is het

de Commissie niet toegestaan informatie over individuele installaties openbaar te maken.

In deze context verwijst de Commissie het geachte Parlementslid naar haar antwoord op zijn schriftelijke vraag nr. 2079/88 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Handelingen van het Europese Parlement, nr. 2-370 (oktober II 1988).

⁽²⁾ PB nr. C 202 van 7. 8. 1989, blz. 18.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2093/88

van de heer Joan Colom i Naval (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 januari 1989)

(89/C 255/41)

Betreft: Harmonisatie van de posttarieven

In het schriftelijk antwoord op vraag nr. 3134/85 ⁽¹⁾ van de heer Thomas Raftery bevestigt de Commissie dat zij het nodig acht om op dit moment een harmonisatie van de posttarieven in de Gemeenschap voor te stellen.

Denkt de Commissie met het oog op de ondertekening van de Europese Akte en de voltooiing van de interne markt tegen 1993 om harmonisatiemaatregelen voor te stellen?

⁽¹⁾ PB nr. C 290 van 17. 11. 1986, blz. 17.

Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie

(4 april 1989)

Wat de problemen inzake de harmonisatie van de posttarieven die door de Lid-Staten worden toegepast betreft, moge de Commissie het geachte Parlementslid verwijzen naar de antwoorden van de Commissie op de schriftelijke vragen nr. 3134/85 en nr. 198/86 ⁽¹⁾ van de heer Raftery, nr. 428/86 van de heer Glinne ⁽²⁾ en nr. 2541/87 van de heer Ciccimessere en anderen ⁽³⁾.

Met het oog op de voltooiing van de interne markt in 1993 heeft de Commissie een werkgroep opgericht waarin de betrokken diensten zitting hebben en die alle vraagstukken die zich met betrekking tot de postdiensten voordoen, met inbegrip van de harmonisatie van de tarieven, zal bestuderen.

⁽¹⁾ PB nr. C 54 van 2. 3. 1987.

⁽²⁾ PB nr. C 45 van 23. 2. 1987.

⁽³⁾ PB nr. C 263 van 10. 10. 1988.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2152/88

van de heer Michael Welsh (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 februari 1989)

(89/C 255/42)

Betreft: De Structuurfondsen en de toeristische infrastructuur

Bij de stemming (eerste lezing) over de uitvoeringsverordeningen voor de Structuurfondsen (verslag-Eulate) heeft het Parlement zijn goedkeuring gehecht aan amendement nr. 23 waarin de criteria inzake doelstelling 2 tot de toeristische infrastructuur werden uitgebreid.

De Commissie heeft dit amendement geen steun verleend; het werd door de Raad bij zijn tweede lezing verworpen.

Het moet de Commissie bekend zijn dat veel traditionele kuststeden hun bestaande en verouderde infrastructuur moeten aanpassen aan de snel veranderende behoeften van de toeristenmarkt. Indien dit niet gebeurt, zullen grote werkloosheid en verval het gevolg zijn.

Kan de Commissie aangeven waarom zij haar steun aan het amendement van het Parlement onthouden heeft?

Welke voorstellen zal zij doen opdat de traditionele toeristengebieden die hun infrastructuur willen moderniseren, op steun kunnen rekenen?

Wil zij nog eens aandacht schenken aan haar besluit om toerisme ten aanzien van de Structuurfondsen niet als een industrie te beschouwen?

Antwoord van de heer Millan
namens de Commissie

(15 maart 1989)

De Commissie deelt het geachte Parlementslid mede dat zij amendement nr. 23 niet in eerste lezing heeft goedgekeurd, omdat zij in gedachten amendement nr. 2 betrekking hebbende op hetzelfde onderwerp had goedgekeurd, zonder evenwel het woord toerisme expliciet te noemen.

Aangezien in de eindredactie van artikel 1, onder b), tweede streepje, van Verordening (EEG) nr. 4254/88 ⁽¹⁾ is bepaald dat het EFRO deelneemt in de financiering van infrastructuurinvesteringen waarvan modernisering of aanpassing een voorwaarde is voor het scheppen of ontwikkelen van economische activiteiten, meent de Commissie dat de financiering van infrastructuur en ook van andere activiteiten (hotelbedrijf, opleiding) die het toeris-

me beogen te bevorderen zeer goed mogelijk is, aangezien bedoelde sector een volwaardige sector van economische bedrijvigheid vormt.

(¹) PB nr. L 374 van 31. 12. 1988

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2160/88

van de heer James Ford (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 februari 1989)

(89/C 255/43)

Betreft: Arrestaties van terroristen en drugshandelaren per Lid-Staat

Kan de Commissie mededelen hoeveel terroristen er de laatste vijf jaar respectievelijk aan de binnen- en buitengrenzen van de Gemeenschap zijn gearresteerd en hoe deze cijfers er uitzien wat betreft arrestaties van drugshandelaren gedurende de laatste vijf jaar?

Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie

(5 april 1989)

De arrestatie van terroristen of van personen die van terrorisme verdacht worden valt uitsluitend onder de bevoegdheid van de Lid-Staten; de Commissie bezit geen enkele informatie hierover.

Hetzelfde geldt voor de personen die van strafbare feiten in verband met drugs verdacht worden. Wat dit aangaat wordt het geachte Parlementslid verzocht kennis te nemen van het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op schriftelijke vraag nr. 1826/88 van de heer Seeler (¹).

(¹) PB nr. C 187 van 24. 7. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2172/88

van de heer Florus Wijsenbeek (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 februari 1989)

(89/C 255/44)

Betreft: Ingrid-tarieven

Heeft de Commissie kennis genomen van de vragen van de Rotterdamse SVZ en de Antwerpse AGHA gesteld aan de Nederlandse en Belgische vervoerministers betreffende de discriminerende verschillen in het Ingrid-tarief voor containervervoer per spoor naar West-Duitsland, waarbij intern vervoer in de Bondsrepubliek Duitsland kortingen krijgt die het grensoverschrijdend vervoer niet ten deel

vallen? Dat bovendien uitgegaan wordt van pariteit voor alle Beneluxhavens, terwijl deze havens niet allen even ver verwijderd liggen van het Duitse achterland?

Is de Commissie bereid haar invloed aan te wenden bij de Duitse minister van Verkeer om een einde te maken aan deze oneerlijke vorm van concurrentie? Zo ja, hoe?

Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie

(26 april 1989)

De Commissie heeft geen informatie ontvangen over vragen die door de havenautoriteiten van Rotterdam of Antwerpen aan de Nederlandse of Belgische minister van Vervoer zouden zijn voorgelegd.

Indien de betrokken partijen bereid worden gevonden om de Commissie mee te delen waarom zij van oordeel zijn dat deze tarieven discriminerend zijn, kan deze zaak met de bevoegde autoriteiten worden opgenomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2173/88

van mevrouw Jessica Larive (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 februari 1989)

(89/C 255/45)

Betreft: Vrij verkeer van personen

1. Kan de Commissie een exact overzicht geven van de richtlijnen en verordeningen die inmiddels tot stand zijn gekomen ter bevordering van het vrij verkeer van

- a) werkenden in loondienst;
- b) zelfstandigen;
- c) niet werkenden: gepensioneerden, studerende, familieleden van werkenden en gepensioneerden?

2. Verwacht de Commissie dat vóór 1992 verdere voortgang zal worden gemaakt ten aanzien van het vrije verkeer van personen en om welke wetgeving gaat het daarbij?

Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie

(11 april 1989)

1. Het recht op binnenkomst en verblijf van onderdanen van de Gemeenschap wordt geregeld:

a) *wat betreft de loontrekkenden:*

- bij Verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap ⁽¹⁾;
- bij Richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der Lid-Staten en van hun familie binnen de Gemeenschap ⁽²⁾;

b) *wat betreft de personen die anders dan in loondienst werkzaam zijn, die diensten verlenen en degenen voor wie diensten bestemd zijn (waartoe toeristen moeten worden gerekend):*

bij Richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lid-Staten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten ⁽³⁾;

c) *wat betreft de gepensioneerden:*

- bij Verordening (EEG) nr. 1251/70 van de Commissie van 29 juni 1970 met betrekking tot het recht van werknemers om verblijf te houden op het grondgebied van een Lid-Staat na er een betrekking te hebben vervuld ⁽⁴⁾;
- bij Richtlijn 75/34/EEG van de Raad van 17 december 1974 betreffende het recht van onderdanen van een Lid-Staat op het gebied van een andere Lid-Staat verblijf te houden na er een werkzaamheid anders dan in loondienst te hebben uitgeoefend ⁽⁵⁾;

Gepensioneerden die van plan zijn in een Lid-Staat te gaan wonen waar zij nooit gewerkt hebben en studenten kunnen nog geen beroep doen op een regelgeving van secundair communautair recht voor wat betreft binnenkomst en verblijf.

De gezinsleden van degene die een verblijfsrecht geniet krachtens de communautaire wetgeving (met name zijn echtgenoot; zijn bloedverwanten in neergaande lijn en die van zijn echtgenoot beneden de leeftijd van 21 jaar of die ten laste zijn; de bloedverwanten in opgaande lijn en die van zijn echtgenoot die ten laste zijn) beschikken over hetzelfde verblijfsrecht als de hoofdbegunstigde (artikel 10 van Verordening (EEG) nr. 1612/68; artikel 1 van Richtlijn 73/148/EEG; artikel 3 van Verordening (EEG) nr. 1251/70; artikel 3 van Richtlijn 75/34/EEG);

d) Voorts kunnen degenen die onder het communautaire recht vallen een beroep doen op Richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid ⁽⁶⁾, waarvan de persoonlijke werkingssfeer is uitgebreid tot de personen die een recht op verblijf genieten krachtens de Richtlijnen 72/194/EEG ⁽⁷⁾ en 75/35/EEG van de Raad ⁽⁸⁾.

De Commissie vestigt de aandacht op het feit dat zij in 1988 het document „Vrij verkeer en personen in de Gemeenschap — binnenkomst en verblijf” ⁽⁹⁾ heeft gepubliceerd, waarin de teksten van de communautaire wettelijke bepalingen inzake binnenkomst en verblijf zijn opgenomen.

2. De Commissie heeft in 1979 bij de Raad een voorstel voor een richtlijn ingediend inzake het verblijfsrecht van onderdanen van Lid-Staten op het grondgebied van een andere Lid-Staat ⁽¹⁰⁾. Daarmee wordt beoogd het permanent verblijfsrecht toe te kennen aan alle communautaire onderdanen en hun gezinsleden die over voldoende middelen beschikken om in hun behoeften te voorzien. De Raad heeft dit voorstel voor een richtlijn nog steeds niet aangenomen.

De Commissie heeft op 21 december 1988 een voorstel voor een verordening en voor een richtlijn van de Raad goedgekeurd houdende herziening van een bepaald aantal bepalingen van bovengenoemde Verordening (EEG) nr. 1612/68 en Richtlijn 68/360/EEG ⁽¹¹⁾. Het Parlement zal worden verzocht in het kader van de samenwerkingsprocedure over dit voorstel advies uit te brengen.

De Commissie wil er ten slotte nog op wijzen dat zij in haar mededeling aan de Raad over de opheffing van de personencontroles aan de binnengrenzen van de Gemeenschap ⁽¹²⁾ heeft uiteengezet welke maatregelen nog moeten worden genomen om de doelstelling van 1992 op het gebied van het personenverkeer te bereiken. De Europese Raad te Rhodos van 2 en 3 december 1988 heeft besloten dat elke Lid-Staat een persoon zal aanwijzen die verantwoordelijk is voor de nodige coördinatie, met name voor de maatregelen die in het kader van de intergouvernementele samenwerking moeten worden genomen met het oog op de verwezenlijking van de ruimte zonder binnengrenzen.

⁽¹⁾ PB nr. L 257 van 19. 10. 1968, blz. 2.

⁽²⁾ PB nr. L 257 van 19. 10. 1968, blz. 13.

⁽³⁾ PB nr. L 172 van 28. 6. 1973, blz. 14.

⁽⁴⁾ PB nr. L 142 van 30. 6. 1970, blz. 24.

⁽⁵⁾ PB nr. L 14 van 20. 1. 1975, blz. 10.

⁽⁶⁾ PB nr. 56 van 4. 4. 1964, blz. 850.

⁽⁷⁾ PB nr. L 121 van 26. 5. 1972, blz. 32.

⁽⁸⁾ PB nr. L 14 van 20. 1. 1975, blz. 14.

⁽⁹⁾ Bureau voor Officiële Publikaties der Europese Gemeenschappen, catalogusnummer CB-PP-B04-FR-E.

⁽¹⁰⁾ PB nr. C 207 van 17. 8. 1979, blz. 14; PB nr. C 188 van 25. 7. 1980, blz. 7; PB nr. C 292 van 11. 11. 1980, blz. 3; PB nr. C 171 van 10. 7. 1985, blz. 8.

⁽¹¹⁾ Doc. COM(88) 815 def.

⁽¹²⁾ Doc. COM(88) 640 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2179/88

van mevrouw Winifred Ewing (RDE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 februari 1989)

(89/C 255/46)

Betreft: Technologieprogramma's en gehandicapten

In het kader van de programma's van de Gemeenschap op het gebied van de informatietechnologie zoals Esprit,

Delta, Comett, enz. zijn er ruime mogelijkheden om vele van deze nieuwe technologieën zodanig aan te passen dat zij aan de communicatiebehoeften van gehandicapten tegemoet kunnen komen. Bij het vaststellen van deze programma's is echter aan de speciale behoeften van de gehandicapten in het algemeen voorbij gegaan.

Is de Commissie bereid toe te zeggen ervoor te zullen zorgen dat bij het opstellen van dergelijke programma's voortaan in ruimere mate overleg zal worden gepleegd met gehandicaptenorganisaties?

**Antwoord van de heer Pandolfi
namens de Commissie**

(27 april 1989)

De Commissie erkent dat voortgang op het terrein van de informatietechnologie de gehandicapte tot aanzienlijke steun kan zijn. Ontwikkelingen op uiteenlopende, algemene terreinen die in het kader van het Esprit-programma werden onderzocht (bij voorbeeld: spraakherkenning, mens-machine interfaces, informatietechnologie in huishoudelijke kring) kunnen gehandicapten rechtstreeks ten goede komen, indien zij verder in specifieke toepassingsprojecten worden voortgezet.

Aldus heeft de Commissie, wat het Aim-programma (Advanced Informatics in Medicine) betreft, hoewel de initiële, verkennende actie was voorbereid zonder de onmiddellijke deelneming van de organisaties van gehandicapten, patiëntenorganisaties en verwante lichamen geraadpleegd; deze lichamen kunnen worden ingeschakeld in samenwerkingsverbanden die voorstellen indienen met het oog op werkzaamheden die verder in het kader van het Programma zullen worden uitgevoerd.

Wat Delta (Developing European Learning through Technology Advance) betreft, zou de Commissie eraan willen herinneren dat haar eerste voorstel in feite sectoren behelsde ten behoeve van personen met speciale behoeften. Ingevolge de forse inkrimping van de financiële middelen, waartoe tijdens de besprekingen over het programma werd overgegaan, dienden deze sectoren aan het werkgebied van de verkennende actie te worden onttrokken. Wat de hoofdfase betreft zal echter met de sectoren van de Gemeenschap die met speciale behoeften hebben af te rekenen ten volle rekening worden gehouden en hen zal worden verzocht hun zienswijzen kenbaar te maken. De aandacht zal daarbij ook uitgaan naar de specifieke behoeften van de gehandicapten.

Aan organisaties voor gehandicapten die behoeften zouden willen vastgelegd zien met het oog op nieuwe acties in het kader van Aim en Delta wordt verzocht hun zienswijzen en suggesties aan de Commissie voor te leggen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2185/88

van mevrouw Winifred Ewing (RDE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 februari 1989)

(89/C 255/47)

Betreft: Bevindingen van de Ices

Is de Commissie bereid een onderzoek in te stellen naar de bevindingen van de Ices over de laatste vijf jaar en de

nauwkeurigheid van deze bevindingen, die als basis voor het vaststellen van de vangstquota worden gebruikt, te becommentariëren?

**Antwoord van de heer Marin
namens de Commissie**

(2 maart 1989)

De Commissie moge het geachte Parlementslid verwijzen naar haar antwoord op haar schriftelijke vraag nr. 1339/88 (¹).

(¹) Zie bladzijde 4 van dit Publikatieblad.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2195/88

van mevrouw Jessica Larive (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 februari 1989)

(89/C 255/48)

Betreft: Computerondersteund onderwijs aan langdurig zieke kinderen in ziekenhuis en verpleeginrichtingen

Gezien de resolutie van het Europese Parlement d.d. 11 november 1986 over onderwijs en opleiding in de nieuwe technologieën (doc. A2-142/86),

gezien mijn mondelinge vraag H-748/87 (¹) en schriftelijke vraag nr. 208/87 (²) over het Neptune-programma,

gezien de problemen die er bestaan buiten het reguliere onderwijs, zoals onderwijskundige begeleiding van langdurig zieke kinderen in ziekenhuizen en verpleeginrichtingen,

1. Kan de Commissie in een overzicht aangeven welke voorzieningen in de diverse Lid-Staten zijn getroffen om langdurig zieke kinderen in de leerplichtige leeftijd toch onderwijs te bieden?
2. Is er sprake van breed verspreide begeleiding of blijven velen verstoken van elementaire onderwijskundige hulp vanwege gebrek aan voldoende middelen en begeleiders?
3. Is de Commissie ook niet van mening dat Computerondersteund Onderwijs (COO) juist in deze kleinschalige, maar door de grote spreiding moeilijke sector uitkomst zou bieden? Vanuit een regionaal of landelijk centrum zouden vele instellingen bediend kunnen worden.
4. Lijkt het de Commissie zinvol om, alvorens tot bredere invoering van COO te besluiten, juist dergelijke kleine, concrete projecten in ziekenhuizen en verpleeghuizen te stimuleren?
5. Is de Commissie bereid te onderzoeken of experimenten van COO voor langdurig zieke kinderen haalbaar

zijn en, zo ja, financiële middelen hiervoor beschikbaar te stellen?

(¹) Handelingen van het Europese Parlement nr. 2-368 (december 1988).

(²) PB nr. C 331 van 9. 12. 1987, blz. 15.

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(17 mei 1989)

1 en 2. Op communautair niveau zijn nog geen studies verricht over onderwijs en begeleiding van langdurig zieke kinderen in ziekenhuizen.

3. Daar het om sterk individueel gericht onderwijs gaat, zou computerondersteund onderwijs zeker een doelmatige oplossing kunnen zijn, als het gepaard zou gaan met toezicht en begeleiding door leerkrachten.

4 en 5. De Commissie is bereid om, met de technische hulp van het Eurydice-net, bij de Lid-Staten gegevens te verzamelen over de huidige gang van zaken.

3. Vindt de Commissie niet dat Europese burgers, gepensioneerd of niet, zelf mogen beslissen waar zij hun rekeningen hebben?

4. Is de Commissie bereid de Belgische overheid terecht te wijzen?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(12 april 1989)

Aangezien de communautaire wetgeving in principe slechts voorziet in het vrije verkeer van personen die op economisch of onderwijsgebied actief zijn, zijn gepensioneerden, wat hun recht op verblijf in een andere dan hun eigen Lid-Staat betreft, onderworpen aan de respectieve nationale wetgeving, tenzij zij vallen onder de bepalingen van Verordening (EEG) nr. 1251/70 van de Commissie van 29 juni 1970 met betrekking tot het recht van werknemers om verblijf te houden op het grondgebied van een Lid-Staat na er een betrekking te hebben vervuld (¹). Aangezien dit laatste niet schijnt te gelden in het geval van de gepensioneerde dat door het geachte Parlementslid aan de orde wordt gesteld, is de Commissie niet bevoegd de door de Belgische autoriteiten met betrekking tot de afgifte van verblijfsvergunningen voor die categorie van personen gestelde vereisten te beoordelen.

(¹) PB nr. L 142 van 30. 6. 1970.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2196/88

van mevrouw Jessica Larive (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 februari 1989)

(89/C 255/49)

Betreft: Uitkeringen van pensioengelden aan in België woonachtige Nederlanders

Een Nederlandse gepensioneerde die zich in België vestigde, moest om zich te kunnen laten inschrijven in het Vreemdelingenregister een aantal documenten en bewijsstukken overleggen, o.a. het bewijs dat zijn pensioengelden bij een Belgische financiële instelling werden gestort. De Nederlandse Sociale Verzekeringsbank die de uitkering van pensioengelden verzorgt, kent voor Nederlandse gepensioneerden in het buitenland de regel dat het pensioengeld hetzij via de Nederlandse Bank naar een buitenlandse rekening wordt overgemaakt, hetzij op een Nederlandse rekening van de pensioengerechtigden wordt gestort, al naar gelang van de wens van betrokkenen zelf.

1. Is de Belgische overheid gerechtigd te eisen dat pensioengelden van haar buitenlandse ingezetenen bij een Belgische financiële instelling worden gestort?
2. Is de Commissie niet van mening dat deze handelwijze indruist tegen het principe van vrij verkeer van kapitaal?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2219/88

van de heer François Roelants du Vivier (ARC)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 februari 1989)

(89/C 255/50)

Betreft: Steun voor het selectief inzamelen van afval

In de resolutie van 7 juli 1988 over een beleid inzake kunststofafval van gemeenten (PB nr. C 235 van 12. 9. 1988, blz. 149) heeft het Parlement de Commissie o.m. verzocht modelprojecten te bevorderen voor een gemakkelijke gescheiden ophaal van het huisvuil van woningen en stadsgebieden.

In hoeverre is de Commissie bereid gevolg te geven aan dit verzoek? Kan zij ook aangeven of er thans reeds communautaire steunmaatregelen voor het selectief inzamelen van afvalstoffen bestaan?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(26 mei 1989)

De Commissie heeft in het kader van de programma's „Recycling van stedelijk en industrieafval” en „Recycling

en gebruik van afval" de uitvoering van een aantal demonstratieprojecten gestimuleerd ten einde de gescheiden inzameling van afvalstoffen te bevorderen.

Deze projecten betroffen:

1. de ontwikkeling van een machine voor de mechanische scheiding van de papier- en kunststoffracties ten behoeve van grootschalige behandeling van huishoudelijk afval door de firma Trienekens;
2. de ontwikkeling van een techniek voor hydrolyse, in een suspensie of door impregnatie met een zure oplossing gevolgd door droging, met het oog op de behandeling van de kunststoffractie van cellulosehoudend stedelijk afval door de technische universiteit van Kalmar;
3. een procédé voor de recycling van uit huishoudelijk afval gehaalde PET-flessen door het CRIF, afdeling kunststoffen.

De Commissie heeft momenteel niet het voornemen om projecten voor gescheiden inzameling te financieren.

Daarentegen hebben particuliere ondernemingen die zich bezig houden met de produktie en distributie van huishoudelijke kunststofprodukten en die steeds sterker doordrongen raken van het belang dat zij hebben bij de bevordering van de recycling van kunststofafval, proefprojecten voor gescheiden inzameling en recycling van dit soort afvalstoffen opgezet.

Ter illustratie kunnen worden genoemd:

- de actie „Pelican" in Frankrijk voor inzameling en recycling van PVC-flessen;
- de initiatieven van een groep van Duitse detailhandelaars die PET-flessen inzamelen welke worden gerecycleerd voor de firma Desmacon in Nederland.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2245/88

van de heer Lambert Croux (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 februari 1989)

(89/C 255/51)

Betreft: Discriminatie van Belgische werkloze grensarbeiders inzake de Nederlandse subsidiëringpolitiek

In haar antwoord op onze parlementaire vraag nr. 1495/87 ⁽¹⁾ betreffende deze aangelegenheid heeft de Commissie op 9 maart 1988 geantwoord dat het beleid van de Nederlandse overheid inzake de subsidiëringpolitiek ten aanzien van de aanwerving van langdurig werklozen in strijd is met het communautaire recht, omdat deze handelwijze een discriminatie betekent van grensarbeiders die burger zijn van andere Lid-Staten, maar reeds

in Nederland tewerkgesteld waren en daar werkloos zijn geworden.

De Commissie kondigde destijds maatregelen aan om de aandacht van de Nederlandse overheid op deze situatie te vestigen, opdat de toestand in overeenstemming zou worden gebracht met de geldende regels van het communautaire recht.

De Commissie gelieve dienaangaande het volgende mede te delen:

1. welke initiatieven heeft zij intussen genomen ter zake?
2. zijn er door de Nederlandse overheid maatregelen getroffen?
3. tegen welke datum zal vermelde discriminerende regeling opgeheven zijn?

⁽¹⁾ PB nr. C 244 van 19. 9. 1988, blz. 9.

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(17 mei 1989)

Naar aanleiding van de informatie die het geachte Parlementslid haar met zijn schriftelijke vraag nr. 1495/87 ter kennis heeft gebracht, heeft de Commissie contact opgenomen met de Nederlandse autoriteiten. Deze zijn bereid om de betwiste voorschriften aan het communautaire recht aan te passen.

De Commissie zal niet nalaten het geachte Parlementslid op de hoogte te brengen van de resultaten van haar tussenkomst bij de Nederlandse autoriteiten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2249/88

van de heer Carlos Aboim Inglez (COM)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 februari 1989)

(89/C 255/52)

Betreft: Deelneming van de lokale besluitvormingsorganen bij de opstelling van het ROP 1989—1992 in Portugal

Volgens haar eigen verklaringen is het de bedoeling van de Portugese Regering het regionaal ontwikkelingsprogramma (ROP) 1989—1992 nog vóór de uiterste wettelijke datum van 31 maart 1989 bij de Commissie in te dienen. Het hiermee overeenstemmende communautaire steunkader zal alle communautaire acties omvatten en het geheel van de begrotingskredieten waarover Portugal kan beschikken op middellange termijn, opslorpen.

Een van de basisprincipes van de recente hervorming van de Structuurfondsen en hun reglementen, de inspraak,

vereist dat de regionale en lokale overheden reeds vanaf de opstellingsfase bij de programma's betrokken worden.

Op het Portugese vasteland bestaan er geen legitieme regionale overheden aangezien de zogeheten „regionale coördinatiecommissies” niet meer dan verlengstukken van het centrale gezag zijn, maar er bestaan wel bij algemene verkiezingen verkozen lokale besluitvormingsorganen, namelijk de gemeenten die ter zake belangrijke bevoegdheden, verantwoordelijkheden en mogelijkheden hebben.

Toch werden de gemeenten niet op bevredigende wijze geraadpleegd over deze zaak waarvan hun toekomstige ontwikkeling grotendeels afhangt: het is totaal onaanvaardbaar dat ze slechts een termijn van vier dagen hebben gekregen om projecten voor te stellen voor de volgende vier jaar.

Kan de Commissie toelaten dat dergelijke praktijken plaatsvinden die indruisen tegen de inspraak van de bevolking en haar wettelijke representatieve plaatselijke overheden? Kan zij de Portugese Regering niet aanraden de Portugese gemeenten daadwerkelijk te raadplegen, ook indien zij hierdoor het ROP later dan aangekondigd moet indienen?

**Antwoord van de heer Millan
namens de Commissie
(6 april 1989)**

Partnerschap is een grondbeginsel in het kader van de hervorming van de Structuurfondsen, zoals is bepaald in artikel 4, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 2052/88 van de Raad ⁽¹⁾ en in artikel 9 van Verordening (EEG) nr. 4253/88 van de Raad ⁽²⁾.

In artikel 5 van Verordening (EEG) nr. 4253/88 is bepaald dat „zij (de plannen) worden uitgewerkt door de door de Lid-Staat aangewezen bevoegde nationale, regionale of andere instanties en worden door de Lid-Staat bij de Commissie ingediend.” De Commissie is van mening dat voor het uitwerken van deze plannen de eigen institutionele regels van elke Lid-Staat dienen te worden gevolgd.

In artikel 6 van laatstgenoemde verordening is bepaald dat de plannen voor doelstelling 1 uiterlijk op 31 maart 1989 moeten worden ingediend. In de volgende fase — de onderhandelingen over het communautair bestek — zal de Commissie via het overleg met de door de Lid-Staat aangewezen bevoegde nationale, regionale of andere instanties alle aanvullende gegevens in aanmerking kunnen nemen die nodig zouden kunnen zijn voor de opstelling van dit bestek.

⁽¹⁾ PB nr. L 185 van 15. 7. 1988.

⁽²⁾ PB nr. L 374 van 31. 12. 1988.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2259/88

van de heer Florus Wijsenbeek (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 februari 1989)

(89/C 255/53)

Betreft: Douanecontroles van hulpgoederen naar Frankrijk

Is het de Commissie bekend dat de Franse douanediens van 1988 goederen bestemd voor hulp aan de armen in Noord-Frankrijk verzorgd door de Stichting Evangelische Hulpdienst/Fondation Secours Evangélique in tegenstelling tot eerdere franchise-laissez-passer nu al meer dan een jaar door allerlei chicanes aan de grens tussen Frankrijk en België vasthouden en deze goederen tevens met BTW belasten?

Acht de Commissie deze handelwijze niet in strijd met binnen de Gemeenschap nagestreefde sociale solidariteit en de opheffing van de binnengrenzen?

Is de Commissie bereid bij de desbetreffende Franse autoriteiten te interveniëren ten einde te bewerkstelligen dat dit vrijwilligerswerk van hulp aan de allerarmsten niet meer dan nodig kosten maakt, met geen onnodige kosten door oponthoud aan de binnengrenzen van de Gemeenschap? Kan de Commissie verklaren hoe het mogelijk is dat een zending van 140 m³ gebruikte kleding van voornoemde hulpdiensten bestemd voor gratis verdeling in november 1988 in strijd met het arrest Gaston Schul van het Hof van Justitie met 7 800 Hfl. BTW werd belast?

Is de Commissie bereid voor ogenblikkelijke terugbetaling van dit bedrag aan voornoemde Stichting zorg te dragen?

**Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie
(6 april 1989)**

De Commissie is niet op de hoogte van de in de vraag van het geachte Parlementslid beschreven feiten.

Zij deelt de mening van het geachte Parlementslid dat in het kader van solidariteitsacties geschonken goederen de grenzen zonder onnodige problemen zouden moeten kunnen overschrijden.

In verband met de BTW die werd geheven bij de invoer van 140 m³ gebruikte kleding moet erop worden gewezen dat volgens artikel 2 van de Zesde BTW-Richtlijn de invoer van een goed een belastbaar feit vormt.

Wat de toepassing betreft van artikel 95 van het Verdrag, zoals dat door het Hof van Justitie in de zaak Gaston Schul werd geïnterpreteerd, dient eraan te worden herinnerd dat deze regels vereisen dat aan verscheidene voor-

waarden wordt voldaan; de importeur moet met name het bewijs leveren dat de goederen werden belast, hetgeen in dit geval niet mogelijk lijkt.

De Commissie is evenwel bereid deze kwestie nader te onderzoeken om een passende oplossing te vinden. Daartoe verzoekt zij het geachte Parlements lid haar alle desbetreffende stukken te doen toekomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2265/88

van de heer Ernest Glinne (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 februari 1989)

(89/C 255/54)

Betreft: Pensioen van personen die in een andere Lid-Staat hebben gewerkt

In België is de Rijksdienst voor pensioenen gehouden de pensioenaanvragen in te dienen voor personen die in het buitenland hebben gewerkt en woonachtig zijn in België.

Het schijnt dat de desbetreffende instantie in Italië, de INPS, zich aan deze dienstverlening onttrekt en weigert pensioenaanvragen te behandelen van in Italië woonachtige personen die in andere landen, met name in België, hebben gewerkt. Talloze Italianen die definitief naar hun land zijn teruggekeerd zien zich daardoor gedwongen om een Belgisch pensioen aan te vragen, terwijl wettelijk is bepaald dat elke pensioenaanvraag in de wettelijke woonplaats moet worden ingediend.

Is de Commissie niet van mening dat deze Italiaanse regeling onverenigbaar is met het in artikel 51 van het Verdrag bedoelde stelsel met betrekking tot de sociale zekerheid van migrerende werknemers? Met dit artikel wordt volgens het antwoord van de heer Marin, namens de Commissie, van 11 april 1988 op mijn vraag nr. 2455/87 ⁽¹⁾ „de totstandbrenging beoogd van (...) de coördinatie van de verschillende nationale sociale-zekerheidsstelsels. De coördinatie strekt er alleen toe de betrekkingen tussen de verschillende wettelijke systemen van de Lid-Staten te regelen, ten einde de doelstellingen van de Gemeenschap te verwezenlijken. Zij is gericht op bescherming van de rechten op sociale zekerheid van werknemers die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen”.

⁽¹⁾ PB nr. C 244 van 19. 9. 1988, blz. 37.

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(27 april 1989)

In de verordeningen van de Gemeenschap inzake de sociale zekerheid van de migrerende werknemers ⁽¹⁾ is de

hoofdregel dat de aanvrager van een invaliditeits-, ouderdoms- of overlevingspensioen „verplicht is een aanvraag tot het orgaan van de woonplaats te richten, volgens de voorschriften van de door dat orgaan toegepaste wettelijke regeling” (artikel 36, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 574/72).

Toch heeft de aanvrager eveneens de mogelijkheid zich niet tot het orgaan van de woonplaats te richten, met name in de twee volgende gevallen:

- wanneer hij een invaliditeitspensioen aanvraagt na uitsluitend onderworpen te zijn geweest aan wettelijke regelingen volgens welke het bedrag van het pensioen losstaat van de duur van de perioden van verzekering (bij voorbeeld België, Frankrijk, Nederland);
- wanneer hij een ouderdomspensioen of een overlevingspensioen aanvraagt en woonachtig is op het grondgebied van een Lid-Staat waarvan de wettelijke regeling op hemzelf (in geval van ouderdomspensioen) of op de overleden verzekerde (in geval van overlevingspensioen) van toepassing is geweest.

Hoe het ook zij, indien de aanvrager van het pensioen (of de overleden verzekerde) niet onderworpen is geweest aan de wettelijke regeling die het orgaan van de woonplaats van de aanvrager toepast, dan dient laatstgenoemde de aanvraag door te zenden naar het orgaan van de Lid-Staat waarvan de wettelijke regeling laatstelijk op de aanvrager (of op de overleden verzekerde) van toepassing is geweest (artikel 36, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 574/72).

Tot op heden zijn de Commissie geen gevallen bekend van organen die zouden weigeren aanvragen om pensioenen van het bovenvermelde soort te aanvaarden.

De Commissie verzoekt het geachte Parlements lid haar de gegevens die hij inzake concrete gevallen van niet-toepassing van de bovengenoemde bepalingen mocht bezitten, rechtstreeks ter onderzoek te verstrekken.

⁽¹⁾ Verordeningen (EEG) nr. 1408/71 en (EEG) nr. 574/72, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 2001/83 (PB nr. L 230 van 22. 8. 1983).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2279/88

van de heer Alonso Puerta Gutiérrez (COM)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 februari 1989)

(89/C 255/55)

Betreft: Het afstempelen van paspoorten in Spanje

Onlangs hebben de Spaanse autoriteiten de Commissie medegedeeld dat zij instructies hadden gegeven om het afstempelen van paspoorten van onderdanen van Lid-Staten bij aankomst in of vertrek uit Spanje af te schaffen.

Op 18 januari 1989 werden op het vliegveld van Asturië de paspoorten afgestempeld van een groep Spaanse arbeiders die in België wonen en die op weg waren naar Brussel.

Is deze handelwijze jegens onderdanen van het eigen land correct?

Kan de Commissie iets doen om te voorkomen dat dergelijke situaties zich herhalen?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**
(25 mei 1989)

Artikel 2 van Richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 ⁽¹⁾ inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der Lid-Staten en van hun familie binnen de Gemeenschap bepaalt dat de Lid-Staten aan migrerende werknemers het recht verlenen om hun grondgebied te verlaten en dat „voor de uitoefening van dit recht slechts een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort behoeft te worden overgelegd”. De Commissie is dan ook van mening dat een Lid-Staat niet de paspoorten mag laten afstempelen van zijn eigen onderdanen, wanneer zij het nationale grondgebied verlaten.

Naar aanleiding van de inbreukprocedures die uit hoofde van artikel 169 van het EEG-Verdrag zijn ingeleid, hebben de Spaanse autoriteiten de Commissie meegedeeld dat er door het besluit van 30 november 1988 van de algemene directie van de politie uitdrukkelijke instructies zijn gegeven aan de instanties die belast zijn met de controle aan de grens, om bij aankomst in of vertrek uit Spanje het afstempelen van paspoorten van de onderdanen van de twaalf Lid-Staten af te schaffen, tenzij zij zelf daarom vragen.

Aangezien het door het geachte Parlements lid gerapporteerd incident tegen de eigen Spaanse instructies lijkt in te druisen, zal de Commissie ter verheldering van dit voorval contact opnemen met de Spaanse autoriteiten en uiteraard het geachte Parlements lid op de hoogte brengen van de resultaten daarvan.

⁽¹⁾ PB nr. L 257 van 19. 10. 1968, blz. 13.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2303/88
van de heer Derek Prag (ED)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(17 februari 1989)
(89/C 255/56)

Betreft: Orthopedisten

Kan de Commissie de rechtspositie toelichten van orthopedisten die na 1992 een praktijk zullen hebben in het Verenigd Koninkrijk en hun beroep in een andere Lid-Staat wensen uit te oefenen, en is zij voornemens de wederzijdse erkenning van orthopedische diploma's te bevorderen?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**
(4 april 1989)

Er bestaat geen communautaire wetgeving inzake het uitoefenen van de orthopedie en daar bestaan ook geen plannen voor. De uitoefening van het beroep van orthopedist zal bijgevolg ook na 1992 onder de nationale wetgeving vallen. Derhalve mogen Lid-Staten die de uitoefening van de orthopedie voorbehouden aan gekwalificeerde artsen, ook in de toekomst dezelfde voorwaarden stellen aan migranten uit andere Lid-Staten.

Richtlijn 89/48/EEG betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's ⁽¹⁾ zal van toepassing zijn op orthopedisten die migreren tussen Lid-Staten waar de uitoefening van hun beroep is toegestaan mits hun kwalificaties verkregen werden na een hogere beroepsopleiding van ten minste drie jaar.

⁽¹⁾ PB nr. L 19 van 24. 1. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2312/88
van de heer José Barros Moura (COM)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(17 februari 1989)
(89/C 255/57)

Betreft: Inbreuk op het vrije verkeer van werknemers wat betreft personeel van consulaten en ambassades

In verscheidene Lid-Staten wordt personeel van consulaten en ambassades van andere landen, dat niet behoort tot het consulaire en diplomatieke corps, gerecruteerd op de lokale arbeidsmarkt en onderworpen aan een gemengd juridisch en sociaal statuut dat soms zeer nadelig is. Dit personeel valt niet onder het consulaire of diplomatieke statuut en kan geen aanspraak maken op de regelingen en de salariering die gelden voor het land waarin zij hun diensten verrichten, met name op het stuk van de zekerheid van arbeidsplaats, sociale verzekeringen, werkloosheidsregelingen en toegang tot het werk. Vaak worden aan deze mensen de wettelijk vastgestelde rechten en garanties van het land waarin zij aan een consulaat of ambassade werkzaam zijn, onthouden.

Deze situatie geldt met name voor de werknemers van de Portugese diplomatieke en consulaire diensten, die een verzoekschrift hebben gezonden aan het Parlement.

Kan de Commissie, gezien het feit dat vele van deze werknemers migrerende werknemers zijn, afkomstig uit het land waaraan deze consulaten of ambassades behoren, mededelen of zij deze situatie in overeenstemming acht met het Gemeenschapsrecht op het stuk van het vrije verkeer? Welke maatregelen denkt zij te nemen om een einde te maken aan deze discriminatie?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**
(16 mei 1989)

Overeenkomstig haar mededeling aan het Parlement in verband met Verzoekschrift nr. 29/86 moet de Commissie bevestigen dat de situatie van de betrokken werknemers niet tot de materiële werkingssfeer behoort van de communautaire voorschriften inzake het vrije verkeer.

De Commissie betreurt het dan ook dat zij in het kader van die communautaire bepalingen geen maatregelen ter verbetering van de situatie van de betrokken werknemers kan voorstellen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2331/88

van mevrouw Barbara Castle (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(17 februari 1989)
(89/C 255/58)

Betreft: Communautaire subsidies voor geprivatiseerde openbare nutsbedrijven

Kan de Commissie in aansluiting op mijn schriftelijke vraag nr. 230/88 ⁽¹⁾ mededelen tot welke conclusies haar onderzoek naar EFRO-subsidies aan Britse waterleidingbedrijven die binnenkort aan particuliere ondernemingen zullen worden verkocht, heeft geleid en welke „nader uitgewerkte oplossingen” worden voorgesteld?

⁽¹⁾ PB nr. C 289 van 14. 11. 1988, blz. 43.

**Antwoord van de heer Millan
namens de Commissie**
(27 april 1989)

Zoals uiteengezet in haar antwoord op vraag nr. 230/88 van het geachte Parlementslid, blijft de Commissie de situatie in verband met de privatisering van de waterleidingbedrijven in het Verenigd Koninkrijk van nabij volgen.

De nader uitgewerkte oplossingen waarvan in dit antwoord sprake is in het kader van de hervorming van de Structuurfondsen zijn thans nauwkeurig omschreven in artikel 17 van Verordening (EEG) nr. 4253/88 van de Raad ⁽¹⁾ en in artikel 13 van Verordening (EEG) nr. 2052/88 van de Raad ⁽²⁾. Deze artikelen behelzen de voorschriften voor de vaststelling van de EFRO-subsidiepercentages, daar waar de betrokken maatregelen de financiering van inkomsten opleverende investeringen met zich meebrengen.

Aangezien de situatie na de privatisering van de waterleidingbedrijven in het Verenigd Koninkrijk nog niet duidelijk is, zijn deze voorschriften nog niet op projecten van

deze waterleidingbedrijven toegepast. Toch voeren de Commissiediensten hieromtrent momenteel besprekingen met de bevoegde instanties van het Verenigd Koninkrijk.

⁽¹⁾ PB nr. L 374 van 31. 12. 1988, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. L 185 van 15. 7. 1988, blz. 9.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2338/88

van de heer Dieter Rogalla (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(27 februari 1989)
(89/C 255/59)

Betreft: Toegang van de functionarissen van de Instellingen tot de gebouwen van de Commissie

1. Op welke wijze regelt de Commissie de toegang tot haar gebouwen van de functionarissen van andere Instellingen, zoals Raad, Parlement, enz.?
2. Is het waar dat het aan de leden van de veiligheidsdiensten bij de ingang van de gebouwen wordt overgelaten welke functionarissen van andere Instellingen zij toelaten?
3. Dient men zich tevoren schriftelijk te melden en is het in individuele gevallen voldoende zich bij de fungerend Voorzitter van de Ministerraad aan te melden? Onder wie ressorteert de interne informatie van de veiligheidsdiensten van de Raad?
4. Welke ervaringen heeft de Commissie bij het aanhouden van overtreders en ongewenste bezoekers? Hoeveel mensen worden aangehouden en welke strafrechtelijke gevolgen of sancties kwamen hieruit voort?
5. Is de Commissie voornemens de veiligheidsmaatregelen te verscherpen, in welke vorm zou dit gebeuren en welke kosten zouden ermee verbonden zijn?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**
(28 april 1989)

1. Voor ambtenaren en andere personeelsleden van de andere Instellingen gelden dezelfde criteria als voor de ambtenaren en andere personeelsleden van de Commissie, d.w.z. dat personeelsleden van andere Instellingen op vertoon van hun dienstkaart toegang krijgen tot de gebouwen van de Commissie.

Andere personen (bij voorbeeld dienstverleners) worden als bezoekers beschouwd.

2. De controle op personen die de gebouwen van de Commissie binnengaan geschiedt door bodes en door per-

soneel van firma's waarmee de Commissie een contract heeft gesloten; dit personeel mag niet eigenmachtig beslissen wie wel en wie niet tot de gebouwen wordt toegelaten, maar moet zich houden aan duidelijke instructies van het beveiligingsbureau van de Commissie.

3. Leden of ambtenaren van andere Instellingen zijn niet verplicht hun bezoek aan te kondigen, maar afhankelijk van hun functie komen zij wellicht gemakkelijker binnen wanneer zij hun bezoek eerst aankondigen bij het te bezoeken directoraat-generaal of bij het bureau van de woordvoerder. De interne verspreiding van de informatie wordt automatisch door deze diensten verzorgd.

Informatie over de procedures bij de Raad dient bij die Instelling zelf te worden gevraagd.

4. Verschillende malen werden bij onderzoeken of controles overtreders aangehouden.

Zo werden in 1988 ongeveer tien verdachte personen door het beveiligingsbureau aangehouden.

Daarbij werden, wanneer dat nodig was, de overtreders overgedragen aan de plaatselijke justitiële autoriteiten.

5. De bestaande maatregelen werden vastgesteld op basis van een evaluatie van de huidige toestand op het gebied van beveiliging (terrorisme, vandalisme). Uiteraard zouden deze bepalingen naar gelang van de ontwikkeling van de situatie kunnen worden aangepast.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2344/88

van de heer Andrew Pearce (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 februari 1989)

(89/C 255/60)

Betreft: Eieren

Hoeveel gevallen van salmonella in eieren zijn het afgelopen jaar in elk van de Lid-Staten gerapporteerd en hoeveel eierproducenten werden gerechtelijk vervolgd of anderszins beboet, omdat onder hun pluimvee salmonella werd geconstateerd?

Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie

(26 mei 1989)

Momenteel zijn de Lid-Staten niet verplicht de Commissie in kennis te stellen van alle gevallen waarin salmonella in eieren is ontdekt of van gegevens inzake gerechtelijke vervolging, geldboeten of soortgelijke maatregelen als er bij sommige pluimveestapels salmonella is geconstateerd.

De Commissie stelt een onderzoek in naar de verspreidingsgraad van salmonella in de pluimveestapel van de Lid-Staten, maar momenteel zijn er geen statistische gegevens beschikbaar die voldoende betrouwbaar zijn om

betrouwbare aanwijzingen omtrent die graad van verspreiding in de pluimveestapel van de Gemeenschap te kunnen geven.

Om de situatie te verbeteren, werkt de Commissie momenteel aan een voorstel voor een meer gecoördineerde aanpak in de Gemeenschap van door voedsel veroorzaakte zoonosen (ziekten die via voedsel van dierlijke oorsprong op de mens kunnen overgaan), inclusief het verstrekken van informatie over het aantal ziektegevallen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2356/88

van de heer Leen van der Waal (NI)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 februari 1989)

(89/C 255/61)

Betreft: Vaarbewijzen binnenvaart

Op 13 december 1988 nam het Parlement een wetgevings-resolutie aan inzake de wederzijdse erkenning van nationale vaarbewijzen voor de beroepsgoederenvaart over de binnenwateren. De nadere uitwerking van de desbetreffende richtlijn wordt wellicht opgehouden door het ontbreken van een Belgisch vaarbewijs.

Desalniettemin bestaan er in België conform het CCR-reglement opgebouwde examens ter verkrijging van het Rijnschipperspatent.

1. Is de Commissie van mening, dat het ontbreken van een Belgisch vaarbewijs een belangrijke hindernis is om op korte termijn tot de uitvoering van de ontwerp-richtlijn inzake wederzijdse erkenning van vaarbewijzen te komen?
2. Indien het antwoord op vraag 1 bevestigend is, acht de Commissie het, in overleg met de bevoegde Belgische autoriteiten, niet mogelijk het bestaande programma ter verkrijging van het Rijnschipperspatent aan te passen, zodat hierdoor op eenvoudige en snelle wijze de vereiste basis ontstaat voor een Belgisch vaarbewijs?

Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie

(26 april 1989)

1. De Commissie is van mening dat het ontbreken van een Belgisch vaarbewijs geen belemmering vormt voor de uitvoering van de ontwerp-richtlijn inzake de wederzijdse erkenning van nationale vaarbewijzen.

Momenteel mogen Belgische schippers zonder vaarbewijs op basis van bilaterale overeenkomsten gebruik maken van de binnenwateren van andere Lid-Staten.

Na de goedkeuring van de richtlijn zal deze situatie blijven bestaan totdat een Belgisch vaarbewijs, dat in de richtlijn kan worden opgenomen, is ingevoerd.

2. De belangrijkste redenen voor het ontbreken van een Belgisch vaarbewijs lijken van administratieve aard te zijn.

Voor het vaststellen van de voorwaarden voor het verkrijgen van een dergelijk certificaat zou inderdaad van het Rijnvaartcertificaat of van certificaten van andere Lid-Staten kunnen worden uitgegaan.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2360/88

van de heer Christopher Jackson (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 februari 1989)

(89/C 255/62)

Betreft: Het communautaire koolwaterstofprogramma

Het koolwaterstofprogramma van de Gemeenschap ter bevordering van het technische leiderschap van de Gemeenschap in bepaalde productiesectoren, waaraan over een periode van vijftien jaar 500 miljoen ecu is uitgegeven, is een groot succes gebleken. Van de 245 gereedgekomen projecten hebben ongeveer 80 commerciële toepassing gevonden en hierop is 52 miljoen ecu terugbetaald. Uit kringen van niet direct betrokkenen wordt vernomen dat dit programma efficiënt wordt doorgevoerd en tegen geringere kosten dan de meeste nationale programma's. Eind 1989 neemt dit programma echter een einde.

1. Denkt de Commissie voor te stellen om dit programma voort te zetten?
2. Welke voordelen staan de Commissie daarbij voor ogen?
3. Welke veranderingen in de financiering acht de Commissie gewenst wanneer dit programma wordt voortgezet, en waarom?

Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie

(21 april 1989)

1. De Commissie heeft in maart 1989 een voorstel voor een nieuw programma, „Thermie” (Europese technologieën voor energiebeheersing) ⁽¹⁾, aan de Raad en het Parlement toegezonden.

Dit nieuwe communautaire initiatief met een looptijd van vijf jaar zou in 1990 van start moeten gaan na afloop van het demonstratieprogramma Energie en het programma inzake de technologieën in de sector koolwaterstoffen op 31 december 1989.

Daarenboven herinnert de Commissie eraan dat zij naast het Thermie-programma eerlang het bij een beschikking van de Raad van 14 maart 1989 vastgestelde programma voor onderzoek en ontwikkeling op energiegebied, „Joule”, ten uitvoer zal leggen.

Het deelprogramma „Energie uit fossiele bronnen” van het Joule-programma, dat met name betrekking heeft op koolwaterstoffen, betreft een onderzoekinspanning die de eigenlijke technologische ontwikkeling voorafgaat en aanvult.

2. Het Thermie-programma voorziet in een financiële bijdrage van de Gemeenschap ter bevordering en consolidatie van nieuwe technologieën op energiegebied, met name ten aanzien van de exploratie en winning van koolwaterstoffen. De Commissie is van oordeel dat een nieuw communautair initiatief op deze terreinen onontbeerlijk is om de continuïteit van de energievoorziening te verzekeren, de concurrentiepositie van de aardolie-industrie en aanverwante sectoren te versterken, alsook om haar in staat te stellen profijt te halen uit de totstandkoming van de eengemaakte markt.

3. De Commissie stelt voor om in het kader van dit programma financiële steun ten belope van maximaal 40% te verlenen in de vorm van niet-terugvorderbare subsidies. De voorkeur zal worden gegeven aan projecten die worden uitgevoerd in samenwerking met ondernemingen van verschillende Lid-Staten, aan projecten die uitgaan van het midden- en kleinbedrijf (MKB) en aan projecten ter verwezenlijking van specifieke doelstellingen van prioritaair belang („gerichte projecten”).

⁽¹⁾ Doc. COM(89) 121 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2382/88

van de heer Dieter Rogalla (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 februari 1989)

(89/C 255/63)

Betreft: Europese paspoorten

1. Hoeveel Europese paspoorten zijn in 1988 door de Lid-Staten afgegeven? Wat is de totale voorraad aan Europese paspoorten en hoeveel Europese paspoorten worden jaarlijks aan de burgers van de verschillende Lid-Staten verstrekt?

2. Wanneer verwacht de Commissie dat alle burgers van de Lid-Staten in bezit zullen zijn van een Europees paspoort?

Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie

(19 mei 1989)

1. De Commissie beschikt niet over de door het geachte Parlementslid gevraagde gegevens over het aantal in 1988 afgegeven Europese paspoorten en over het totale aantal van die paspoorten. De bevoegdheid tot het afge-

ven van de paspoorten blijft namelijk berusten bij de Lid-Staten, die de Commissie hierover niet behoeven te informeren.

2. Op welk ogenblik alle burgers van de Lid-Staten in het bezit zullen zijn van een dergelijk paspoort valt niet te voorzien omdat het niet om een verplicht document gaat, zelfs niet voor het overschrijden van een binnengrens, omdat daartoe een identiteitskaart volstaat.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2383/88

van mevrouw Raymonde Dury (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 februari 1989)

(89/C 255/64)

Betreft: Het in de handel brengen van generieke medicijnen

Generieke medicijnen zijn kopieën van medicijnen waarop het patent verlopen is. De kostprijs ervan ligt lager dan die van de „originele” medicijnen, aangezien noch de onderzoekskosten, noch de reclamekosten in de verkoopprijs hoeven te worden verwerkt. Medicijnen die voor het predikaat „generiek” in aanmerking komen, hebben dus in de praktijk reeds hun waarde bewezen en zijn bij de artsen goed bekend.

Generieke medicijnen betekenen ook voor het ziekenfonds een aanzienlijke besparing, aangezien zij in het gunstigste geval 15 % van de medicijnenmarkt in België voor hun rekening zouden kunnen nemen. (De Belgische markt in farmaceutische produkten kent een jaarlijkse omzet van ongeveer 67 000 000 000 Bfr.).

Des te opvallender is het dat generieke medicijnen op dit moment slechts aarzelend hun intrede doen in België.

Kan de Commissie mededelen hoe de situatie in de andere Lid-Staten is?

Is de Commissie voornemens het in de handel brengen van generieke medicijnen te stimuleren?

Moet hier bij de wetgeving inzake farmaceutische produkten geen rekening mee worden gehouden?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(26 april 1989)

De Commissie is niet voornemens het in de handel brengen van generieke medicijnen te stimuleren noch het te ontmoedigen.

Terwijl in de prijs van generieke medicijnen inderdaad geen onderzoekskosten moeten worden doorberekend, die voor nieuwe medicijnen wel in rekening moeten worden gebracht, moeten voor de generieke medicijnen toch vergelijkbare reclamekosten worden gemaakt.

Kopieën van originele medicijnen kunnen, na een bepaalde tijd en onder de voorwaarden als bedoeld in Richtlijn 87/21/EEG (¹), in zekere mate worden vrijgesteld van de

farmacotoxicologische en klinische proeven ter ondersteuning van een aanvraag tot vergunning voor het in de handel brengen van geneesmiddelen.

Vanzelfsprekend moeten generieke medicijnen aan dezelfde eisen inzake kwaliteit, veiligheid en doeltreffendheid voldoen als andere medicijnen.

De zogeheten „generieke” medicijnen nemen in alle Lid-Staten een steeds grotere plaats op de geneesmiddelenmarkt in doordat talrijke farmaceutische patenten zijn verlopen.

Overigens zijn de instellingen voor sociale zekerheid in alle Lid-Staten geneigd van deze situatie gebruik te maken om de uitgaven voor geneesmiddelen te drukken.

(¹) PB nr. L 15 van 17. 1. 1987.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2393/88

van de heer Carlos Aboim Inglez (COM)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 maart 1989)

(89/C 255/65)

Betreft: Situatie van naar Israël geëmigreerde Portugese werknemers

Onlangs (19 januari 1989) werd in de Portugese Vergadering van de Republiek gewag gemaakt van de beklagenswaardige toestand waarin circa 300 naar Israël geëmigreerde Portugese werknemers verkeren, die in Portugal zijn geworven door bedrijven die zich vervolgens in Israël niet hebben gehouden aan hun beloften. Als gevolg van dit bedrog leiden deze werknemers een marginaal bestaan, zonder dak boven hun hoofd, zonder eten en zonder geld voor de terugreis. Aangezien Portugal geen diplomatieke vertegenwoordiging in Israël heeft, kunnen deze immigranten zelfs geen beroep doen op bijstand van de Portugese overheid.

Is de Commissie op de hoogte van dit probleem en is het haar bekend of geëmigreerde werknemers uit andere Lid-Staten zich in dezelfde situatie bevinden? Is de Commissie niet van mening dat zij in het kader van haar betrekkingen met Israël daadkrachtig moet optreden opdat een einde wordt gemaakt aan deze praktijken en de legitieme rechten en belangen van geëmigreerde werknemers uit de Gemeenschap worden gewaarborgd?

**Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie**

(17 mei 1989)

De Commissie heeft kennis genomen van de informatie die het geachte Parlements lid in zijn vraag heeft verstrekt. Zij wijst erop dat in de Overeenkomst tussen de Gemeen-

schap en Israël geen regelingen op sociaal gebied zijn opgenomen, op grond waarvan de Gemeenschap bepaalde stappen zou kunnen nemen.

Bijgevolg valt dit probleem onder de verantwoordelijkheid van de Portugese Regering in het kader van de bilaterale overeenkomsten die tussen Portugal en Israël zouden kunnen bestaan.

Ten slotte deelt de Commissie mee dat zij niet weet of werknemers uit andere Lid-Staten in soortgelijke omstandigheden verkeren.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2396/88

van de heer Alfred Lomas (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 maart 1989)

(89/C 255/66)

Betreft: Overstromingen in Bangladesh

Kan de Commissie mededelen of zij in verband met de overstromingen in Bangladesh heeft overwogen baggermachines in te zetten en in Europese havens na te vragen of daar wellicht baggermachines liggen die op dit moment niet in gebruik zijn?

Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie

(17 mei 1989)

De Commissie heeft tot nu toe nog niet overwogen baggermachines in te zetten in verband met de overstromingen in Bangladesh. Tot de overstromingen van 1988 werd baggeren met het oog op het voorkomen van overstromingen in Bangladesh niet als noodzakelijk of zelfs maar relevant beschouwd.

Door de omvang van de overstromingen in 1988 zijn deskundigen echter gaan geloven dat er voor het uitbaggeren van rivieren en havens in Bangladesh met het oog op het voorkomen van overstromingen in de toekomst wellicht een rol is weggelegd. De UNDP bestudeert momenteel deze mogelijkheid in zijn „Flood Policy Study” voor de regering. Verwacht wordt dat het verslag van deze studie eind maart beschikbaar zal zijn (samen met het verslag over de door Frankrijk gesubsidieerde studie inzake overstromingsbeheersing).

In deze context zij echter opgemerkt dat baggeren met het oog op het voorkomen van overstromingen heel iets anders en veel complexer is dan het conventionele baggeren ten behoeve van de scheepvaart. Eerstgenoemde vorm van baggeren dient op zeer specifieke plaatsen te geschieden aangezien daarbij „kanalen” moeten worden uitgebaggerd die door de rivierstroming zelf worden opgehouden en verbreed en de rivier in staat stellen de wisselende hoeveelheden sediment naar zee af te voeren. Om de baggerplaatsen aan te kunnen wijzen moeten er gewoonlijk eerst complexe fysische en wiskundige modellen van

de rivier worden gemaakt. Overhaaste of incidentele steun voor het uitbaggeren van rivieren in Bangladesh zou niet alleen bijzonder duur blijken te zijn, maar waarschijnlijk ook geen daadwerkelijk en duurzaam effect sorteren wat het voorkomen van overstromingen betreft.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2439/88

van de heer Patrick Lalor (RDE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 maart 1989)

(89/C 255/67)

Betreft: Overstroming Grand Canal

Is het de Commissie bekend dat op zondag 15 januari jl. in het Grand Canal in Edenderry, Ierland, een bres is ontstaan van 90 meter lengte en dat als gevolg daarvan miljoenen liters water over de aanpalende velden zijn gestroomd en een schade hebben aangericht aan akkerland en toeristische voorzieningen die op 1 miljoen pond sterling wordt geraamd? Verleent de Gemeenschap hulp om deze schade te herstellen?

Antwoord van de heer Christophersen
namens de Commissie

(26 mei 1989)

De Commissie beschikt niet over specifieke begrotingskredieten die toegewezen kunnen worden voor het herstel van de door het geachte Parlementslid genoemde schade.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2440/88

van de heer André Fourçans (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 maart 1989)

(89/C 255/68)

Betreft: Erkenning medische specialismen in de Gemeenschap

Kan, in het kader van de wederzijdse erkenning van diploma's en van het vrij verkeer van personen in de Gemeenschap, een medisch specialisme worden erkend in gevallen zoals hieronder beschreven?

Een Franse student in de medicijnen die niet intern is geweest in een Frans ziekenhuis, specialiseert zich in de cardiologie, door bij voorbeeld langdurige stages te vol-

gen in de cardiologische afdeling van ziekenhuizen in andere landen van de Gemeenschap.

Kan hij zich dan vervolgens in Frankrijk vestigen als cardioloog, net zo goed als een student die intern is geweest in een Frans ziekenhuis, en als zodanig erkend worden?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(16 mei 1989)

Als een Franse student in de medicijnen zich na beëindiging van zijn basisopleiding wil specialiseren in de cardiologie in een andere Lid-Staat dan Frankrijk waar cardiologie als erkend specialisme bestaat op grond van de „Richtlijnen artsen” 75/362/EEG en 75/363/EEG (¹), moet hij hiervoor een opleidingsplaats vinden. Bij de toelating tot deze post moet hij met de onderdanen van de desbetreffende Lid-Staat op gelijke voet worden behandeld. De titel van specialist die hij aan het eind van zijn studie behaalt, moet een van de in artikel 5, lid 2, van Richtlijn 75/362/EEG genoemde titels zijn en als zodanig door Frankrijk worden erkend op grond van de artikelen 4 en 5 van deze richtlijn.

Voorts moge erop gewezen worden dat volgens de Commissie de richtlijnen een aspirant-specialist die in een Lid-Staat studeert, niet beletten een deel van zijn opleidingsstages in een andere Lid-Staat en zelfs in een derde land te volgen, wanneer deze stages van te voren zijn erkend door de bevoegde autoriteit van de Lid-Staat waarin hij met zijn specialisme is begonnen en de titel van specialist zal behalen die deze opleiding afrondt.

(¹) PB nr. L 167 van 30. 6. 1977.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2443/88

**van mevrouw Ien van den Heuvel (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(13 maart 1989)

(89/C 255/69)

Betreft: Toepassing Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM)

1. Is het de Commissie bekend dat klachten, mede gericht tegen de Gemeenschap, wegens beweerde schending van artikel 1 van het EVRM, niet ontvankelijk worden verklaard (zaak 8030/77, 11055/84) omdat de aangevochten rechtshandelingen niet tot de rechtsmacht van de Verdragsstaten behoren?

2. Deelt de Commissie de opvatting dat het tegenstrijdig is dat haar rechtshandelingen niet getoetst kunnen

worden, gelet op gemeenschappelijke verklaringen ten aanzien van mensenrechten en op de preambule van de Europese Akte?

3. Zo ja, is de Commissie dan bereid om, zolang er nog geen definitieve regeling is getroffen, wanneer er bij de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (ECRM) een individuele klacht wordt ingediend wegens het in strijd met het EVRM handelen van de Gemeenschap inlichtingen te verschaffen zoals voorzien in het reglement van de ECRM (artikelen 40, 42)?

4. Is de Commissie eveneens bereid om, indien de ECRM en/of andere door het EVRM aangewezen organen daartoe de wens te kennen geven, met deze in overleg te treden en te onderzoeken of en zo ja, hoe de Gemeenschap kan deelnemen ten overstaan van die verdragsorganen?

5. Zou de Commissie willen bevorderen dat met de ECRM en/of andere verdragsorganen en zonodig met de betrokken klager(s) een compromis tot stand gebracht wordt, waarbij de Gemeenschap ad hoc een procedure aanvaardt op dezelfde voet als een partij bij het EVRM?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(19 mei 1989)

De Commissie is het met het geachte Parlements lid eens dat het wenselijk is dat de rechtshandelingen van de Instellingen kunnen worden onderworpen aan de door het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 ingestelde controleprocedures.

Daarom heeft zij in haar memorandum van 1979 (¹) de toetreding van de Gemeenschap tot dit verdrag voorgesteld. In haar mededeling aan het Parlement over het Europa van de Burgers van 29 augustus 1988 (²) heeft zij zich andermaal ten gunste van deze toetreding uitgesproken.

De Europese Commissie en het Europese Hof voor de Rechten van de Mens oefenen hun controletaken uit op grond van de bevoegdheden die hun in het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens zijn toegekend. Deze bevoegdheid geldt slechts ten aanzien van de verdragsluitende partijen en binnen de bij het verdrag vastgestelde grenzen. Zo kunnen de verdragsluitende partijen de bevoegdheid van de Europese Commissie inzake individuele klachten erkennen en de Jurisprudentie van het Hof als bindend aanvaarden.

Zolang de Gemeenschappen niet zijn toegetreden tot het verdrag van 1950 en de daartoe vereiste aanpassingen van het verdrag — zoals besproken in het genoemde memorandum — niet hebben plaatsgevonden, kunnen alleen de

Staten die lid zijn van de Raad van Europa worden beschouwd als verdragsluitende partijen in bovenbedoelde zin.

Voorts zij erop gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen erop toeziet dat de rechten van de mens bij de uitoefening van de werkzaamheden van de Gemeenschap in acht worden genomen. Het Hof baseert zich daarbij op de fundamentele rechten die in de constituties van de Lid-Staten en in het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens zijn neergelegd ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Supplement 2/79 bij het Bulletin van de EG.

⁽²⁾ Supplement 2/88 bij het Bulletin van de EG, blz. 26.

⁽³⁾ Zie bij voorbeeld het arrest van 13. 12. 1979 in zaak 44/79, Hauer/Rheinland-Pfalz, Jurispr. 1979, blz. 3727.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2445/88

van de heer Louis Eyraud (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 maart 1989)

(89/C 255/70)

Betreft: Verenigingen

De Commissie heeft een van haar leden zojuist met een nieuw dossier belast, namelijk de sociale economie.

De sector verenigingen speelt hierin een zeer actieve rol. Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om de deelneming van de verenigingen te vergemakkelijken? Binnen welke termijn denkt zij de aanzet te geven tot een Europees statuut voor de verenigingen?

Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie

(17 mei 1989)

De Gemeenschap is zich ervan bewust dat de sector verenigingen een belangrijke plaats in de sociale economie inneemt, zoals het geachte Parlements lid opmerkt. In deze context wil de Commissie de verantwoordelijkheid uitoefenen die zij begin 1989 heeft toevertrouwd aan een van haar leden, die speciaal belast is met de sociale economie.

De Commissie ziet eveneens in dat, nu de Gemeenschap op weg is naar een Europa van de burgers, aan deze burgers de mogelijkheid moet worden geboden een verenigingsleven op Europees niveau te leiden.

Daarom heeft zij in haar werkprogramma voor 1989 ⁽¹⁾ toegezegd werkzaamheden inzake een Europees verenigingsrecht te zullen ondernemen.

⁽¹⁾ Doc. SEC(89) 1, punt 509.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2448/88

van de heer Gustavo Selva (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 maart 1989)

(89/C 255/71)

Betreft: Stopzetting van de RAI-televisie-uitzendingen in België

Vandaag worden de uitzendingen van de RAI (eerste kanaal) stopgezet.

Is de Commissie hierover ingelicht door degene die dit besluit heeft genomen en wanneer heeft zij deze eventuele inlichting gekregen? Wat denkt de Commissie van dit besluit dat, ook met het oog op 1992, een schending vormt van een fundamenteel burgerlijk en cultureel recht van de Europese burgers, en dat nog wel in een land dat altijd een grote openheid aan de dag heeft gelegd voor alle andere Europese televisiemaatschappijen?

Hierbij verzoek ik de Commissie al het mogelijke te doen om de hervatting van dit RAI-programma te bewerkstelligen, aangezien het van meet af aan grote instemming heeft gevonden bij de in België levende burgers van alle nationaliteiten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2714/88

van de leden Vincenzo Mattina, Mario Didò, Anselmo Guaracci en Jiri Pelikan (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 april 1989)

(89/C 255/72)

Betreft: Voortzetting van de RAI-televisie-uitzendingen in België

Is de Commissie niet van mening — gezien het feit dat het geschil tussen de Belgische televisie-instanties en de RAI de voortzetting van de televisie-uitzendingen van het Italiaanse openbare net op losse schroeven dreigt te zetten — dat de Belgische Regering dringend moet worden verzocht te waarborgen dat alle televisiezenders van de diverse communautaire landen een volledig gelijke economische en technische behandeling krijgen, zodat de multinationale en multilinguïstische bevolking van België — belangrijk centrum voor de bevordering en de opbouw van een verenigd Europa — voortdurend contact kan houden met de cultuur en de nieuwsberichten uit het land van herkomst, hetgeen vooral belangrijk is voor de Italiaanse gemeenschap, die na bijna honderd jaar van emigratiegolven thans driehonderdduizend personen telt en de op twee na grootste bevolkingsgroep in België is?

**Gecombineerd antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie
op de schriftelijke vragen nr. 2448/88 en nr. 2714/88
(26 mei 1989)**

De Commissie moge de geachte Parlementsleden verwijzen naar haar antwoorden op de mondelinge vragen H-980/88 en H-1008/88 van respectievelijk de heren Selva en Didò tijdens het vragen uur van de vergaderperiode van maart 1989 ⁽¹⁾ van het Parlement, alsmede naar haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 1699/88 van de heren Andenna en Amadei ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Handelingen van het Europese Parlement, nr. 2-375 (maart 1989).

⁽²⁾ Zie bladzijde 10 van dit Publikatieblad.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2478/88
van de heer André Fourçans (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(13 maart 1989)
(89/C 255/73)**

Betreft: Belastingovereenkomsten en Europese concerns

De grensoverschrijdende fiscale overeenkomsten tussen de diverse Lid-Staten vertonen verschillen. In totaal zijn het 66 onderscheiden overeenkomsten.

Bijgevolg worden op de dochtermaatschappijen van concerns in de diverse Lid-Staten d.w.z. vanaf de grens andere belastingwetten toegepast.

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen ten aanzien van de belastingheffing op concerns met inbegrip van hun Europese dochterondernemingen, naast de reeds bestaande maatregelen, ten einde de vorming van grote Europese concerns tegenover de Amerikaanse en Japanse ondernemingen te bevorderen?

**Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie
(17 mei 1989)**

De Commissie heeft voorstellen gedaan die van bijzonder belang zijn voor de belastingwetgeving voor concerns.

In de eerste plaats wordt met het voorstel voor een richtlijn „moeder- en dochterondernemingen” ⁽¹⁾, dat deel uitmaakt van een pakket van drie richtlijnen betreffende de transnationale samenwerking tussen Europese ondernemingen, beoogd een einde te maken aan de dubbele belas-

tingheffing op dividenden die door een in een Lid-Staat gevestigde dochteronderneming worden uitgekeerd aan haar in een andere Lid-Staat gevestigde moederonderneming, door de inhouding aan de bron op deze dividenden af te schaffen.

Daarnaast is het volgens het ontwerp van statuut van de Europese vennootschap ⁽²⁾ mogelijk de winst van de Europese vennootschap te compenseren met het verlies van haar in andere Lid-Staten gevestigde vaste inrichtingen en van haar buitenlandse dochterondernemingen.

⁽¹⁾ Doc. COM(69)6 def. (PB nr. C 39 van 22. 3. 1969), gewijzigd bij doc. COM(85) 360/2 def.

⁽²⁾ Doc. COM(70) 600 def. (PB nr. C 124 van 10. 10. 1970), gewijzigd bij doc. COM (88) 150 def.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2483/88
van de heer Gijs de Vries (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(13 maart 1989)
(89/C 255/74)**

Betreft: Fraudebestrijding bij overheidsopdrachten

In mededeling C(88) 2510 ⁽¹⁾ zegt de Commissie haar controlewerkzaamheden evenwichtig te zullen spreiden over overheidsopdrachten die wel en overheidsopdrachten die niet door de Structuurfondsen en financiële instrumenten worden gefinancierd.

1. Hoeveel Commissieambtenaren zijn full-time of part-time belast met controlewerkzaamheden voor elk van deze categorieën overheidsopdrachten?
2. Hoeveel ambtenaren zijn (conform punt 10 C van de mededeling) full-time of part-time belast met het ter plaatse uitvoeren van controles?

⁽¹⁾ PB nr. C 22 van 28. 1. 1989.

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie
(26 mei 1989)**

1. De gespecialiseerde Dienst „Toepassing van de richtlijnen”, die belast is met het rechtstreekse toezicht op de naleving van het Gemeenschapsrecht inzake overheidsopdrachten, telt op dit ogenblik tien ambtenaren van de categorieën A en B (negen A en één B). Het betreft zes ambtenaren in vaste dienst, drie tijdelijke functionarissen en één gedetacheerd nationaal ambtenaar. De door deze ambtenaren — die allen full-time werken — uitgevoerde controles betreffen zowel overheidsopdrachten die door de Structuurfondsen en financiële instrumenten zijn gefi-

nancierd als opdrachten waarvoor geen aanspraak kan worden gemaakt op een dergelijke financiering.

Een nauwkeurige afbakening van de respectieve omvang van deze beide taken is niet mogelijk, aangezien deze varieert naar gelang van het arbeidsvolume en de ambtenaren die de door de Gemeenschapsfondsen gefinancierde overheidsopdrachten controleren ook toezicht uitoefenen op de andere opdrachten.

Het is er de Commissie in hoofdzaak om te doen, voor zover mogelijk, een evenwicht te handhaven inzake de controle op de naleving van de voorschriften met betrekking tot overheidsopdrachten.

Daarom heeft de Commissie, naast de maatregelen die zijn genomen ter verscherping van de controle op overheidsopdrachten waarvoor communautaire middelen worden verstrekt, ook maatregelen goedgekeurd ter verbetering van de controle op overheidsopdrachten waarvoor dat niet het geval is.

In dit verband heeft zij bij wijze van proef een „monitoring“-overeenkomst gesloten met een auditkantoor, dat ermee belast is in 1989 de in de Lid-Staten gedurende bepaalde perioden gesloten opdrachten te onderzoeken. Zij heeft voorts een beroep gedaan op onafhankelijke deskundigen uit alle Lid-Staten, die de opdracht hebben gekregen feitelijke gegevens alsmede de in de Lid-Staten inzake overheidsopdrachten bestaande voorschriften en gebruiken te bestuderen.

Wat overheidsopdrachten betreft waarvoor communautaire middelen worden verstrekt, vindt de door de Dienst „Toepassing van de richtlijnen“ uitgevoerde controle plaats in samenhang met de controle die door de met het beheer van de fondsen en financiële instrumenten belaste diensten uitoefenen aan de hand van de „vragenlijst overheidsopdrachten“ en de formulieren voor de betalingsaanvraag (zie punten 6 en 7 van de door het geachte Parlementslid aangehaalde mededeling).

2. Het is niet mogelijk in antwoord op deze vraag een nauwkeurig cijfer op te geven.

Toch voert de gespecialiseerde Dienst „Toepassing van de richtlijnen“ bij wijze van steekproef controles uit, waarbij de keuze van de steekproef wordt bepaald aan de hand van de antwoorden op de vragenlijsten en de gegevens waarover de beheersdiensten beschikken.

Bij opdrachten waarbij de gunningsomstandigheden van bijzonder belang zijn, wordt het toezicht dat de diensten van de Commissie uitoefenen aangevuld met controles ter plaatse.

Bij het nemen van haar besluit van 4 mei 1988 betreffende het toezicht op de naleving van de regels inzake overheidsopdrachten bij door de Gemeenschap gefinancierde projecten en programma's heeft de Commissie er overigens nota van genomen dat voor de toepassing van deze toezichtregeling een aanzienlijke verhoging van de personeelssterkte noodzakelijk is. Zij doet haar best om hierin binnen de budgettaire mogelijkheden te voorzien.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2491/88

van de heer Alfeo Mizzau (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 maart 1989)

(89/C 255/75)

Betreft: Wijnhandel met Oostenrijk

De Oostenrijkse wetgeving (met name lid 28 van de wet „Tafelwein und Landwein“) maakt praktisch iedere vorm van wijnexport uit Italië naar Oostenrijk onmogelijk. Krachtens deze wetgeving moet „tafelwijn“ namelijk worden gebotteld in flessen van 1,50 liter en mogen zij in geen enkele andere verpakking in de handel worden aangeboden.

Aangezien tafelwijn voor courant gebruik in Italië traditioneel wordt verpakt in flessen van 1 of 2 liter, fungeert deze wet in feite als een handig instrument om de invoer van wijn uit Italië volledig te blokkeren.

Het betreft hier niet alleen gewone wijnen maar ook kwaliteitswijnen van de eerste categorie zoals Sassicaia, Tognanello, Agresto en diverse andere soorten.

Wat denkt de Commissie te doen om de naleving van de concurrentievoorschriften in de handel met Oostenrijk te waarborgen en acht zij het ook niet noodzakelijk om de bestaande overeenkomst met Oostenrijk op te zeggen, gezien de manifeste obstructiepolitiek van dit land?

Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie

(24 april 1989)

In lid 28, punt 4, van de Oostenrijkse wijnwet van 1985 wordt voor tafelwijn inderdaad het gebruik verboden van flessen met een inhoud van meer dan 25 cl of van minder dan 1 liter.

Deze bepaling heeft derhalve geen betrekking op gewone consumptiewijn die in flessen van 1 liter of meer wordt aangeboden, maar verbiedt invoer in Oostenrijk van bepaalde communautaire tafelwijnsoorten, inclusief die van betere kwaliteit die gewoonlijk in flessen van 75 cl worden verkocht.

Gezien de recente moeilijkheden die zich ter zake hebben voorgedaan, heeft de Commissie de Oostenrijkse autoriteiten meegedeeld dat onmiddellijke inwerkingtreding en dat zonder voorafgaande aankondiging van de betreffende bepalingen, terwijl Oostenrijk tot nu toe de invoer van tafelwijn in flessen van 75 cl heeft toegestaan, een ernstige hinderpaal voor het handelsverkeer vormt. De Commissie heeft er eveneens op gewezen dat de communautaire tafelwijnen, die door de Oostenrijkse maatregelen worden getroffen, overwegend bestaan uit tafelwijnsoorten met een vrij hoge prijs, die hetzij worden aangeduid door een

geografische benaming, hetzij door handelsmerken, en die in elk geval aan nauwkeurige kwaliteitscriteria beantwoorden, waardoor ze gelijkgesteld zouden kunnen worden met de communautaire VQPRD-wijnen.

In verband met het bovenstaande heeft de Commissie Oostenrijk verzocht te voorzien in de mogelijkheid van een voorlopige afwijking, waardoor het mogelijk zou zijn onderhandelingen te voeren met het oog op het sluiten van een bilateraal akkoord voor de betrokken tafelwijnen.

Hoewel Oostenrijk van enig begrip blijk heeft gegeven voor de argumenten van de Commissie, wilde het niets van een afwijkende maatregel weten met als reden dat een dergelijk besluit onmogelijk is zonder voorafgaande wijziging van de Oostenrijkse wet. Men heeft bovendien gewezen op het feit dat het doel van de gewraakte bepalingen slechts is het beschermen van kwaliteitswijnen tegenover tafelwijnen en dat zij op niet-discriminerende wijze worden toegepast. Daarentegen heeft Oostenrijk de aandacht gevestigd dat het gebruik van flessen met een inhoud van minder dan 1 liter mogelijk blijft wanneer de tafelwijn op grond van lid 33, punt 10, van de Oostenrijkse wet als „Bergwein” kan worden beschouwd, dit wil zeggen dat de wijn afkomstig is van wijngaarden die op terrassen of hellingen zijn gelegen met een glooiing van meer dan 26%. Ten slotte heeft Oostenrijk zich bereid verklaard onderhandelingen te overwegen met het oog op het sluiten van een bilateraal akkoord voor tafelwijn.

Gezien deze situatie is de Commissie voornemens om zo spoedig mogelijk besprekingen met Oostenrijk te beginnen om een oplossing voor het betrokken probleem te vinden; met het oog daarop zal de Commissie de Raad binnenkort een voorstel voor een onderhandelingsrichtlijn ter zake doen toekomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2496/88

van mevrouw Maria Cinciari Rodano (COM)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(17 maart 1989)
(89/C 255/76)

Betreft: Bijdrage voor de European Parents Association (EPA)

Is de Commissie, gezien het feit dat de Italiaanse en Franse ouderverenigingen van het openbaar onderwijs uit de Raad van de EPA zijn gezet en dat deze raad derhalve niet meer representatief is voor alle ouders in Europa, ook niet van mening dat de financiële bijdrage voor de EPA moet worden stopgezet?

Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie
(26 mei 1989)

De Europese Oudervereniging, overkoepelend orgaan van de meeste nationale ouderverenigingen, is volstrekt

onafhankelijk van de Commissie en bezit haar eigen statuut, op grond waarvan haar organen op democratische wijze worden verkozen.

Het is dus niet aan de Commissie om zich te bemoeien met de interne aangelegenheden van deze organisatie.

Wel moet, wanneer de Commissie subsidies toekent voor bepaalde activiteiten, de Europese dimensie daarvan aangetoond worden met betrekking tot de prioriteiten die zijn vastgesteld in de actieprogramma's op onderwijsgebied die door de Commissie nagestreefd worden.

De Commissie staat open voor een dialoog met iedere organisatie of vereniging met een Europese dimensie en behandelt iedere steunaanvraag die haar wordt voorgelegd en aan de genoemde criteria voldoet.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2542/88

van de heer Dieter Rogalla (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(17 maart 1989)
(89/C 255/77)

Betreft: Deelneming van de Commissie aan een congres over asielrecht in Weingarten (Bondsrepubliek Duitsland)

1. Is het waar dat een vertegenwoordiger van de Commissie niet mocht deelnemen aan een internationaal congres over asielkwesties en aanpassing van het asielrecht aan de vereisten van de komende interne markt en, zo ja, wie heeft het desbetreffende besluit genomen?

2. Indien dit het geval was, welke contacten heeft de Commissie gehad met de Bondsregering of een Bondsminister om duidelijk te maken dat deze weigering ongepast was en ongedaan moest worden gemaakt dan wel om ervoor te zorgen dat vertegenwoordigers van de Commissie in de toekomst aan vergelijkbare congressen kunnen deelnemen?

3. Is de Commissie bereid zelf een conferentie te organiseren over dit thema (asielrecht en mogelijke aanpassingen van de nationale rechtsstelsels aan een structuur die de interne markt niet belemmert) met als deelnemers de ter zake bevoegde ministers van Binnenlandse Zaken en Justitie van de Lid-Staten?

4. Zo ja, wanneer zou een dergelijke bijeenkomst kunnen plaatsvinden om de grondslag te leggen voor een Europees asielbeleid?

5. Zijn de Commissie reacties van de media bekend op het onder de punten 1 en 2 geschetste gebeuren en is zij bereid mij deze reacties ter beschikking te stellen?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(19 mei 1989)

1 en 2. De aanwezigheid bij en de deelneming aan congressen, colloquia, studiedagen, enz. van ambtenaren van de Commissie worden beslist naar gelang van enerzijds het nut van een dergelijke aanwezigheid voor de uitvoering van de taken van de Commissie en anderzijds van het belang om het publiek op de hoogte te stellen van de acties van de Commissie. Bovendien wordt de beslissing beïnvloed door de materiële beschikbaarheid van de ambtenaren die de Commissie moeten vertegenwoordigen.

In het onderhavige geval verklaart de Commissie dat inderdaad geen enkele ambtenaar heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de in de vraag vermelde studiedag; een van de elementen die hierbij hebben meegespeeld was dat de Commissie haar standpunt ten aanzien van het asielrecht nog niet heeft vastgesteld.

3 en 4. De vraag of de Commissie een studiedag over het asielrecht wil houden hangt van dit in te nemen standpunt af. Zoals de Commissie verklaarde in haar mededeling van 7 december 1988 aan de Raad over de opheffing van de personencontroles aan de binnengrenzen van de Gemeenschap (*), zal dit standpunt in ruime mate afhangen van de door de ad hoc-groep immigratie geboekte vooruitgang op dit gebied.

5. Het is onvermijdelijk dat de pers reacties zoals bovengenoemde verspreidt.

(*) Doc. COM(88) 640.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2550/88

van de heer José Lafuente López (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 maart 1989)

(89/C 255/78)

Betreft: Communautair statuut voor organisaties ter bevordering van de Europese eenheid

De burgers van de Gemeenschap organiseren steeds meer activiteiten om de Europese eenheid te bevorderen. Dit heeft geleid tot de oprichting van nieuwe organisaties, die de Europese gedachte willen verspreiden door middel van activiteiten waarbij hun leden de kans krijgen deze gedachte te leren kennen en zich erbij aan te sluiten.

Een van de belangrijkste problemen waarmee deze organisaties worden geconfronteerd, is het ontbreken van een Europees statuut dat ervoor zorgt dat zij in alle Lid-Statens mogen en kunnen werken.

Acht de Commissie het wenselijk om, door middel van het adequate communautaire juridische instrument, een aan-

gepast Europees statuut voor de organisaties ter bevordering van de Europese eenheid uit te werken, ten einde de werking en de ontwikkeling van deze organisaties te vergemakkelijken?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(26 mei 1989)

De Commissie is zich bewust van het belang van de associatieve sector binnen de sociale economie, waarvoor zij de verantwoordelijkheid aan een van haar leden heeft toevertrouwd.

In dit verband moge zij het geachte Parlements lid verwijzen naar haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 2445/88 van de heer Eyraud (*), waarin werd gewezen op de noodzaak om, op het ogenblik dat de Gemeenschap in de richting van de verwezenlijking van een Europa van de Burgers gaat, die burgers mogelijkheden te bieden om zich op Europees niveau te organiseren.

Daarom heeft de Commissie zich in het door haar aan het Parlement voorgelegde werkprogramma voor 1989 (**) ertoe verbonden om te werken aan een Europees verenigingsrecht.

(*) Zie bladzijde 37 van dit Publikatieblad.

(**) Doc. SEC(89) 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2604/88

van de heer Richard Simmonds (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 april 1989)

(89/C 255/79)

Betreft: Stage-aanvragen

Welke stappen denkt de Commissie te nemen om aanvragen voor een stage bij de Commissie sneller te behandelen, zodat aanvragers niet meer buitensporig lang hoeven te wachten zonder enige aanwijzing over het resultaat van hun verzoek?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(28 april 1989)

De Commissie ontvangt gemiddeld tussen de 2 000 en 3 000 aanvragen per halfjaar voor de 250 stageplaatsen waarvoor kredieten beschikbaar zijn. Het aantal aanvragen stijgt overigens voortdurend, met name nu in alle Lid-Statens veel belang wordt gehecht aan de voltooiing van de interne markt in 1992.

Overeenkomstig de nu geldende voorschriften bestaat de selectieprocedure uit de volgende drie hoofdfasen:

- a) verificatie van de aanvraag ten einde na te gaan of de betrokkene aan de toelatingsvoorwaarden voldoet,
- b) preselectie met inachtneming van een zeker geografisch evenwicht,
- c) definitieve selectie door de diensten van de Commissie.

Een dergelijke procedure vergt een aanzienlijke investering van tijd en geld.

De kandidaten worden overigens wel op de hoogte gehouden van het verloop van de procedure. Zodra hun aanvraag bij de Commissie is binnengekomen krijgen zij een ontvangstbewijs. Vervolgens wordt medegedeeld of zij bij de preselectie zijn toegelaten of afgewezen. Ten slotte ontvangen kandidaten wier aanvraag voor een stage wordt ingewilligd, hiervan bericht aan het einde van de procedure.

Er werden stappen ondernomen om de termijnen in te korten. Zo is voor de stages die in oktober beginnen de uiterste datum voor indiening van de aanvragen met één maand vervroegd, namelijk van 30 april naar 31 maart, ten einde een maand tijd te winnen voor de afwikkeling van de selectieprocedure. Ook beschikt het stagebureau sinds kort over informaticavoorzieningen, waardoor het de procedure sneller kan doen verlopen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2632/88

van de heer Richard Cottrell (ED)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(24 april 1989)
(89/C 255/80)

Betreft: Cocom

Het gebeurt vaak dat de inschepping van produkten wordt vertraagd omdat voor het vervoer ervan van het ene EEG-Cocom-land naar het andere een vergunning nodig is. In sommige gevallen heeft het terugzenden van materieel naar het land van oorsprong vertraging opgelopen omdat er een vergunning nodig was van het land waar dit materieel zich tijdelijk had bevonden.

Hoe denkt de Commissie over afschaffing van de grenscontroles, met andere woorden van een overeenkomst tussen alle Cocom-landen om geen vergunningen meer te eisen?

Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie
(26 mei 1989)

De Commissie is op de hoogte van sommige beweringen dat de handel in bepaalde produkten tussen de Lid-Staten vertraagd kan worden door Cocom-regelingen. Zij heeft

echter geen rechtstreeks bewijs van de door het geachte Parlementslid genoemde problemen. Derhalve zou zij concreet bewijsmateriaal hierover op prijs stellen.

Met betrekking tot de afschaffing van grenscontroles zou de Commissie het geachte Parlementslid willen verwijzen naar haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 271/88 van de heer De Vries ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 132 van 29. 5. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2638/88

van de heer Peter Beazley (ED)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(24 april 1989)
(89/C 255/81)

Betreft: Berichten in de Britse pers dat de richtlijn inzake het behoud van de vogelstand in bepaalde Italiaanse streken wordt genegeerd

Kan de Commissie inlichtingen verstrekken over het aantal en de aard van de inbreukprocedures die op dit moment worden gevoerd tegen Lid-Staten die voortgaan met het overtreden van Richtlijn 79/409/EEG ⁽¹⁾?

Hoeveel zaken zijn hangende en hoeveel zijn afgehandeld? In welk stadium verkeren de nog hangende zaken?

Is zij van mening, in het licht van het door zowel de Intergroep welzijn van dieren als het Parlement dikwijls verwoorde standpunt dat de mazen in de wetgeving van de Gemeenschap de uitvoering ervan bemoeilijken, dat de Lid-Staten die veroordeeld zijn de noodzakelijke stappen ondernemen om hun wetgeving met die van de Gemeenschap in overeenstemming te brengen?

Geldt dit met name voor Italië, en voor die regio's van dat land die voor deze zaak bevoegdheid bezitten?

⁽¹⁾ PB nr. L 103 van 25. 4. 1979, blz. 1.

Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie
(26 mei 1989)

Een volledige lijst van de inbreukprocedures die momenteel op grond van de Richtlijnen 79/409/EEG en 85/411/EEG ⁽¹⁾ tegen de Lid-Staten lopen, is aan het geachte Parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement toegezonden in het kader van het gemeenschappelijke antwoord op de schriftelijke vragen nr. 2183/87 van mevrouw Daly, nr. 2291/87 van de heer Hutton, nr. 2312/87 van de heer Cottrell, nr. 2400/87 van de heer Jackson, nr. 2408/87 van de heer Newman,

nr. 2519/87 van het geachte Parlements lid en nr. 2735/87 van de heer Smith ⁽¹⁾).

Wellicht wenst het geachte Parlements lid ook kennis te nemen van de informatie die over deze kwestie is opgenomen in het Vijfde Verslag aan het Europese Parlement over de controle op de toepassing van het Gemeenschapsrecht ⁽²⁾. De Commissie is reeds de ontwerp-tekst aan het opstellen van het Zesde Verslag, dat bijgewerkte informatie ter zake zal bevatten.

In het antwoord op de bovenvermelde schriftelijke vragen is ook informatie verstrekt over de zaken die aanhangig zijn bij het Hof van Justitie.

Met betrekking tot de wetgeving van de Lid-Staten die volgens het Hof van Justitie niet in overeenstemming is met Richtlijn 79/409/EEG, heeft de Commissie onlangs op grond van artikel 171 van het Verdrag Inbreukprocedures tegen België, de Bondsrepubliek Duitsland, Italië en Nederland ingeleid wegens het niet-uitvoeren van uitspraken van het Hof. De Commissie wenst er de nadruk op te leggen dat de bepalingen van de Richtlijnen 79/409/EEG en 85/411/EEG worden beschouwd als een compleet en toereikend juridisch kader voor de bescherming van vogelsoorten en hun biotopen op het Europese grondgebied van de Lid-Staten. Het is een uitdaging om aan deze maatregelen uitvoering te geven, maar krachtens het EEG-Verdrag (artikel 130, lid 4) en de richtlijn zelf blijft dit de taak van de Lid-Staten.

⁽¹⁾ PB nr. L 233 van 30. 8. 1985, blz. 33.

⁽²⁾ PB nr. C 36 van 13. 2. 1989, blz. 10.

⁽³⁾ PB nr. C 310 van 5. 12. 1988, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2648/88

van mevrouw Winifred Ewing (RDE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 april 1989)

(89/C 255/82)

Betreft: Vuurtorens in de Gemeenschap

Kan de Commissie details verschaffen over het aantal vuurtorens, met of zonder bezetting, aan de kustlijnen van de Gemeenschap?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2649/88

van mevrouw Winifred Ewing (RDE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 april 1989)

(89/C 255/83)

Betreft: Maximale kustlijn lengte voor elke kustwachtpost

Kan de Commissie mededelen of zij richtlijnen heeft opgesteld ten aanzien van de maximale kustlijn lengte waarvoor elke kustwachtpost verantwoordelijk is? Indien er

geen richtlijnen bestaan, zou de Commissie willen overwegen de desbetreffende wetten op te stellen ten einde een voldoende aantal posten in elke Lid-Staat te garanderen?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2653/88

van mevrouw Winifred Ewing (RDE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 april 1989)

(89/C 255/84)

Betreft: Kustwachtposten in de Gemeenschap

Kan de Commissie mededelen hoeveel kustwachtposten er per Lid-Staat bestaan en hoe groot het kustgebied gemiddeld is dat onder hun beheer valt?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2658/88

van mevrouw Winifred Ewing (RDE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 april 1989)

(89/C 255/85)

Betreft: Het belang van de kustwachtposten in de Gemeenschap

In antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 613/88 ⁽¹⁾, inzake aanvaringen tussen vissersschepen en tankers merkte commissaris Clinton Davis op dat „de Commissie een zeer groot belang hecht aan een veilig scheepvaartverkeer voor alle vaartuigen in de communautaire wateren”.

Hoe heeft de Commissie, in het licht van het belang dat zij hecht aan een veilig scheepvaartverkeer, kunnen toestaan dat er in het Verenigd Koninkrijk verschillende kustwachtposten en bemande vuurtorens gesloten worden?

⁽¹⁾ PB nr. C 132 van 29. 5. 1989.

Gecombineerd antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

**op de schriftelijke vragen nr. 2648/88, nr. 2649/88,
nr. 2653/88 en nr. 2658/88**

(26 mei 1989)

De Commissie beschikt niet over inlichtingen betreffende het aantal vuurtorens en kustwachtposten.

De Commissie is van mening dat de huidige nationale wetgevingen en de activiteiten van de betrokken internationale instellingen zoals de IMO (International Maritime Organisation) en de IALA (International Association of

Lighthouse Authorities) in voldoende mate in de huidige behoeften voorzien.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2676/88
van de heer Andrew Pearce (ED)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(24 april 1989)
(89/C 255/86)

Betreft: Gebruik van 9—16zits voertuigen voor personen

Welke plannen heeft de Commissie voor de bevordering van het gebruik van 9—16zits voertuigen voor personenvervoer over de weg en van vrachtwagens van 3,5 tot 7,5 ton, door opheffing van de beperkingen op rijvergunningen, zulks gelet op de „economische en sociale voordelen” van deze voertuigen en op hun reputatie van veiligheid?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2677/88
van de heer Andrew Pearce (ED)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(24 april 1989)
(89/C 255/87)

Betreft: Vergunning voor het besturen van 9—16zits voertuigen

Kan de Commissie een verklaring geven voor de veiligheids- en andere argumenten waardoor chauffeurs die overeenkomstig Richtlijn 80/1263/EEG⁽¹⁾ met succes een autorijexamen hebben afgelegd, verhinderd worden 9—16zits voertuigen voor personen of vrachtwagens van 3,5 tot 7,5 ton te besturen?

⁽¹⁾ PB nr. L 375 van 31. 12. 1980, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2678/88
van de heer Andrew Pearce (ED)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(24 april 1989)
(89/C 255/88)

Betreft: Aantal 9—16zits personenvoertuigen in elke Lid-Staat

Over welke gegevens beschikt de Commissie betreffende het aantal 9—16zits personenvoertuigen en vrachtwagens van 3,5 tot 7,5 ton in elke Lid-Staat?

Gecombineerd antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie
op de schriftelijke vragen nr. 2676/88, nr. 2677/88 en
nr. 2678/88
(26 mei 1989)

De Commissie verwijst het geachte Parlements lid naar haar antwoorden op de schriftelijke vragen nr. 1266/88 van mevrouw Jackson, nr. 1590/88 van mevrouw Ewing, nr. 1816/88 van de heer Ford en nr. 1868/88 van de heer Newton Dunn⁽¹⁾, alsmede nr. 1233/88 van de heer Tuckman, nr. 1234/88 van de heer Moorhouse en nr. 1244/88 van mevrouw Oppenheim⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 151 van 19. 6. 1989.

⁽²⁾ PB nr. C 121 van 16. 5. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2704/88
van de heer Luc Beyer de Ryke (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(24 april 1989)
(89/C 255/89)

Betreft: Régie Renault (Frankrijk) — steun van de Franse staat — houding van de Gemeenschap

De Franse Regering besloot eind december 1988 de schuld van Régie Renault, waarvan de Franse Staat hoofdaandeelhouder is, met 12 miljard Ffr. te verlagen.

Aanvankelijk hield dat besluit onder de voorgaande Franse Regering een verandering van de status van Renault van staatsonderneming tot naamloze vennootschap in.

De heer R. Fauroux, de nieuwe minister van Industrie, is blijkbaar niet voornemens verder te gaan dan op de staatsonderneming een aantal maatregelen van toepassing te brengen betreffende de voorlichting van de algemene vergaderingen en de aandeelhouders van handelsondernemingen, volgens o.m. artikel 241 van het Franse Wetboek van Koophandel.

Dat besluit strookt echter niet met de overeenkomst tussen de Commissie en de Franse Regering van 1987.

Is de Commissie, gezien de strijdigheid van de steun aan Renault met de beginselen inzake de mededinging, voornemens ter zake een beroep te doen op het Verdrag?

**Antwoord van Sir Leon Brittan
namens de Commissie**

(26 mei 1989)

De Franse Regering heeft de Commissie bij schrijven van 29 december 1988 in kennis gesteld van de maatregelen die zij had genomen om te voldoen aan de beschikking van de Commissie van maart 1988 betreffende steun aan Renault. De Commissie besloot de Franse autoriteiten om nadere inlichtingen te verzoeken ten einde te kunnen vaststellen of deze maatregelen werkelijk tot gevolg hebben dat op Renault het gewone handelsrecht van toepassing is, zoals oorspronkelijk door de Franse autoriteiten was voorgesteld en zoals de beschikking van de Commissie voorschreef.

De Commissie bestudeert thans de definitieve voorstellen en opmerkingen van de Franse autoriteiten die zij op 6 april 1989 heeft ontvangen.

De Commissie zal erop toezien dat, zoals in alle gevallen waarin zij zich over het verlenen van staatssteun moet uitspreken, een eventuele beschikking in deze zaak in overeenstemming is met de artikelen 92 tot en met 94 van het EEG-Verdrag.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2707/88

van de heer Luc Beyer de Ryke (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 april 1989)

(89/C 255/90)

Betreft: Filmkopiëring met het PAN- & SCAN-systeem — uitzending via de tv — verdraaiing van de oorspronkelijke opnamen

Met het PAN- (afkorting van panoramisch) en het SCAN- (vergroting) procédé kan van een film een vlakke kopie worden gemaakt. Met een zodanige kopie, waarvan het beeld ongeveer half zo groot is als het origineel en waarmede wordt getracht de kern van de actie op het scherm te bewaren, wordt de oorspronkelijke opname verdraaid omdat de compositie, de kwaliteit en vooral de diepte van de opname anders worden.

Door de particuliere televisiemaatschappijen in Europa (o.a. in Italië en Frankrijk, de stations Berlusconi en TF1) wordt dat soort kopieën steeds meer gebruikt.

De kwaliteit van een origineel door de televisie uitgezonden stuk moet worden beschermd en niet worden overgeleverd aan manipulaties en vergrotingen, want dat is een aanfluiting van de filmindustrie.

Zou de Commissie in het bestek van het Witboek en in overleg met verenigingen van regisseurs en studio's (Fera, Agicoa, enz.) en de televisiemaatschappijen de nodige richtsnoeren kunnen geven om bovengenoemde praktijken, welke voor zowel de films als de reclame schadelijk zijn, tegen te gaan?

**Antwoord van de heer Dondelinger
namens de Commissie**

(17 mei 1989)

Artikel 6 bis van de Berner Conventie voor de bescherming van werken van letterkunde en kunst bepaalt dat onafhankelijk van de vermogensrechtelijke auteursrechten, en zelfs na overdracht van die rechten, de auteur het recht behoudt om zich te verzetten tegen elke misvorming, verminking of andere wijziging van dat werk, of tegen elke andere aantasting daarvan, die nadeel zou kunnen toebrengen aan zijn eer of zijn goede naam (persoonlijkheidsrecht van de auteur).

De mogelijkheden om zich ter waarborging van het persoonlijkheidsrecht van de auteur tot de rechter te wenden, worden bepaald door de wettelijke voorschriften van het land waar de bescherming wordt ingeroepen.

Het staat aan de auteur om zijn rechten tegen de door het geachte Parlements lid geschetste praktijken te doen gelden. Overigens zijn op het persoonlijkheidsrecht van de auteur berustende vorderingen met succes bij Franse en Italiaanse rechterlijke instanties ingesteld tegen bepaalde praktijken van een aantal omroeporganisaties (het inkleuren van zwart-wit films, het overdreven veelvuldig onderbreken van films door reclame).

Het op 27 september 1988 op initiatief van de Fera goedgekeurde Europese Handvest voor de audiovisuele midelen bevestigt dat het nodig is het persoonlijkheidsrecht van de auteur beter te beschermen (artikel 5).

In haar Groenboek over het auteursrecht⁽¹⁾ heeft de Commissie verklaard dat het feit dat de aanpak van het persoonlijkheidsrecht van de auteur in de Lid-Staten verschilt in het algemeen niet tot oplossingen leidt die in dit stadium tot een optreden van de communautaire wetgever noopt, met name gelet op de omstandigheid dat andere prioritaire problemen in verband met het auteursrecht dringend moeten worden geregeld.

⁽¹⁾ Doc. COM(88) 172 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2729/88

van mevrouw Winifred Ewing (RDE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 april 1989)

(89/C 255/91)

Betreft: Programma voor mariene wetenschap en technologie (Mast)

Kan de Commissie gedetailleerde informatie verstrekken over de samenstelling van het Raadgevend Comité voor beheer en coördinatie (CGC) dat wordt ingesteld om te helpen bij de uitvoering van het programma voor mariene wetenschap en technologie? Kan zij aangeven om hoeveel adviseurs per Lid-Staat het gaat en hoe zij geselecteerd worden?

**Antwoord van de heer Pandolfi
namens de Commissie
(26 mei 1989)**

Overeenkomstig het door de Raad op 14 maart 1989 vastgestelde gemeenschappelijke standpunt over het Mast-programma ⁽¹⁾ zal de Commissie dit programma ten uitvoer leggen met de hulp van een raadgevend comité dat bestaat uit vertegenwoordigers van de Lid-Staten en onder voorzitterschap staat van de vertegenwoordiger van de Commissie (comité van type 1 volgens het besluit van de Raad van 13 juli 1987) ⁽²⁾.

Voor het Mast-comité zal de officiële procedure voor de benoeming van de afgevaardigden zeer binnenkort worden ingeleid met een verzoek van DG XII aan de Permanente Vertegenwoordigers. Er komen twee afgevaardigden per Lid-Staat. Er is evenwel voorzien dat deze afgevaardigden (indien dit van tevoren is aangevraagd) zich kunnen laten vergezellen door een deskundige of adviseur, al naar gelang van de aard van de te bestuderen kwestie.

⁽¹⁾ Doc. COM(89) 92 def.

⁽²⁾ PB nr. L 197 van 18. 7. 1987, blz. 33.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2740/88

van de heer Ernest Glinne (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 april 1989)

(89/C 255/92)

Betreft: Schuld van de Oostbloklanden en van de Sowjetunie

In een onlangs te Parijs door de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling gepubliceerd verslag wordt met nadruk gewezen op de steeds toenemende schuld van de Oostbloklanden en de Sowjetunie, en met name van Polen.

Kan de Commissie meedelen wat haar standpunt is ten aanzien van de grote problemen die zouden kunnen ontstaan indien de toekenning van leningen van Lid-Staten of particuliere instellingen in de Gemeenschap aan bovengenoemde landen in het huidige tempo zou worden voortgezet, of daarentegen juist zou worden vertraagd of gestopt (de totale schuld bedroeg eind 1988 129 miljard US-dollar!), ofwel indien sommige landen het percentage van de schuldendienst ten opzichte van hun export (36 % in het geval van Polen) nog meer zouden doen stijgen?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie
(16 mei 1989)**

De Commissie heeft met belangstelling nota genomen van dit verslag van de OESO dat in februari 1989 werd gepu-

bliceerd in deel 42 van „Financial Market Trends” over „East-West trade and financial relations: developments in 1987—1988 and future prospects”. Deze analyse verschaft zeer gedetailleerde informatie over de ontwikkeling van de schuld in convertibele valuta's in Oost-Europa van 1981 tot 1988, uitgedrukt in US-dollar, over de invloed van koersschommelingen op de schuldenlast en over de schuldenratio's, enzovoort.

In de hoofdstukken III en IV van de studie van de OESO wordt de financiële toestand in de afzonderlijke Oosteuropese landen, in het bijzonder hun betrekkingen met buitenlandse crediteuren en met het internationale financiële systeem, per land samengevat. Uit de analyse blijkt duidelijk dat het relatieve niveau van de schuldenlast en de aard van de diverse met schulden samenhangende problemen in Oost-Europa van land tot land sterk verschillen.

De vragen die door het geachte Parlements lid te berde worden gebracht kunnen bijgevolg slechts degelijk worden beantwoord indien ieder land afzonderlijk wordt behandeld. In bepaalde landen is de handhaving dan wel de vermindering van het huidige niveau van leningen uit de communautaire Lid-Staten belangrijker dan in andere. Daarom kan geen algemeen antwoord op de vraag van het geachte Parlements lid worden gegeven, hoewel in het algemeen kan worden opgemerkt dat de meeste Oosteuropese landen sedert 1984 hun kredietwaardigheid hebben hersteld en in staat waren een beroep te doen op de privémarkt. Voor de meeste van deze landen zou de schuldenlast bij de voortzetting van het huidige leenbeleid drage-lijk moeten blijven. In Polen evenwel zullen, ondanks een verbeterde liquiditeitspositie, belangrijke wijzigingen in het interne economische beleid en een normalisering van de betrekkingen met de schuldeisers noodzakelijk zijn.

De Commissie is van oordeel dat het institutionele kader voor de bespreking van de gevolgen van nieuwe leningen aan de Oosteuropese landen in communautair verband moet worden verbeterd. Zij heeft dienaangaande in het kader van de besprekingen in de Raad waarmee een aanvang werd gemaakt met de informele bijeenkomst van de ministers in Ioannina in oktober 1988 voorstellen gedaan.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 38/89

van de heer Mauro Chiabrandi (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(28 april 1989)

(89/C 255/93)

Betreft: Stand van de verwezenlijking van de verenigde grote binnenmarkt voor 1992

Kan de Commissie een beknopt overzicht geven van de stand van de werkzaamheden ter verwezenlijking van de verenigde grote binnenmarkt in 1992?

Kan zij met name een overzicht geven van de richtlijnen die door de Commissie zijn voorgesteld, die welke door

het Parlement zijn behandeld, die welke door de Raad zijn goedgekeurd en die welke door de afzonderlijke Lid-Staten zijn aanvaard, alsmede van die waarvoor de Commissie nog geen officieel voorstel heeft kunnen indienen?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(26 mei 1989)

De Commissie heeft in november 1988 het tussentijds verslag ingediend over de stand van de werkzaamheden met het oog op de totstandbrenging van de interne markt, een verslag dat uit hoofde van artikel 8 B van het Verdrag ⁽¹⁾ dient te worden opgesteld.

Verder kan het geachte Parlements lid de volgende documenten raadplegen:

- wat de juridische aspecten betreft, het eerstvolgende verslag van de Commissie aan de Raad en aan het Parlement over de tenuitvoerlegging van het Witboek van de Commissie inzake de voltooiing van de interne markt, dat in juni verkrijgbaar zal zijn;
- wat de toepassing van het Gemeenschapsrecht betreft, het Zesde jaarlijkse verslag over de toepassing van het Gemeenschapsrecht dat de Commissie binnenkort bij het Parlement zal indienen en dat met name inlichtingen bevat over de stand van zaken met betrekking tot de toepassing van de in het kader van de voltooiing van de interne markt vastgestelde richtlijnen.

Ten slotte zendt de Commissie het geachte Parlements lid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks de laatste beschikbare statistische gegevens over de juridische aspecten.

⁽¹⁾ Doc. COM(88) 650 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 39/89

van de heer Andrew Pearce (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(28 april 1989)

(89/C 255/94)

Betreft: VN-troepen in Namibië

Het is bekend geraakt dat de vredesmacht van de Verenigde Naties, die toezicht zal houden op de verkiezingen in Namibië (Untag) in Zuidafrikaanse kranten geadverteerd heeft voor offertes voor leveranties — en dat ondanks de vooraanstaande rol die de Verenigde Naties gespeeld hebben bij het opleggen van sancties tegen Zuid-Afrika.

Is de Commissie het ermee eens dat hiermee duidelijk wordt aangetoond dat de sancties in de praktijk niet werken? Is zij het er ook mee eens dat oproepen tot nieuwe sancties die door de Verenigde Naties op basis van resoluties worden gedaan, niet serieus kunnen worden genomen, aangezien de organisatie van de Verenigde Naties zelf niet de hand houdt aan haar eigen besluiten?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(26 mei 1989)

De sancties waar het geachte Parlements lid naar verwijst, hebben betrekking op de handel met Zuid-Afrika. Zij zijn niet van toepassing op de aankoop in het land zelf — of in Namibië, dat nog steeds één douanegebied met Zuid-Afrika vormt — van goederen die voor consumptie of voor gebruik in het gebied zelf zijn bestemd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 41/89

van de heer Andrew Pearce (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(28 april 1989)

(89/C 255/95)

Betreft: Subsidies voor dierentuinen

Is het verenigbaar met de communautaire wetgeving dat de dierentuin van Londen jaarlijks een subsidie van 2 miljoen pond sterling uit de openbare middelen ontvangt plus een „eenmalige betaling” van 10 miljoen pond sterling, terwijl andere dierentuinen in het Verenigd Koninkrijk niet voor een dergelijke steun uit de openbare middelen in aanmerking komen?

**Antwoord van Sir Leon Brittan
namens de Commissie**

(26 mei 1989)

Artikel 92, lid 1, van het EEG-Verdrag bepaalt dat steunmaatregelen van de Lid-Staten of in welke vorm ook met staatsmiddelen bekostigd die de mededinging vervalsen en het handelsverkeer tussen de Lid-Staten ongunstig beïnvloeden door begunstiging van bepaalde ondernemingen of bepaalde produkties, in beginsel zijn verboden.

De kenmerken van het door het geachte Parlements lid vermelde geval vallen echter buiten het bestek van de steunmaatregelen van het Verdrag.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 58/89

van de heer Thomas Megahy (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 mei 1989)

(89/C 255/96)

Betreft: Onreglementaire subsidies aan Turkse textielbedrijven die vezels en polyesterdraad naar de Gemeenschap exporteren

Kan de Commissie, gezien de duidelijke bewijzen voor onreglementaire subsidies aan Turkse textielbedrijven die vezels en polyesterdraad naar de Gemeenschap exporteren, welke haar onlangs werden voorgelegd door het In-

ternational Rayon and Synthetic Fibres Committee, overwegen onmiddellijk in te grijpen om, hangende het onderzoek, deze produkten van subsidies uit te sluiten?

**Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie
(26 mei 1989)**

De van het International Rayon and Synthetic Fibres Committee ontvangen klacht betreffende naar verluidt ten onrechte gesubsidieerde invoer van polyestervezels en -garen uit Turkije wordt momenteel door de Commissie onderzocht. De Commissie kan de invoer van produkten die naar wordt beweerd in het land van oorsprong worden gesubsidieerd, niet uitsluiten uit hoofde van de verordening op grond waarvan dit onderzoek plaatsvindt (Verordening (EEG) nr. 2423/88 van de Raad) ⁽¹⁾.

Er kunnen ten aanzien van deze produkten slechts maatregelen worden genomen (bij voorbeeld door compenserende rechten) nadat uit een volledig feitenonderzoek is gebleken dat de uitvoer van deze produkten inderdaad wordt gesubsidieerd en de communautaire industrie die soortgelijke produkten fabriceert door deze import wordt of dreigt te worden geschaad.

Mocht dit onderzoek tot dergelijke conclusies aanleiding geven, dan zal de Commissie, overeenkomstig de in bovengenoemde verordening vastgestelde procedure niet aarzelen voorlopige maatregelen te treffen. Mochten de conclusies in de loop van het verdere onderzoek, waarin ook in de verordening is voorzien, bewaarheid blijken, dan zal de Commissie de Raad voorstellen passende definitieve maatregelen te treffen.

⁽¹⁾ PB nr. L 209 van 2. 8. 1988, blz. 1.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 59/89
van de heer Thomas Megahy (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(2 mei 1989)
(89/C 255/97)**

Betreft: Subsidies aan de Wakefield Metropolitan District Council

Welke subsidies werden van 1984 tot nog toe verstrekt aan de Wakefield Metropolitan District Council uit fondsen van de EEG en de EGKS?

**Antwoord van de heer Christophersen
namens de Commissie
(26 mei 1989)**

Wakefield Metropolitan District Council heeft van de Commissie geen subsidies ontvangen krachtens artikel 56,

lid 2, onder b), van het EGKS-Verdrag. Subsidies uit hoofde van dit artikel worden aan werknemers verstrekt via de instanties van de centrale overheid of door hen aangewezen diensten.

Sedert 1984 heeft het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling bijstand verleend naar aanleiding van een aanvraag van Wakefield Metropolitan District Council, namelijk 510 318 pond sterling ter gedeeltelijke dekking van een investering van 3 004 000 pond sterling voor de modernisering en verbetering van het Yorkshire Mijnmuseum, Caphouse Colliery, die tussen maart 1986 en april 1988 moest plaatsvinden. De Britse autoriteiten hebben tot op heden nog niet om enige betaling verzocht.

Voorts wordt het geachte Parlementslid alsmede het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks een lijst toegezonden van alle aanvragen die Wakefield tussen 1984 en 1989 bij het ESF heeft ingediend. De bedragen vermeld in de kolom van de vastgelegde (in pond sterling) uitgedrukte bedragen zijn die welke door de Commissie zijn goedgekeurd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 62/89

**van Sir James Scott-Hopkins (ED)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(2 mei 1989)
(89/C 255/98)**

Betreft: Subsidies aan binnenlandse industrie

Hoe denkt de Commissie te werk te gaan om de Regeringen van de Lid-Staten ervan te overtuigen de subsidies die zij thans verlenen aan de eigen industrie, te verminderen? Het huidige totaal bedraagt ongeveer 65 miljard pond sterling; en welk streefgetal heeft de Commissie vooropgesteld voor eind 1992?

**Antwoord van Sir Leon Brittan
namens de Commissie
(26 mei 1989)**

De Commissie kan geen streefgetal noemen dat per eind 1992 moet zijn bereikt. Het steunvolume als zodanig vormt geen aanwijzing voor een versterking van de concurrentieverhoudingen. De Commissie moet een besluit nemen over de verenigbaarheid van de steun met de mededingingsregels, en het uitgavenvolume is slechts een van de vele aspecten die hierbij in aanmerking moeten worden genomen. Zij meent echter dat de voltooiing van de interne markt de onderlinge concurrentie zal versterken. In dat verband is het met name noodzakelijk om te voorkomen dat door Lid-Staten verleende staatssteun wordt gebruikt om bepaalde industrieën op oneerlijke wijze te beschermen tegen de concurrentiestrijd die na de voltooiing van de interne markt in alle hevigheid zal losbarsten.

De Commissie zal, naast de beoordeling van nieuwe voorstellen die haar uit hoofde van artikel 93, lid 3, van het EEG-Verdrag worden meegedeeld, de bestaande steunre-

gelingen overeenkomstig artikel 93, lid 1, systematisch aan een onderzoek onderwerpen om na te gaan of wijzigingen noodzakelijk zijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 92/89

van de heer Luis Perinat Elio (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 mei 1989)

(89/C 255/99)

Betreft: Wijziging van het aantal vice-voorzitters van de Commissie

Het verzoek van de Griekse vertegenwoordiging om een Griekse vice-voorzitter in de Commissie te benoemen heeft opnieuw de vraag doen rijzen of het aantal van zes vice-voorzitters niet veel te groot is ten opzichte van het totale aantal leden van de communautaire executieve.

Hoewel de oplossing van dit conflict volgens betrouwbare inlichtingen tot oktober is uitgesteld, is het duidelijk dat

naar een institutionele oplossing gezocht moet worden voor dit probleem, opdat er geen nationale eisen meer kunnen worden gesteld ten aanzien van het vice-voorzitterschap van de Commissie.

Is de Commissie niet van mening dat gestreefd zou moeten worden naar een formule die het aantal vice-voorzitters tot drie beperkt en alle nationaliteiten van de Gemeenschap afwisselend aan de beurt laat komen, ten einde te vermijden dat de grote, middelgrote en kleine Lid-Statē enige achterdocht kunnen koesteren?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(26 mei 1989)

In artikel 14 van het zogenaamde Fusieverdrag is het aantal vice-voorzitters van de Commissie op zes vastgesteld.

De Raad kan echter met eenparigheid van stemmen de bepalingen betreffende de vice-voorzitters wijzigen.
